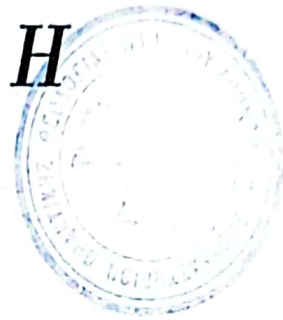

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ
ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ

ΜΕΤΑΓΡΑΦΗ

Γεώργιος Σεφέρης

7538

Ι Κ Α Ρ Ο Σ

ΚΗ

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ
ΤΟΥ
ΙΩΑΝΝΗ

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ
ΤΟΥ
ΙΩΑΝΝΗ

Μεταγραφή

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΕΦΕΡΗΣ

ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ

Ἀθήνα
ΙΚΑΡΟΣ
1966

Καὶ ἐὰν ἡ σάλπιγγα δώσει φωνὴν ὅπου δὲν σημαίνει τί-
ποτε, τίς θέλει ἐτοιμασθῆ εἰς πόλεμον; Ἔτσι καὶ σεῖς ἐὰν
δὲν δώσετε λόγον εὐκολοσήμαντον διὰ μέσου τῆς γλώσσης
πῶς θέλει γνωρισθῆ ἐκεῖνο ὅπου λαλεῖται; Θέλετε λαλεῖ εἰς
τὸν ἀέρα.

ΠΑΥΛΟΣ

Ὁ Θεὸς ἤθελε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ πάντοτε νὰ ἀναγινώσκουν-
ται τὰ λόγια του εἰς ἀπλῆν γλώσσαν.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΚΥΡΙΛΛΟΣ ΛΟΥΚΑΡΗΣ

ΠΡΟΛΟΓΙΣΜΑ

Τούτη ἡ ἐργασία εἶναι ὁ καρπὸς μιᾶς στιγμῆς: τῆς αὐγῆς τῆς Παρασκευῆς 16 Σεπτεμβρίου 1955. Τὴν παραμονή, λίγο μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ἐγενόμην ἐν τῇ νήσῳ τῇ καλουμένῃ Πάτμῳ. Καθὼς ἔπαιρνε νὰ χαράξει εἴμουν πάνω στὴ Χώρα. Ἡ θάλασσα ἀκίνητη σὰν τὸ μέταλλο ἔδενε τὰ τριγυρινὰ νησιά. Δὲν ἀνάσαινε οὔτε ἓνα φύλλο μέσα στὸ φῶς πού δυνάμωνα. Ἡ γαλήνη εἶταν ἓνα κέλυφος ὀλωσδιόλου ἀράγιστο. Ἐμείνα καρφωμένος ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐπιβολή· ἔπειτα ἔνωσα πῶς ψιθύριζα: «Ἐρχου καὶ βλέπε...». Ἔτσι παρὰ σύρθηκα πάλι σὲ ἀλλοτινὲς αἰσθήσεις πού μοῦ εἶχε δώσει τὸ ἐλληνικὸ φῶς· σ' ἐκεῖνο τὸ φοβερὸ μαῦρο πού ἔνωσα πολὺ ἔντονα πίσω ἀπὸ τὸ γαλάζιο, ὅταν τὸν Ὀχτώβρη τοῦ '44 γύρισα στὸν τόπο μου. Ἡ τὸ μίασμα τοῦ βιασμοῦ, ὅταν τὰ ὄργανα τοῦ ὀλέθρου στὸν οὐρανὸ τῆς Κρήτης κουρέλιαζαν τὴν ἀνοιξή τῶν λεμονανθῶν.

Κι' ὅλα ἔγιναν ἄβυσσος.

Οἱ Εὐμενίδες παραμόνευαν πάλι πίσω ἀπὸ τὸν ἥλιο ὅπως τὶς φαντάστηκε ὁ Ἡράκλειτος. Μιὰ μηχανὴ αὐτοκαταστροφῆς εἶταν ἐκεῖ, σὲ κίνηση, συντρίβοντας κάθε καλὴ θέληση καὶ κάθε ἀφιέρωση.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν ξαναπήρα τὸ καράβι, εἶχα κάνει τὸ τάμα νὰ δοκιμάσω μιὰ μεταγραφή τῆς Ἀποκάλυψης τοῦ Ἰωάννη τοῦ Θεολόγου.

Ἡ Ἀποκάλυψη εἶναι τὸ τελευταῖο βιβλίο τῆς Καινῆς Διαθήκης καὶ ὅλων τῶν ἱερῶν γραφῶν τῶν παραδομένων στὸ Χριστιανισμό. Εἶναι ἀξιοπρόσεχτο πού αὐτὸς ὁ μεγάλος κύκλος κλείνει μὲ τὸ κείμενο τὸ περισσότερο ἐμποτισμένο ἀπὸ τὴν προφητικὴ ἔκφραση τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ἔχει σημειωθεῖ ἡ συγγενεία του μὲ τὸν Ἰεζεκιήλ καὶ τὸν Δανιήλ.

Χωροῦν βέβαια πολλές διακρίσεις ἀνάμεσα στὸ παλαιὸ προφητικὸ εἶδος καὶ στὸ μεταγενέστερο ἀποκαλυπτικὸ. Θὰ σταματήσω μιὰ στιγμή στὸ κοινὸ γνώρισμά τους: τὸν προφήτη. Ὁ προφήτης εἶναι ὄργανο στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ὀραματιστὴς γεμάτος ἀπὸ τὴ βουλή καὶ τὴν πνοή τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἕν-θεος, εἶναι ἕν-πνευσμένος. Κάποτε ἀρπάζεται, καταναγκάζεται ἀπὸ τὸ Θεό, χωρὶς ὁ ἴδιος νὰ τὸ θέλει. Ὅπως λ.χ. στὸν Ἰερεμία (Κ' 9):

Καὶ εἶπα· Οὐ μὴ ὀνομάσω τὸ ὄνομα Κυρίου καὶ οὐ μὴ λαλήσω ἔτι ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ. Καὶ ἐγένετο ὡς πῦρ καιόμενον φλέγον ἐν τοῖς ὀστοῖς μου, καὶ παρεῖμαι πάντοθεν καὶ οὐ δύναμαι φέρειν.

Ὁ λόγος τοῦ προφήτη εἶναι λοιπὸν λόγος τοῦ Θεοῦ, δὲν εἶναι δικός του. Καμιὰ φορὰ μπορεῖ καὶ νὰ τοῦ μετα-

δοθεῖ χωρὶς τὴν ἐπέμβαση τῆς συνείδησής. Ὅπως στὸν Ἰεζεκιήλ τὸ χωρίο (Β' 9 - Γ' 3) πού θυμίζει τόσο πολὺ τὴν Ἀποκάλυψη (Γ' 9):

Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ χεὶρ ἐκτεταμένη πρὸς μέ, καὶ ἐν αὐτῇ κεφαλὴ βιβλίου· καὶ ἀνείλησάν αὐτὴν ἐνώπιον ἐμοῦ, καὶ ἐν αὐτῇ γεγραμμένα ἦν τὰ ἔμπροσθεν καὶ τὰ ὀπίσω, καὶ ἐγγράπτο θρῆνος καὶ μέλος καὶ οὐαί. Καὶ εἶπεν πρὸς με· Υἱὲ ἀνθρώπου, κατάφαγε τὴν κεφαλίδα ταύτην, καὶ πορεύθητι καὶ λάλησον τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ κτλ.

Μὲ τὴν πίεση μιᾶς τέτοιας ἐμπνοῆς εἶναι φυσικὸ νὰ μὴν εἶναι ὁ λόγος τοῦ προφήτη λόγος στιλπνὸς μὲ ὑπολογισμένον εἰρμό, εἶναι ἀκατάστατος, σπασμωδικός, αἰνιγματικός· ἐκφράζεται μὲ τὰ δυσκολονόητα σύμβολα πού βλέπει στὰ ὄραμάτα του. Καὶ οἱ ἀριθμοὶ ἀκόμη εἶναι συμβολικοί. Ἀλλὰ τὰ σύμβολα δὲν εἶναι ἡ οὐσία πού θέλει νὰ μεταδώσει ὁ προφήτης, σκοπὸς του εἶναι νὰ μεταδώσει τὸ μήνυμα τοῦ Θεοῦ· τὰ σύμβολα εἶναι ἀλληγορίες, τὰ ἰδεογράμματα, ἂν μπορῶ νὰ πῶ, αὐτοῦ τοῦ μηνύματος. Καὶ δὲ θὰ εἴταν σωστὸ ἂν σταματούσαμε μόνο σ' αὐτὰ καὶ ἀφηγόμασταν στὴ λογοκρατικὴ ροπή νὰ ἐρευνήσουμε τὴ φυσικότητά τους ἢ τὴν πειθῶ τους.

Ἔτσι ἡ Ἀποκάλυψη εἶναι δύσκολο βιβλίο· ἴσως τὸ δυσκολότερο τῶν Γραφῶν. Χρειάζεται καλὴ γνώση καὶ ἐξοικείωση μὲ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν Καινή, χωρὶς νὰ λογαριάσω πῶς ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ 1ου αἰώνα ὡς τὰ σήμερα, πρέπει νὰ χάθηκαν τὰ νοήματα πολλῶν συμβόλων,

πού εΐταν οικεία τόν καιρό εκείνο, και πώς ή ποιητική (χρησιμοποιοῦ τόν ὄρο με τή γενικότατη σημασία) αντίληψη τῶν ἀνθρώπων ἄλλαξε σημαντικά μέσα σέ εἴκοσι αἰῶνες· κι' ἀκόμη περισσότερο ὅταν σκεφθοῦμε αὐτή τήν αντίληψη συνδυασμένη με τήν ἀφοσίωση πού χαρίζει ή πίστη.

Ἡ Ἐποκάλυψη καλεῖ ἀρκετά σχόλια και ἐξηγήσεις. Δέν ἀποπειράθηκα μιὰ τέτια ἐργασία. Ὑπάρχουν πολλές ἐγκυρες ἐρμηνεῖες· μπορεί εὐκόλα νά τις ἀποκτήσει κανείς. Ἀπό αὐτές ἐρανίστηκα κι' ἐγώ τις λίγες πού δίνω στίς Σημειώσεις μου προσπαθώντας νά τις περιορίσω στο ἔλαχιστο και νά μείνω στίς γενικά παραδεγμένες.

Δέ γύρεψα ν' ἀποσαφηνίσω τήν Ἐποκάλυψη, πράγμα πού ἔκαμαν ἄνθρωποι ἐγκυρότεροι ἀπό ἐμένα· ἀλλά, με τή γνώση, τις ἱκανότητες και τήν προσήλωση πού ἀξιώθηκα νά ἔχω, θέλησα νά μεταγράψω τὸ παλαιὸ κείμενο στη σημερινή λαλιά μας. Δέ ζήτησα νά ἀναλύσω ἢ νά διαλύσω τήν ἐκφρασή του. Ἀπεναντίας εἴμουν εὐτυχής ὅταν μπορούσα νά κρατήσω τήν τραχύτητά του, θά ἔλεγα, και τὸ συνεπαρμὸ πού τοῦ δίνει ή θεϊκή ἐμπνοή.

Ἡ Ἐποκάλυψη δέν εἶναι κείμενο ἐνὸς καιροῦ και μιᾶς γενεᾶς ἀνθρώπων, ἀλλά ὄλων τῶν καιρῶν και ὄλων τῶν γενεῶν.

Ἀπό τήν καθαρά τεχνική ἀποψη:

Προσπάθησα νά μείνω ὅσο μπορούσα πιὸ κοντά στο παλαιὸ κείμενο κρατώντας, ἂν μοῦ τὸ συγχωροῦσε ή γλώσσα

μας, τή δομή και τις λέξεις τοῦ πρωτοτύπου. Λέξεις κυρίως με ἔννοια πού ἔχει διατηρηθεῖ και ἀπό τή σημερινή μας χρήση. Λ.χ. στο Β' 2: οὐ δύνη βαστάσαι κακοῦς, με τήν ἔννοια: δέν μπορείς νά ὑπομείνεις, δέν μπορείς νά ὑποφέρεις, μεταγράφω: «Δέ δύνεσαι νά βαστάξεις τοὺς κακοῦς». Στο Β' 14 κρατῶ τή λέξη εἰδωλόθουτα (κρέατα θυσιασμένα στα εἶδωλα) πού δέν εἶναι πάρα πολύ συνηθισμένη, ἀλλά εἶναι χρήσιμη και εὐκολοπρόφερτη. Ἐπίσης κρατῶ συχνά τή λέξη οὐαί (ὅπως στο Θ' 12). Βρίσκω πώς εἶναι ἀρκετά γνωστή, χρήσιμη και ἀναντικατάστατη σέ ὀρισμένες περιπτώσεις. Οὔτε τὸ ἰδοῦ τὸ ἀποφεύγω συστηματικά. Ἐξ ἄλλου τὸ ρῆμα ποιμανεῖ (Β' 27, ΙΘ' 15) τὸ μεταγράφω: «θα τὰ ποιμάνει», χωρὶς νά λογαριάσω ὅτι πρόκειται για παράκουσμα τῶν Ο' (δὲς σχετική σημείωση).

Ἀντίθετα δέν μπόρεσα νά κρατήσω τή λέξη φιάλη πού δέν ἔχει στη σημερινή μας χρήση, ἐννοῶ και στην καθαρεύουσα, παρά τήν ἔννοια τῆς μποτίλιας· φιάλη στον Ἰωάννη ἔχει τήν ἔννοια, ὅπως και στην ἀρχαία, ἐνὸς πλατύστομου δοχείου (δὲς λεξικά). Ὁ «Λούκαρης» μεταφράζει σωστά με τή λέξη «κούππα». Προτίμησα τὸ «τάσω».

Μιὰ λέξη πού με δυσκόλεψε εἶναι τὸ βιβλαρίδιον τοῦ Ι' 2. Πρόκειται για ἕνα μικρὸ τυλιχτάρι γραμμένου παπύρου, ὅπως εἶταν τὰ βιβλία τὰ χρόνια ἐκεῖνα. Δέν τὸ κράτησα γιατί δέν ἔβλεπα πῶς μπορούσε νά λειτουργήσει αὐτή ή λέξη στη σημερινή γλώσσα μας. Ἀπό τήν ἄλλη, τὸ «βιβλιαράκι», πού μερικοὶ χρησιμοποιοῦν, ὑποβάλλει ἄλλες αἰσθήσεις και ἄλλες παραστάσεις ἀφ' ὅτου μεσολάβησε ή

ἐφεύρεση τῆς τυπογραφίας. Τὸ «μικρὸ τυλιχτάρι», πού θά εἶταν μιὰ λύση, μοῦ φάνηκε κάπως βαρύ. Ἔτσι προτίμησα νὰ προτείνω τὴ λέξη «βιβλάριο» πού ὑπάρχει στὴν ἀρχαία. Ἄν τὴν υἱοθετήσουμε μὲ τὴν ἔννοια πού ἔχει (δηλ. τοῦ τυλιγμένου παπύρου) θά εἶταν ἴσως μιὰ λύση.

Τέλος θά ἤθελα νὰ προσθέσω δυὸ γραμμὲς ἀκόμα στὴ σχετικὴ σημείωσή μου τοῦ Ἔσματος (σ. 65) γιὰ τὴ λέξη «μεταγραφὴ» πού χρησιμοποιοῦ κι' ἐδῶ, γιὰ νὰ ὑποδηλώσω τὴ διαφορὰ ἀνάμεσα στὶς μεταφράσεις ἀπὸ τὶς παλιὲς γλώσσες μας καὶ τὶς μεταφράσεις ἀπὸ ξένες. Αἰσθάνομαι βαθύτατα ὅτι πρόκειται γιὰ δυὸ ὄλωσδιόλου διαφορετικὲς λειτουργίες. Μιὰ λέξη δὲν εἶναι ποτὲ μόνη τῆς, ἐκτὸς ἂν τὴν ἀπομονώσουμε στὸ πολὺ χοντρὸ νόημά τῆς· ἀπαρτίζεται ἀπὸ συνειρμούς πού κάνουν καὶ τὴν αἰσθανόμαστε ριζωμένη μὲ ἄπειρες λεπτὲς ρίζες στὴ δική τῆς γλώσσα, στὸ δικό τῆς χῶμα, στὸ δικό τῆς κόσμον καὶ κανέναν ἄλλον. Βέβαια τὸ πέρασμα τοῦ καιροῦ ἀλλάζει πολλὰ σὲ μιὰ λέξη· τὰ νοήματα γλιστροῦν, μετακινοῦνται. Ὅμως, ὅσο κι' ἂν τὸ πιστεύω αὐτό, δὲν μπορῶ νὰ πῶ, σὲ τελευταία ἀνάλυση, ὅτι ὅταν θέλω νὰ κάνω νοητὴ καὶ αἰσθητὴ στὴ σημερινὴ γλώσσα μας μιὰ λέξη πού ἔζησε στὶς διάφορες ἀρχαιότητές μας, εἴτε τὴ διατηρήσαμε εἴτε ὄχι, τὴν ἀντικρύζω καὶ τὴ μεταχειρίζομαι μὲ τὸν ἴδιον ἀκριβῶς τρόπο πού θ' ἀντίκρυζα καὶ θά μεταχειριζόμουν, ἐννοῶ μεταφράζοντας, λέξεις ἀπὸ ξένες γλώσσες. Τὸ πράγμα πού μ' ἐνδιαφέρει προπάντων εἶναι νὰ γίνῃ συνειδητὸ ὅτι πρόκειται γιὰ δυὸ διαφορετικὲς μεταφραστικὲς λειτουργίες, ὅπως ἔλεγα. Τὸ ἂν θά υἱοθετη-

θεῖ τελικὰ ἡ λέξη «μεταγραφὴ» γιὰ τὴ μετάφραση τῶν παλαιῶν συγγραφέων, εἶναι, γιὰ μένα, θέμα δευτερεύον.

Οἱ λιγοστὲς ἐνδείξεις πού σημείωσα δηλώνουν κάπως τὸ δρόμον πού ἀκολούθησα καὶ λίγες ἀπὸ τὶς δυσκολίες πού συνάντησα.

Τώρα, τὴ στιγμὴ πού τυπώνεται τούτη ἡ μεταγραφὴ, νομίζω πὼς ἔχω τὸ χρέος νὰ προσθέσω ὅτι πῆρα τὴν ἀπόφαση γιὰτὶ πιστεύω πὼς ἡ ἐργασία μου προσφέρει κάτι στὴν κοινωνία ὅπου μ' ἔταξε ὁ Θεός. Ὑπάρχουν ἴσως ἄνθρωποι πού δὲν τὴ χρειάζονται. Κυρίως ἐκεῖνοι πού εἶχαν τὴν εὐλογία νὰ καταγίνουν καὶ νὰ μάθουν τέλεια τὰ παλαιότερα ἑλληνικὰ μας, ὥστε νὰ μὴν τοὺς διαφεύγει καμιὰ ἀπόχρωση ἀπὸ τὰ νοήματά τους. Ἡ ἐκεῖνοι πού ἔχουν πάρει τὴν ἔξῃ νὰ τὰ διαβάσουν χωρὶς νὰ τὰ καταλαβαίνουν μὲ πληρότητα καὶ νὰ ξαφνίζονται ἂν κανεὶς δοκιμάσει νὰ δώσει τὴν ἀτόφια, καὶ ἐπομένως τὴ σκληρὴ, ἔκφρασή τους στὴ σημερινὴ μας γλωσσικὴ χρῆση. Ὅμως αὐτοὶ εἶναι λίγοι, καὶ τὸ δικαίωμα νὰ ἐπικοινωνεῖ μὲ τὶς Γραφές, καθὼς καὶ τὸ δικαίωμα νὰ μαθαίνει σωστὰ τὴ γλώσσα του, τὸ ἔχει, πιστεύω, ὁ ἑλληνικὸς κόσμος ὁλόκληρος.

Ἡ ἐργασία μου — βιάζομαι νὰ τὸ τονίσω — δὲν πρέπει νὰ θεωρηθεῖ ὡς ἐργασία ὀριστικὴ. Θά εὐχόμεθα νὰ κοιταχτεῖ ὡς ἀφορμὴ γιὰ σοβαρὴ σκέψη πάνω σ' ἓνα σπουδαῖο θέμα, γιὰ φωτισμένη κρίση καὶ καλοπροαίρετη ἐπίκριση. Αὐτὸ τὸ θέμα δὲν εἶναι δουλειὰ ἐνὸς μόνο ἀνθρώπου, ἀλλὰ

δουλειά γενεῶν. Θέλω νά πῶ ὅτι κάθε ἑλληνική γενεά πρέπει νά μπορεῖ νά δώσει ἔμπρακτα τήν ἀδέσμευτη ἀπόκρισή της.

Δυστυχῶς εἴμαστε ἔτσι ὀργανωμένοι καί ἔχουμε δημιουργήσει τόσες ἀποθαρρυντικές δυσκολίες γύρω ἀπό κάθε ἀνάλογη ἐργασία, πού θά λιγοστεύουν, νομίζω, ὀλοένα περισσότερο οἱ πιθανότητες νά ὑπάρξουν ἄνθρωποι γιά ν' ἀφιερωθοῦν σ' αὐτές τίς προσπάθειες. Ἡ γενική κατάστασή μας, πολὺ τὸ φοβοῦμαι, εἶναι τέτοια ὥστε ν' ἀπονεκρώνει κάθε ἐνδιαφέρον καί κάθε καλή θέληση. Κι' ἐγώ ὁ ἴδιος δὲ θά δοκίμαζα τούτη τήν ἀπόπειρα ἂν δὲν ἔβλεπα μέ λύπη μεγάλη πόσο χειροτερεύουν οἱ μεταφράσεις καί παραφράσεις τῶν Γραφῶν πού ὠστόσο κυκλοφοροῦν πλατιά. Ἀπὸ αὐτὴ τήν ἀποψη ἡ θέση μας εἶναι πολὺ χειρότερη παρά στὸν καιρὸ τῆς Τουρκοκρατίας. Δὲ θέλω νά κουράσω μνημονεύοντας τὰ πολλὰ παραδείγματα πού ὑπάρχουν. Ἄλλὰ ὅποιος ἐνδιαφέρεται ἄς παραβάλλει πόσο μεγαλύτερη ζωντάνια ἔχει ἡ μετάφραση πού ἐνθάρρυνε ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης Κύριλλος Λούκαρης (α' ἔκδοση 1638. Ἔχω τὴν ἔκδοση τοῦ 1824) καί ἡ «μετάφρασις εἰς τὴν κοινὴν διάλεκτον», πού διαδίδεται κατὰ κόρο ἀπὸ τὴ Βρετανικὴ Βιβλικὴ Ἑταιρεία καί πρέπει νά ὑπάρχει σχεδὸν σὲ κάθε ἑλληνικὸ σπίτι πιστοῦ, ἂν ὄχι στὸ ἐσωτερικόν, τουλάχιστο στὸ ἐξωτερικόν.

Χάσαμε, ἀλήθεια, πολὺ καιρό. Εἶναι περίεργο πόσο σπαταλοῦμε κάποτε τὰ ὑπάρχοντά μας. Καί ἡ γλώσσα μας χάνει ὀλοένα εὐκαιρίες γιά νά γίνῃ μιὰ γλώσσα εὐρωστη, γυ-

μνασμένη καί ἀποτελεσματικὴ. Θὰ εἶχε τόσα πολλὰ νά ὠφεληθεῖ ἂν ἀποφάσιζε ν' ἀσκηθεῖ πάνω σ' αὐτὰ τὰ κείμενα. Συλλογίζομαι ἄλλους λαούς. Δὲ θέλω φυσικὰ νά τοὺς παραβάλω μέ τὴ δική μας περίπτωση, πού εἶναι ὀλωσδιόλου ἰδιόμορφη, καί χρειάζεται ἰδιαίτερη, ἀφανάτιστη καί σοβαρὴ μελέτη, γιὰ αὐτὰ τὰ κείμενα εἶταν δικὰ μας ἡ ἔγιναν δικὰ μας ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ὅμως κοιτάζοντας τὴν πρόσφατη ζωὴ μας, στὰ χρόνια τῆς Παλιγγενεσίας, ὅπως τὰ ὀνομάζουμε, δὲν μπορῶ νά βγάλω ἀπὸ τὸ νοῦ μου πόσο οἱ Γραφεὲς τοὺς ἐπλασαν αὐτοὺς τοὺς λαούς, τοὺς ἀνέπτυξαν καί τοὺς βοήθησαν ν' ἀρθρώσουν καλύτερα τὴ δική τους γλώσσα. Εἶναι γνωστὴ ἡ κολοσσιαία ἐπίδραση πού ἄσκησε στοὺς Ἀγγλοσάξονες ἡ μετάφραση τῆς Βίβλου. Καί πόσο μεγάλο γεγονός εἶταν γιά τὴν ἱστορία τοῦ κόσμου ἡ ἀποστολὴ ἀπὸ τὸ Βυζάντιο τῶν Θεσσαλονικέων ἀδελφῶν Κυρίλλου (Ἀγ. Κωνσταντίνου) καί Μεθοδίου. Αὐτοὶ ἔκαμαν καί τὴν πρώτη σλαβικὴ μετάφραση τῶν Γραφῶν καί δημιούργησαν τὸ σλαβικὸ ἀλφάβητο. Μὲ συγκίνηση διάβασα τελευταῖα τὸ στιχορρηγμένο πρόλογο πού ἔγραψε ὁ πρῶτος γιά τὴ μετάφραση τῶν Εὐαγγελίων*· ἓνα ἀξιόλογο ποίημα.

Ἀφήνεται κανεὶς σὲ πικρὲς σκέψεις ἂν ἀναλογιστεῖ πὼς ἂν ἔλειπε ἡ παρόρμησις γιά τὴ μετάφραση τῶν Ἑβδομή-

* Στὸν Roman Jacobson, «St Konstantine's Prologue to the Gospel», *St Vladimir's Quarterly*, vol. 2 (old series), 1959 N. Y.

κοντα, όπως λείπει και τώρα, και δεν είχε πραγματοποιηθεί εκείνο το έργο, θα είχε χάσει η γλώσσα μας ένα κείμενο βασικά αποφασιστικό για την τροπή που πήρε εξαρχής ο Χριστιανισμός, ή μοίρα του ελληνισμού και η ιστορία της ανθρωπότητας ολόκληρη. Έχω ακούσει την άποψη ότι η μετάφραση των Γραφών μπορεί να προκαλέσει δυσχέρειες δογματικές. Άλλα ποτέ δεν υποστήριξα, ούτε το διανοήθηκα ποτέ, ότι είναι δυνατό η μετάφραση να αντικαταστήσει το πρωτότυπο, είτε όταν πρόκειται για το δόγμα, είτε όταν πρόκειται για τη λατρεία. Αυτά τα θέματα ανήκουν αποκλειστικά στην Εκκλησία και δεν πέφτει κανένας λόγος σ' εμάς τους λαϊκούς. Όμως η φροντίδα για τη γλώσσα μας είναι πράγμα που ενδιαφέρει τον καθέναν από μās σ' όποια γωνιά της γης κι' αν βρίσκεται. Άλλωστε δημοσιεύω, πλάι στη μεταγραφή μου, και το πρωτότυπο, τονίζοντας όσο μπορώ, πώς αυτό είναι το μόνο έγκυρο για το δόγμα και τη λατρεία.

Αυτά έχω να πω, για την ώρα, πάνω στην ελάχιστη τούτη συνεισφορά μου σε μια μεγάλη υπόθεση. Καταπιάνομαι με δύσκολο κείμενο· ωστόσο τις δυσκολίες τις εξαγόραζε ή χαρά καθώς παρατηρούσα πόσο κοντά μπορεί να είναι, ύστερα από δυο χιλιάδες χρόνια, με τα σημερινά μας ελληνικά, αυτός ο θεόσταλτος λόγος. Θα έλεγα ακόμη πώς μολονότι, καθώς το εξήγησαν σοφοί γραμματολόγοι, πρόκειται για τα μικρασιατικά ελληνικά ενός ανθρώπου που

δεν είχε σπουδαία λογοτεχνική μόρφωση κι' έκαμε ανυπόφορες ασυνταξίες*, ένωσα το πρωτότυπο να στέκεται ψηλότερα και από τη δική μου απόδοση και από τις μεταφράσεις στις ξένες γλώσσες που γνωρίζω. Άλήθεια τούτο μ' έκαμε να συλλογιστώ πολλές φορές τη βαθειά παρατήρηση του Συνεσίου, του Έπισκόπου Πτολεμαίδας: Πνεύμα θεϊον υπερορᾶ μικρολογίαν συγγραφικήν.

Άθήνα, Ιούνιος 1966

Γ. Σ.

* Δες Μ. Α. Τριανταφυλλίδη, Σταθμοί της γλωσσικής μας Ιστορίας, Α', Άθήνα 1937, σ. 38 και σημ. 38, και τους εκεί μνημονευόμενους συγγραφείς.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ

- Α' Ἀποκάλυψις Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἣν ἔδωκεν αὐτῷ ὁ Θεός, δεῖξαι τοῖς δούλοις αὐτοῦ ἃ δεῖ γενέσθαι ἐν τάχει, καὶ ἐσήμανεν ἀποστείλας διὰ τοῦ ἀγγέλου αὐτοῦ, τῷ δούλῳ αὐτοῦ Ἰωάννῃ,
- 2 ὃς ἐμαρτύρησεν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅσα εἶδεν.
- 3 Μακάριος ὁ ἀναγινώσκων καὶ οἱ ἀκούοντες τοὺς λόγους τῆς προφητείας καὶ τηροῦντες τὰ ἐν αὐτῇ γεγραμμένα· ὁ γὰρ καιρὸς ἐγγύς.
- 4 Ἰωάννης ταῖς ἑπτὰ ἐκκλησίαις ταῖς ἐν τῇ Ἀσίᾳ· Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ ὁ ὦν καὶ ὁ ἦν καὶ ὁ ἐρχόμενος, καὶ ἀπὸ τῶν ἑπτὰ Πνευμάτων ἃ ἐνώπιον τοῦ θρόνου αὐτοῦ,
- 5 καὶ ἀπὸ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ μάρτυς ὁ πιστός, ὁ πρωτότοκος τῶν νεκρῶν καὶ ὁ ἄρχων τῶν βασιλέων τῆς γῆς. Τῷ ἀγαπῶντι ἡμᾶς καὶ λύσαντι ἡμᾶς

Ἀποκάλυψη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· τοῦ τὴν ἔδωκε ὁ Θεός γιὰ νὰ δείξει στοὺς δούλους του τὰ ὅσα πρέπει γρήγορα νὰ γίνουν· καὶ τὴν ἐσήμανε στέλνοντας τὸν ἄγγελό του στὸ δοῦλο του τὸν Ἰωάννη

ποῦ μαρτύρησε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ τὴ μαρτυρία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὰ ὅσα ὀράματα εἶδε.

Μακάριος ὅποιος τ' ἀναγνώσει καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἀκούουν τὰ λόγια τῆς προφητείας καὶ τηροῦν τὰ γραμμένα σ' αὐτήν· γιατί ὁ καιρὸς εἶναι κοντά.

Ὁ Ἰωάννης στὶς ἑπτὰ ἐκκλησίες τῆς Ἀσίας· Χάρη καὶ εἰρήνη ἀπὸ τὸν Εἶναι καὶ τὸν Εἶταν καὶ τὸν Ἐρχόμενο· καὶ ἀπὸ τὰ ἑπτὰ Πνεύματα ἐμπρὸς στὸ θρόνο του·

καὶ ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ Χριστό, τὸν πιστὸ μάρτυρα, τὸν πρωτότοκο ἀνάμεσα στοὺς νεκρούς, καὶ τὸν ἄρχοντα τῶν βασιλέων τῆς γῆς. Σ' αὐτὸν ποῦ

ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ,

6 καὶ ἐποίησεν ἡμᾶς βασιλείαν, ἱερεῖς τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ αὐτοῦ, αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

7 Ἴδου ἔρχεται μετὰ τῶν νεφελῶν, καὶ ὄψεται αὐτὸν πᾶς ὀφθαλμὸς καὶ οἴτινες αὐτὸν ἐξεκέντησαν, καὶ κόπονται ἐπ' αὐτὸν πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς. Ναί, ἀμήν.

8 Ἐγὼ εἶμι τὸ Α καὶ τὸ Ω, λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν καὶ ὁ ἐρχόμενος, ὁ Παντοκράτωρ.

9 Ἐγὼ Ἰωάννης, ὁ ἀδελφὸς ὑμῶν καὶ συγκοινωνὸς ἐν τῇ θλίψει καὶ βασιλείᾳ καὶ ὑπομονῇ ἐν Ἰησοῦ, ἐγενόμην ἐν τῇ νήσῳ τῇ καλουμένῃ Πάτμῳ διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ.

10 Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ κυριακῇ ἡμέρᾳ,

μας ἀγαπᾶ καὶ μᾶς ἐνίψε τις ἁμαρτίες μας μὲ τὸ αἷμα του,

καὶ μᾶς ἔκαμε βασιλῆιο γιὰ νὰ εἶμαστε ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ καὶ Πατέρα του· σ' αὐτὸν ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμη στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων· ἀμήν.

Ἴδου ἔρχεται μὲ τις νεφέλες καὶ θὰ τὸν ἰδεῖ τὸ κάθε μάτι, κι' ἐκεῖνοι ἀκόμη ποὺ τὸν τρύπησαν, καὶ ἀπάνω του θὰ θρηνήσουν ὅλες οἱ φυλές τῆς γῆς. Ναί, ἀμήν.

Ἐγὼ εἶμαι τὸ Ἄλφα καὶ τὸ Ὠμέγα, λέει ὁ Κύριος ὁ Θεός, ὁ εἶναι καὶ ὁ εἶταν καὶ ὁ ἐρχόμενος, ὁ Παντοκράτωρ.

Ἐγὼ ὁ Ἰωάννης, ὁ ἀδελφὸς σας καὶ ὁ κοινω- νὸς μαζί σας στὴ θλίψη καὶ στὴ βασιλεία καὶ στὴν ὑπομονὴ τοῦ Ἰησοῦ, βρέθηκα στὸ νησί τὸ λεγόμε- νο Πάτμος γιὰ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ τὴ μαρ- τυρία τοῦ Ἰησοῦ.

Μιὰ μέρα Κυριακὴ ἦρθα σὲ ἔκσταση τοῦ

καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος λεγούσης·

11 Ὁ βλέπεις γράφον εἰς βιβλίον καὶ πέμψον ταῖς ἑπτὰ ἐκκλησίαις, εἰς Ἔφεσον καὶ εἰς Σμύρναν καὶ εἰς Πέργαμον καὶ εἰς Θυάτειρα καὶ εἰς Σάρδεεις καὶ εἰς Φιλαδελεφίαν καὶ εἰς Λαοδικίαν.

12 Καὶ ἐπέστρεψα βλέπειν τὴν φωνὴν ἣτις ἐλάλει μετ' ἐμοῦ· καὶ ἐπιστρέψας εἶδον ἑπτὰ λυχνίας χρυσαῖς,

13 καὶ ἐν μέσῳ τῶν λυχνιῶν ὁμοιον υἶὸν ἀνθρώπου, ἐνδεδυμένον ποδήρη καὶ περιεζωσμένον πρὸς τοῖς μαστοῖς ζώνην χρυσαῖν·

14 ἡ δὲ κεφαλὴ αὐτοῦ καὶ αἱ τρίχες λευκαὶ ὡς ἔριον λευκόν, ὡς χιών, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ὡς φλόξ πυρός,

15 καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὅμοιοι χαλκολίβανῳ ὡς ἐν καμίνῳ πεπυρωμένης, καὶ ἡ φωνὴ αὐτοῦ ὡς φωνὴ ὑδάτων πολλῶν,

16 καὶ ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ αὐτοῦ ἀστέρας ἑπτὰ,

Πνεύματος καὶ ἤκουσα πίσω μου μεγάλη φωνὴ σὰν ἀπὸ σάλπιγγα πού ἔλεγε :

«Γράψε ὅ,τι βλέπεις σὲ βιβλίῳ καὶ στείλε το στίς ἑπτὰ ἐκκλησίες· στὴν Ἔφεσο καὶ στὴ Σμύρνη καὶ στὴν Πέργαμο καὶ στὰ Θυάτειρα καὶ στίς Σάρδεεις καὶ στὴ Φιλαδέλφεια καὶ στὴ Λαοδίκεια».

Καὶ γύρισα νὰ ἰδῶ τὴ φωνὴ πού μοῦ λαλοῦσε· καὶ καθὼς γύρισα εἶδα ἑπτὰ λυχνάρια χρυσά,

καὶ στὴ μέση στὰ λυχνάρια ἓναν πού ἔμοιαζε μὲ γιὸ ἀνθρώπου, μὲ φόρεμα ὡς τοὺς ἀστραγάλους, ζωσμένον κατὰ τοὺς μαστοὺς ζώνη χρυσή·

τὸ κεφάλι του καὶ οἱ τρίχες του ἄσπρες σὰν τὸ ἄσπρο μαλλί, σὰν τὸ χιόνι· τὰ μάτια του σὰν τὴ φλόγα τῆς φωτιᾶς·

τὰ πόδια του ὅμοια μὲ χαλκολίβανο λαγαρισμένον στὸ καμίνι· ἡ φωνὴ του ὡς φωνὴ ἀπὸ νερά πολλά·

καὶ εἶχε στὸ δεξιὸ του χέρι ἄστρα ἑπτὰ· ἀπὸ

καὶ ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ ρομφαία δίστομος ὀξεῖα ἐκπορευομένη, καὶ ἡ ὄψις αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος φαίνει ἐν τῇ δυνάμει αὐτοῦ.

17 Καὶ ὅτε εἶδον αὐτόν, ἔπεσα πρὸς τοὺς πόδας αὐτοῦ ὡς νεκρός· καὶ ἔθηκεν τὴν δεξιὰν αὐτοῦ ἐπ' ἐμὲ λέγων·

18 Μὴ φοβοῦ· ἐγὼ εἰμι ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος καὶ ὁ Ζῶν, καὶ ἐγενόμην νεκρός καὶ ἰδοὺ ζῶν εἰμι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, καὶ ἔχω τὰς κλεῖς τοῦ θανάτου καὶ τοῦ Ἄιδου.

19 Γράψον οὖν ἃ εἶδες καὶ ἃ εἰσὶν καὶ ἃ μέλλει γενέσθαι μετὰ ταῦτα.

20 Τὸ μυστήριον τῶν ἑπτὰ ἀστέρων οὓς εἶδες ἐπὶ τῆς δεξιᾶς μου, καὶ τὰς ἑπτὰ λυχνίας τὰς χρυσαῖς· οἱ ἑπτὰ ἀστέρες ἄγγελοι τῶν ἑπτὰ ἐκκλησιῶν εἰσι, καὶ αἱ λυχνίαί αἱ ἑπτὰ ἑπτὰ ἐκκλησίαι εἰσὶν.

B' Τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Ἐφέσῳ ἐκκλησίας γράψον· Τάδε λέγει ὁ κρατῶν τοὺς ἑπτὰ ἀστέρας ἐν τῇ δε-

τὸ στόμα του ἔβγαине ρομφαία δίστομη ἀκονισμένη· ἡ ὄψη του ὡσαν τὸν ἥλιο πού λάμπει στῆ δύνανμή του.

Κι' ὅταν τὸν εἶδα ἔπεσα στὰ πόδια του ὡσαν πεθαμένος· κι' αὐτὸς ἔβαλε τὸ δεξί του χέρι ἀπάνω μου λέγοντας·

«Μὴ φοβᾶσαι, ἐγὼ εἰμαι ὁ πρῶτος καὶ ὁ τελευταῖος καὶ ὁ Ζωντανός, καὶ ἔγινα νεκρός καὶ νᾶ, εἰμαι τῶρα ζωντανός στους αἰῶνες τῶν αἰώνων καὶ κρατῶ τὰ κλειδιά τοῦ θανάτου καὶ τοῦ Ἄδη.

»Γράψε λοιπὸν ὅ,τι εἶδες, αὐτὰ πού εἶναι κι' αὐτὰ πού μέλλεται νὰ γίνουν ἀργότερα.

»Τὸ μυστήριον τῶν ἑπτὰ ἄστρων πού εἶδες στὸ δεξί μου χέρι καὶ τὰ ἑπτὰ λυχνάρια τὰ χρυσά· τὰ ἑπτὰ ἄστρα εἶναι οἱ ἄγγελοι τῶν ἑπτὰ ἐκκλησιῶν καὶ τὰ ἑπτὰ λυχνάρια εἶναι οἱ ἑπτὰ ἐκκλησίες.

»Στὸν ἄγγελο τῆς ἐκκλησίας στὴν Ἐφεσο γράψε· Τοῦτα λέει ἐκεῖνος πού κρατᾶ τὰ ἑπτὰ ἄστρα

ξιά αὐτοῦ, ὁ περιπατῶν ἐν μέσῳ τῶν ἑπτὰ λυχγιῶν
τῶν χρυσῶν·

2 Οἶδα τὰ ἔργα σου καὶ τὸν κόπον καὶ τὴν ὑπο-
μονὴν σου, καὶ ὅτι οὐ δύνη βαστάσαι κακούς, καὶ
ἐπείρασας τοὺς λέγοντας ἑαυτοὺς ἀποστόλους καὶ
οὐκ εἰσίν, καὶ εὗρες αὐτοὺς ψευδεῖς·

3 καὶ ὑπομονὴν ἔχεις, καὶ ἐβάστασας διὰ τὸ ὄνομά
μου, καὶ οὐ κεκοπίακες.

4 Ἀλλὰ ἔχω κατὰ σοῦ ὅτι τὴν ἀγάπην σου τὴν
πρώτην ἀφήκες.

5 Μνημόνευε οὖν πόθεν πέπτωκες, καὶ μετανόη-
σον καὶ τὰ πρῶτα ἔργα ποιήσον· εἰ δὲ μή, ἔρχομαί
σοι καὶ κινήσω τὴν λυχγιάν σου ἐκ τοῦ τόπου αὐ-
τῆς, ἐὰν μὴ μετανοήσης.

6 Ἀλλὰ τοῦτο ἔχεις, ὅτι μισεῖς τὰ ἔργα τῶν Νι-
κολαϊτῶν, ἃ καὶ ἐγὼ μισῶ.

7 Ὁ ἔχων οὖς ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς
ἐκκλησίαις. Τῷ νικῶντι δώσω αὐτῷ φαγεῖν ἐκ

στὸ δεξιὸν τοῦ, ποῦ περπατᾷ ἀνάμεσα στὰ ἑπτὰ λυ-
χνάρια τὰ χρυσά :

» Ξέρω τὰ ἔργα σου καὶ τὸν κόπο καὶ τὴν ὑπο-
μονή σου καὶ ὅτι δὲ δύνεσαι νὰ βαστάξεις τοὺς
κακούς, καὶ δοκίμασες αὐτοὺς ποῦ λένε πῶς εἶναι
ἀπόστολοι καὶ δὲν εἶναι, καὶ τοὺς βρῆκες ψευῆτες·

» καὶ ἔχεις ὑπομονὴ καὶ βάσταξες γιὰ τ' ὄνομά
μου, καὶ δὲν ἀπόκαμες.

» Ὅμως ἔχω ἐναντίον σου ὅτι τὴν ἀγάπην σου
τὴν πρώτη τὴν ἀφήκες.

» Θυμήσου λοιπὸν ἀπὸ ποῦ ἔπεσες καὶ μετά-
νοιωσε καὶ πιάσε ξανά τὰ πρῶτα σου ἔργα. Εἶδε-
μὴ ἔρχομαι νὰ μετακινήσω τὸ λυχνάρι σου ἀπὸ
τὸν τόπο του, ἂν δὲ μετανοιώσεις.

» Ἐχεις ὡστόσο τοῦτο : μισεῖς τὰ ἔργα τῶν
Νικολαϊτῶν, ποῦ κι' ἐγὼ τὰ μισῶ.

» Ὅποιος ἔχει αὐτιά ἃς ἀκούσει τί λέει τὸ
Πνεῦμα στὶς ἐκκλησίες. Στὸ νικητὴ θὰ δώσω νὰ

τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, ὃ ἐστὶν ἐν τῷ Παραδείσῳ τοῦ Θεοῦ.

8 Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Σμύρῳ ἐκκλησίας γράψον· Τάδε λέγει ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος, ὃς ἐγένετο νεκρὸς καὶ ἔζησεν·

9 Οἶδά σου τὴν θλίψιν καὶ τὴν πτωχείαν, ἀλλὰ πλούσιος εἶ, καὶ τὴν βλασφημίαν ἐκ τῶν λεγόντων Ἰουδαίους εἶναι ἐαυτούς, καὶ οὐκ εἰσὶν ἀλλὰ συναγωγή τοῦ Σατανᾶ.

10 Μὴ φοβοῦ ἃ μέλλεις πάσχειν. Ἴδου μέλλει βάλειν ὁ διάβολος ἐξ ὑμῶν εἰς φυλακὴν ἵνα πειρασθῆτε, καὶ ἔξετε θλίψιν ἡμερῶν δέκα. Γίνου πιστὸς ἄχρι θανάτου, καὶ δώσω σοι τὸν στέφανον τῆς ζωῆς.

11 Ὁ ἔχων οὖς ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις. Ὁ νικῶν οὐ μὴ ἀδικηθῆ ἔκ τοῦ θανάτου τοῦ δευτέρου.

12 Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Περγάμῳ ἐκκλησίας

φάει ἀπὸ τὸ δέντρο τῆς ζωῆς ποῦ εἶναι στὸν Παράδεισο τοῦ Θεοῦ.

»Καὶ στὸν ἄγγελο τῆς ἐκκλησίας στὴ Σμύρῳ γράψε: Τοῦτα λέει ὁ Πρῶτος καὶ ὁ Τελευταῖος, ποῦ εἶταν νεκρὸς καὶ ἔζησε:

»Ξέρω τὴ θλίψη καὶ τὴ φτώχεια σου, ὅμως εἶσαι πλούσιος· ξέρω καὶ τὴ βλασφημία αὐτῶν ποῦ λένε πὼς εἶναι τάχα Ἰουδαῖοι, ἀλλὰ δὲν εἶναι, παρὰ μόνο συναγωγή τοῦ Σατανᾶ.

»Μὴ φοβᾶσαι τὰ πάθη ποῦ σοῦ μέλλονται. Νά, ὁ διάβολος θὰ ρίξει δικούς σου στὴ φυλακὴ γιὰ νὰ σᾶς βάλει σὲ πειρασμό, καὶ θὰ ἔχετε θλίψη δέκα ἡμέρες. Γίνε πιστὸς ὡς τὸ θάνατο καὶ θὰ σοῦ δώσω τὸ στεφάνι τῆς ζωῆς.

»Ὁποῖος ἔχει αὐτιά ἅς ἀκούσει τί λέει τὸ Πνεῦμα στὶς ἐκκλησίες. Ὁ νικητὴς δὲ θὰ ἀδικηθεῖ ἀπὸ τὸ δεύτερο θάνατο.

»Καὶ στὸν ἄγγελο τῆς ἐκκλησίας στὴν Πέργα-

γράφον· Τάδε λέγει ὁ ἔχων τὴν ρομφαίαν τὴν δί-
στομον τὴν ὀξεῖαν·

13 Οἶδα ποῦ κατοικεῖς· ὅπου ὁ θρόνος τοῦ Σατα-
νᾶ· καὶ κρατεῖς τὸ ὄνομά μου, καὶ οὐκ ἠρνήσω τὴν
πίστιν μου καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις Ἀντίπαῶς ὁ μάρτυς
μου ὁ πιστός μου, ὃς ἀπεκτάνθη παρ' ὑμῖν, ὅπου ὁ
Σατανᾶς κατοικεῖ.

14 Ἀλλ' ἔχω κατὰ σοῦ ὀλίγα, ὅτι ἔχεις ἐκεῖ κρα-
τοῦντας τὴν διδαχὴν Βαλαάμ, ὃς ἐδίδασκεν Βα-
λάκ βαλεῖν σκάνδαλον ἐνώπιον τῶν υἱῶν Ἰσραήλ,
φαγεῖν εἰδωλόθυτα καὶ πορνεῦσαι.

15 Οὕτως ἔχεις καὶ σὺ κρατοῦντας τὴν διδαχὴν
τῶν Νικολαϊτῶν ὁμοίως. Μετανόησον οὖν·

16 εἰ δὲ μή, ἔρχομαί σοι ταχὺ καὶ πολεμήσω μετ'
αὐτῶν ἐν τῇ ρομφαίᾳ τοῦ στόματός μου.

17 Ὁ ἔχων οὖς ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς

μο γράψε· Τοῦτα λέει ἐκεῖνος πού ἔχει τὴ ρομ-
φαία τὴ δίστομη τὴν ἀκονισμένην·

»Ξέρω ποῦ κατοικεῖς· ἐκεῖ πού εἶναι ὁ θρόνος
τοῦ Σατανᾶ. Ὡστόσο κρατᾷς τὸ ὄνομά μου καὶ
δὲν ἀπαρνήθηκες τὴν πίστη μου καὶ στίς μέρες
ἀκόμη πού ὁ Ἀντιπᾶς ὁ μάρτυράς μου ὁ πιστός
θανατώθηκε στὴ χώρα σας ὅπου ὁ Σατανᾶς κα-
τοικεῖ.

»Ὅμως ἔχω λίγα ἐναντίον σου· εἶναι κάποιοι
κοντά σου πού κρατοῦν τὴ διδαχὴ τοῦ Βαλαάμ πού
ἀρμήνεψε τὸν Βαλάκ νὰ βάλει σὲ σκάνδαλο τοὺς
γιούς τοῦ Ἰσραήλ, νὰ φᾶνε εἰδωλόθυτα καὶ νὰ
πορνευτοῦν.

»Ἔτσι ἔχεις κι' ἐσὺ κοντά σου κάποιους πού
κρατοῦν παρόμοια τὴ διδαχὴ τῶν Νικολαϊτῶν.
Μετάνοιωσε λοιπόν,

»εἶδεμή ἔρχομαι γρήγορα νὰ τοὺς πολεμήσω
μὲ τὴ ρομφαία τοῦ στόματός μου.

»Ὅποιος ἔχει αὐτιά ἄς ἀκούσει τί λέει τὸ

ἐκκλησίαις. Τῷ νικῶντι δώσω αὐτῷ τοῦ μάννα τοῦ
κεκρυμμένου, καὶ δώσω αὐτῷ ψῆφον λευκὴν, καὶ
ἐπὶ τὴν ψῆφον ὄνομα καινὸν γεγραμμένον, ὃ οὐδεὶς
οἶδεν εἰ μὴ ὁ λαμβάνων.

18 Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Θουατείροις ἐκκλησίας
γράψον· Τάδε λέγει ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὃ ἔχων τοὺς
ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ὡς φλόγα πυρός, καὶ οἱ πόδες αὐ-
τοῦ ὅμοιοι χαλκολίβανῳ·

19 Οἶδά σου τὰ ἔργα καὶ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν πί-
στιν καὶ τὴν διακονίαν καὶ τὴν ὑπομονὴν σου, καὶ
τὰ ἔργα σου τὰ ἔσχατα πλείονα τῶν πρώτων.

20 Ἀλλὰ ἔχω κατὰ σοῦ ὅτι ἀφεῖς τὴν γυναῖκα
Ἰεζάβελ, ἣ λέγουσα ἑαυτὴν προφήτιν, καὶ διδάσκει
καὶ πλανᾷ τοὺς ἑμὸν δούλους πορνεῦσαι καὶ φα-
γεῖν εἰδωλόθυτα·

21 καὶ ἔδωκα αὐτῇ χρόνον ἵνα μετανοήσῃ, καὶ οὐ
θέλει μετανοῆσαι ἐκ τῆς πορνείας αὐτῆς.

Πνεῦμα στὶς ἐκκλησίες. Στὸ νικητὴ θὰ δώσω ἀπὸ
τὸ μάννα τὸ κρυμμένο, καὶ θὰ τοῦ δώσω ἀκόμη
ἓνα ἄσπρο ψηφὶ καὶ πάνω στὸ ψηφὶ εἶναι γραμ-
μένο νέο ὄνομα ποὺ κανεὶς δὲν τὸ γνωρίζει παρὰ
ἐκεῖνος ποὺ τὸ λαβαίνει.

»Καὶ στὸν ἄγγελο τῆς ἐκκλησίας στὰ Θουά-
τειρα γράψε: Τοῦτα λέει ὁ Γιὸς τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἔχει
τὰ μάτια ὡσὰν τὴ φλόγα τῆς φωτιᾶς καὶ τὰ πό-
δια του σὰν τὸ χαλκολίβανο:

»Ξέρω τὰ ἔργα σου καὶ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν πί-
στη καὶ τὴν ἀφοσίωση καὶ τὴν ὑπομονὴ σου· τὰ
ἔργα σου τὰ στερνὰ εἶναι περισσότερα ἀπὸ τὰ
πρῶτα.

»Ὅμως ἔχω ἐναντίον σου ὅτι ἀφήνεις τὴ γυ-
ναῖκα Ἰεζάβελ ποὺ λέει πὼς εἶναι προφήτισσα
καὶ διδάσκει καὶ παραπλανᾷ τοὺς δούλους μου νὰ
πορνεύουνται καὶ νὰ τρῶνε εἰδωλόθυτα·

»καὶ τῆς ἔδωσα διορία νὰ μετανοήσῃ καὶ δὲ
θέλει νὰ μετανοήσῃ ἀπὸ τὴν πορνεία της.

- 22 Ἴδου βάλλω αὐτήν εἰς κλίνην, καὶ τοὺς μοι-
χεύοντας μετ' αὐτῆς εἰς θλίψιν μεγάλην, ἐὰν μὴ
μετανοήσουσιν ἐκ τῶν ἔργων αὐτῆς·
- 23 καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς ἀποκτενῶ ἐν θανάτῳ· καὶ
γνώσονται πᾶσαι αἱ ἐκκλησίαι ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ ἐρευ-
νῶν νεφροὺς καὶ καρδίας, καὶ δώσω ὑμῖν ἐκάστῳ
κατὰ τὰ ἔργα ὑμῶν.
- 24 Ὑμῖν δὲ λέγω τοῖς λοιποῖς τοῖς ἐν Θουατείροις,
ὅσοι οὐκ ἔχουσιν τὴν διδαχὴν ταύτην, οἵτινες οὐκ
ἔγνωσαν τὰ βαθέα τοῦ Σατανᾶ, ὡς λέγουσιν, οὐ
βάλλω ἐφ' ὑμᾶς ἄλλο βάρος·
- 25 πλὴν ὃ ἔχετε κρατήσατε ἄχρι οὗ ἂν ἴξω.
- 26 Καὶ ὁ νικῶν καὶ ὁ τηρῶν ἄχρι τέλους τὰ ἔργα
μου, δώσω αὐτῷ ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν ἔθνων,
- 27 καὶ ποιμανεῖ αὐτοὺς ἐν ράβδῳ σιδηρᾷ, ὡς τὰ
σκεύη τὰ κεραμικὰ συντριβεται,

Θὰ τὴ ρίξω τώρα στὸ κρεβάτι τοῦ βασανι-
σμοῦ, καὶ αὐτοὺς ποὺ μοιχεύουν μαζί της σὲ θλί-
ψη μεγάλη, ἃ δὲ μετανοήσουν γιὰ τὰ ἔργα της·

» καὶ τὰ παιδιά της θὰ τὰ θανατώσω καὶ θὰ
μάθουν ὅλες οἱ ἐκκλησίες ὅτι ἐγὼ εἶμαι ποὺ ἐρευ-
νῶ τοὺς νεφροὺς καὶ τὶς καρδιές, καὶ στὸν καθένα
σας θὰ δώσω κατὰ τὰ ἔργα του.

» Καὶ λέω στοὺς ἄλλους ποὺ βρίσκονται στὰ
Θουάτειρα, σ' ἐκείνους ποὺ δὲν ἀκολουθοῦν αὐτὴ
τὴ διδαχὴ, σ' ἐκείνους ποὺ δὲ γνώρισαν τὰ βάθη
τοῦ Σατανᾶ, καθὼς λένε, δὲ θὰ σᾶς βαρύνω μ' ἄλλο
βάρος·

» μόνο κρατήσατε αὐτὸ ποὺ ἔχετε ὅσο ποὺ
νὰ ῥθῶ.

» Καὶ στὸ νικητὴ, σ' αὐτὸν ποὺ θὰ μείνει ἀφο-
σιωμένος στὰ ἔργα μου ὡς τὸ τέλος, θὰ τοῦ δώσω
ἐξουσία πάνω στὰ ἔθνη,

» καὶ θὰ τὰ ποιμανεῖ μὲ ραβδὶ σιδηρένιο, καθὼς
συντριβονται τὰ χωματένια σκεύη·

28 ὡς καὶ γὰρ εἴληφα παρὰ τοῦ Πατρὸς μου, καὶ
δώσω αὐτῷ τὸν ἀστέρα τὸν πρωϊνόν.

29 Ὁ ἔχων οὐδὲ ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς
ἐκκλησίαις.

Γ' Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Σάρδεσιν ἐκκλησίας
γράφον· Τάδε λέγει ὁ ἔχων τὰ ἑπτὰ Πνεύματα τοῦ
Θεοῦ καὶ τοὺς ἑπτὰ ἀστέρας· Οἶδά σου τὰ ἔργα, ὅτι
ὄνομα ἔχεις ὅτι ζῆς, καὶ νεκρὸς εἶ.

2 Γίνου γρηγορῶν, καὶ στήρισον τὰ λοιπὰ ἃ ἔμελ-
λον ἀποθανεῖν· οὐ γὰρ εὗρηκά σου ἔργα πεπληρω-
μένα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ μου·

3 μνημόνευε οὖν πῶς εἴληφας καὶ ἤκουσας, καὶ
τήρει καὶ μετανόησον. Ἐὰν οὖν μὴ γρηγορήσῃς,
ἦξω ὡς κλέπτῃς, καὶ οὐ μὴ γινῶς ποίαν ὥραν ἦξω
ἐπὶ σέ.

4 Ἀλλὰ ἔχεις ὀλίγα ὀνόματα ἐν Σάρδεσιν ἃ
οὐκ ἐμόλυναν τὰ ἱμάτια αὐτῶν, καὶ περιπατή-

» ἔτσι κι' ἐγὼ ἔλαβα τὴν ἐξουσία ἀπὸ τὸν Πα-
τέρα μου, καὶ θὰ τοῦ δώσω τὸ ἄστρο τὸ πρωϊνό.

» Ὅποιος ἔχει αὐτιά ἃς ἀκούσει τί λέει τὸ
Πνεῦμα στὶς ἐκκλησίες.

» Καὶ στὸν ἄγγελο τῆς ἐκκλησίας στὶς Σάρδεις
γράφει: Τοῦτα λέει ἐκεῖνος ποὺ ἔχει τὰ ἑπτὰ Πνεύ-
ματα τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ ἑπτὰ ἄστρα: Ξέρω τὰ ἔρ-
γα σου· ἔχεις τὸ ὄνομα τοῦ ζωντανοῦ καὶ εἶσαι
νεκρὸς.

» Εὐπνήσε καὶ στήριξε ὅ,τι ἀπομένει ἀκόμη
ἀπὸ τῆ ζωῆ σου τῆ μελλοθάνατη. Γιατὶ δὲ σοῦ
βρήκα ἔργα ἀκέραια μπροστὰ στὸ Θεό μου·

» Θυμήσου λοιπὸν τὸ λόγο ποὺ ἔλαβες καὶ μὲ τί
καρδιά τὸν ἄκουσες, καὶ φύλαγε καὶ μετανόησε.
Γιατὶ ἂν δὲν ξυπνήσεις, θὰ ῥθῶ σὰν τὸν κλέφτη,
καὶ δὲ θὰ ξέρεις ποιά ὥρα θὰ ῥθῶ ξαφνικὰ πά-
νω σου.

» Ὡστόσο ἔχεις στὶς Σάρδεις λίγους ποὺ
δὲ μόλυναν τὰ ροῦχα τους· αὐτοὶ θὰ περπατή-

σουσιν μετ' ἐμοῦ ἐν λευκοῖς, ὅτι ἄξιοί εἰσιν.

5 Ὁ νικῶν οὕτως περιβαλεῖται ἐν ἱματίοις λευκοῖς, καὶ οὐ μὴ ἐξαλείψω τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐκ τῆς βίβλου τῆς ζωῆς, καὶ ὁμολογήσω τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ Πατρὸς μου καὶ ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ.

6 Ὁ ἔχων οὖς ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις.

7 Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Φιλαδελφίᾳ ἐκκλησίας γράψον· Τάδε λέγει ὁ ἅγιος, ὁ ἀληθινός, ὁ ἔχων τὴν κλεῖν Δαυεὶδ, ὁ ἀνοίγων καὶ οὐδεὶς κλείσει, καὶ κλείων καὶ οὐδεὶς ἀνοίγει·

8 Οἶδά σου τὰ ἔργα· ἰδοὺ δέδωκα ἐνώπιόν σου θύραν ἠνεωγμένην, ἣν οὐδεὶς δύναται κλείσαι αὐτήν· ὅτι μικρὰν ἔχεις δύναμιν, καὶ ἐτήρησάς μου τὸν λόγον καὶ οὐκ ἠρηήσω τὸ ὄνομά μου.

9 Ἴδου διδῶ ἐκ τῆς συναγωγῆς τοῦ Σατανᾶ, τῶν λεγόντων ἑαυτοὺς Ἰουδαίους εἶναι, καὶ οὐκ εἰσὶν ἀλλὰ ψεύδονται· ἰδοὺ ποιήσω αὐτοὺς ἵνα ἤξουσιν καὶ

σουσιν μαζί μου ἀσπροντυμένοι, γιατί εἶναι ἄξιοι.

» Ὁ νικητὴς ἔτσι θὰ ντυθεῖ μὲ ἄσπρα φορέματα, καὶ δὲ θὰ σβῆσω τ' ὄνομά του ἀπὸ τὸ βιβλίο τῆς ζωῆς καὶ θὰ ὁμολογήσω τὸ ὄνομά του μπροστὰ στὸν Πατέρα μου καὶ μπροστὰ στοὺς ἀγγέλους του.

» Ὅποιος ἔχει αὐτιά ἄς ἀκούσει τί λέει τὸ Πνεῦμα στὶς ἐκκλησίες.

» Καὶ στὸν ἄγγελο τῆς ἐκκλησίας στὴ Φιλαδέλφεια γράψε: Τοῦτα λέει ὁ ἅγιος, ὁ ἀληθινός, ποὺ ἔχει τὸ κλεῖδι τοῦ Δαβὶδ· ποὺ ἀνοίγει καὶ κανεὶς δὲν κλείνει, ποὺ κλείνει καὶ κανεὶς δὲν ἀνοίγει:

» Ξέρω τὰ ἔργα σου. Ναι, σοῦ ἔδωσα θύρα ἀνοιγμένη ποὺ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὴν κλείσει· γιατί μολονότι εἶναι λίγη ἢ δύναμή σου κράτησες τὸ λόγο μου καὶ δὲν ἀπαρνήθηκες τὸ ὄνομά μου.

» Θὰ τοὺς μαζέψω ἀπὸ τὴ συναγωγὴ τοῦ Σατανᾶ καὶ θὰ σοῦ τοὺς παραδώσω αὐτοὺς ποὺ λένε ψέματα πὼς εἶναι Ἰουδαῖοι καὶ δὲν εἶναι· θὰ τοὺς

προσκυνήσουσιν ἐνώπιον τῶν ποδῶν σου, καὶ γνώ-
σιν ὅτι ἐγὼ ἠγάπησά σε.

10 Ὅτι ἐτήρησας τὸν λόγον τῆς ὑπομονῆς μου,
καὶ γὰρ σε τηρήσω ἐκ τῆς ὥρας τοῦ πειρασμοῦ τῆς
μελλούσης ἔρχεσθαι ἐπὶ τῆς οἰκουμένης ὅλης, πει-
ράσαι τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς.

11 Ἐρχομαι ταχύ· κράτει ὃ ἔχεις, ἵνα μηδεὶς λάβῃ
τὸν στέφανόν σου.

12 Ὁ νικῶν, ποιήσω αὐτὸν στῦλον ἐν τῷ ναῷ τοῦ
Θεοῦ μου, καὶ ἔξω οὐ μὴ ἐξέλθῃ ἔτι, καὶ γράψω
ἐπ' αὐτὸν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μου καὶ τὸ ὄνομα
τῆς πόλεως τοῦ Θεοῦ μου, τῆς καινῆς Ἱερουσα-
λήμ ἢ καταβαίνουσα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ
μου, καὶ τὸ ὄνομά μου τὸ καινόν.

13 Ὁ ἔχων οὖς ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς
ἐκκλησίαις.

14 Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Λαοδικίᾳ ἐκκλη-
σίας γράψον· Τάδε λέγει ὁ ἀμὴν, ὁ μάρτυς ὁ πιστὸς

κάμω νὰ ῥθοῦν καὶ νὰ προσκυνήσουν τὰ πόδια σου
καὶ νὰ μάθουν ὅτι ἐγὼ σ' ἀγάπησα.

»Γιατὶ κράτησες τὸ λόγο τῆς ὑπομονῆς μου, θὰ
σὲ φυλάξω τὴν ὥρα τῆς δοκιμασίας πού μέλλεται
νὰ πέσει ἀπάνω στὴν οἰκουμένη ὀλόκληρη γιὰ νὰ
δοκιμάσει τοὺς κατοίκους τῆς γῆς.

»Ἐρχομαι γρήγορα· κράτα αὐτὸ πού ἔχεις,
μὴν πάρει κανεὶς τὸ στεφάνι σου.

»Τὸ νικητὴ θὰ τὸν κάμω ἀντιστύλι στὸ ναὸ τοῦ
Θεοῦ μου καὶ ἔξω πιά δὲ θὰ βγεῖ, καὶ θὰ γράψω
ἀπάνω του τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μου καὶ τὸ ὄνομα
τῆς πόλης τοῦ Θεοῦ μου, τῆς νέας Ἱερουσαλήμ
πού κατεβαίνει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἀπὸ τὸ Θεό μου,
καὶ τὸ ὄνομά μου τὸ νέο.

»Ὅποιος ἔχει αὐτιά ἄς ἀκούσει τί λέει τὸ
Πνεῦμα στὶς ἐκκλησίες.

»Καὶ στὸν ἄγγελο τῆς ἐκκλησίας στὴ Λαοδί-
κεια γράψε· Τοῦτα λέει ὁ Ἀμὴν, ὁ μάρτυρας ὁ

καὶ ἀληθινός, ἡ ἀρχὴ τῆς κτίσεως τοῦ Θεοῦ.

15 Οἶδά σου τὰ ἔργα, ὅτι οὔτε ψυχρὸς εἶ οὔτε ζεστός. Ὁφελον ψυχρὸς ἢ ἢ ζεστός.

16 Οὕτως ὅτι χλιαρὸς εἶ, καὶ οὔτε ζεστός οὔτε ψυχρὸς, μέλλω σε ἐμέσαι ἐκ τοῦ στόματός μου.

17 Ὅτι λέγεις ὅτι Πλούσιός εἰμι καὶ πεπλούτηκα καὶ οὐδὲν χρειᾶν ἔχω, καὶ οὐκ οἶδας ὅτι σὺ εἶ ὁ ταλαίπωρος καὶ ἐλεεινὸς καὶ πτωχὸς καὶ τυφλὸς καὶ γυμνός,

18 συμβουλεύω σοι ἀγοράσαι παρ' ἐμοῦ χρυσίον πεπυρωμένον ἐκ πυρὸς ἵνα πλουτήσης, καὶ ἱμάτια λευκὰ ἵνα περιβάλῃ καὶ μὴ φανερωθῇ ἡ αἰσχύνη τῆς γυμνότητός σου, καὶ κολλούριον ἐγχρῖσαι τοὺς ὀφθαλμούς σου ἵνα βλέπῃς.

19 Ἐγὼ ὅσους ἐὰν φιλῶ ἐλέγχω καὶ παιδεύω· ζήλευε οὖν καὶ μετανόησον.

20 Ἴδου ἔστηκα ἐπὶ τὴν θύραν καὶ κρούω· ἐάν τις

πιστὸς καὶ ἀληθινός, ἡ ἀρχὴ τῆς χτίσεως τοῦ Θεοῦ:

» Ξέρω τὰ ἔργα σου· οὔτε ψυχρὸς εἶσαι οὔτε ζεστός. Ἐπρεπε νὰ εἶσαι εἴτε ψυχρὸς εἴτε ζεστός.

» Κι' ἀφοῦ εἶσαι χλιαρὸς καὶ οὔτε ζεστός οὔτε ψυχρὸς, θὰ σὲ ξεράσω ἀπὸ τὸ στόμα μου.

» Λές: «Πλούσιος εἶμαι καὶ πλούτησα καὶ τίποτε δὲ χρειάζομαι» καὶ δὲν ξέρεις ὅτι ἐσὺ εἶσαι ὁ ταλαίπωρος καὶ ὁ ἐλεεινὸς καὶ ὁ πτωχὸς καὶ ὁ τυφλὸς καὶ ὁ γυμνός.

» Σὲ συμβουλεύω ν' ἀγοράσεις ἀπὸ μένα χρυσάφι λαγαρισμένο στὴ φωτιά γιὰ νὰ πλουτήσεις, καὶ φορέματα λευκὰ γιὰ νὰ ντυθεῖς νὰ μὴ φαίνεται ἡ ντροπὴ τῆς γύμνιας σου, καὶ κολλύριο γιὰ νὰ χρίσεις τὰ μάτια σου, νὰ βλέπεις.

» Ἐγὼ, ὅποιους ἀγαπῶ τοὺς δοκιμάζω καὶ τοὺς παιδεύω. Ἐχε λοιπὸν ζῆλο καὶ μετανόησε.

» Ἴδου στάθηκα μπροστὰ στὴ θύρα καὶ τὴν

ἀκούσῃ τῆς φωνῆς μου καὶ ἀνοίξῃ τὴν θύραν, εἰσελεύσομαι πρὸς αὐτὸν καὶ δειπνήσω μετ' αὐτοῦ καὶ αὐτὸς μετ' ἐμοῦ.

21 Ὁ νικῶν, δώσω αὐτῷ καθίσαι μετ' ἐμοῦ ἐν τῷ θρόνῳ μου, ὡς καὶ ἐγὼ ἐνίκησα καὶ ἐκάθισα μετὰ τοῦ Πατρὸς μου ἐν τῷ θρόνῳ αὐτοῦ.

22 Ὁ ἔχων οὖς ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις.

Δ' Μετὰ ταῦτα εἶδον, καὶ ἰδοὺ θύρα ἠνεωγμένη ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἡ φωνὴ ἡ πρώτη ἣν ἤκουσα ὡς σάλπιγγος λαλούσης μετ' ἐμοῦ, λέγων· Ἀνάβα ὧδε καὶ δείξω σοὶ ἃ δεῖ γενέσθαι μετὰ ταῦτα.

2 Εὐθέως ἐγενόμην ἐν Πνεύματι· καὶ ἰδοὺ θρόνος ἔκειτο ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τὸν θρόνον καθήμενος,

3 καὶ ὁ καθήμενος ὅμοιος ὄρασει λίθῳ ἰάσπιδι καὶ σαρδίῳ, καὶ ἶρις κυκλόθεν τοῦ θρόνου ὅμοιος ὄρασει σμαραγδίνῳ.

κρούω. Ἄν κανεὶς ἀκούσει τὴ φωνή μου καὶ ἀνοίξει τὴ θύρα, θὰ μπῶ μέσα καὶ θὰ δειπνήσω μαζί του καὶ αὐτὸς μαζί μου.

» Στὸ νικητὴ θὰ δώσω νὰ καθήσει μαζί μου στὸ θρόνο μου, ὅπως καὶ ἐγὼ νίκησα καὶ κάθησα μαζί μὲ τὸν Πατέρα μου στὸ θρόνο του.

» Ὅποιος ἔχει αὐτιά ἃς ἀκούσει τί λέει τὸ πνεῦμα στὶς ἐκκλησίες ».

Ἐπειτα εἶδα, καὶ ἰδοὺ θύρα ἀνοιχτὴ στὸν οὐρανό, καὶ ἡ πρώτη φωνὴ σὰν ἀπὸ σάλπιγγα ποὺ ἤκουσα μοῦ λαλοῦσε λέγοντας: « Ἀνάβα ἐδῶ καὶ θὰ σοῦ δείξω αὐτὰ ποὺ πρέπει νὰ γίνουν ἔπειτα ».

Παρευτὺς μὲ συνεπῆρε τὸ Πνεῦμα καὶ ἰδοὺ θρόνος στὸν οὐρανό, καὶ πάνω στὸ θρόνο ἓνας ποὺ κάθονταν,

καὶ ὁ καθισμένος ἔλαμπε σὰ νὰ ἴβλεπες τὸ λίθο ἰάσπη καὶ τὸ σάρδιο καὶ τὸ οὐρανοδοξάρι τριγύρω στὸ θρόνο σὰν σμαράγδι.

4 Καὶ κυκλόθεν τοῦ θρόνου θρόνους εἴκοσι τέσσαρας, καὶ ἐπὶ τοὺς θρόνους εἴκοσι τέσσαρας πρεσβύτερους καθημένους περιβεβλημένους ἐν ἱματίοις λευκοῖς, καὶ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν στεφάνους χρυσοῦς.

5 Καὶ ἐκ τοῦ θρόνου ἐκπορεύονται ἀστραπαὶ καὶ φωναὶ καὶ βρονταί· καὶ ἑπτὰ λαμπάδες πυρὸς καιόμεναι ἐνώπιον τοῦ θρόνου, ἃ εἰσὶν τὰ ἑπτὰ Πνεύματα τοῦ Θεοῦ·

6 καὶ ἐνώπιον τοῦ θρόνου ὡς θάλασσα ὑαλίνῃ ὁμοία κρυστάλλῳ· καὶ ἐν μέσῳ τοῦ θρόνου καὶ κύκλῳ τοῦ θρόνου τέσσερα ζῶα γέμοντα ὀφθαλμῶν ἔμπροσθεν καὶ ὀπίσθεν.

7 Καὶ τὸ ζῶον τὸ πρῶτον ὅμοιον λέοντι, καὶ τὸ δεύτερον ζῶον ὅμοιον μόσχῳ, καὶ τὸ τρίτον ζῶον ἔχον τὸ πρόσωπον ὡς ἀνθρώπου, καὶ τὸ τέταρτον ζῶον ὅμοιον ἀετῷ πετούμενῳ.

8 Καὶ τὰ τέσσερα ζῶα, ἐν καθ' ἐν αὐτῶν ἔχον ἀνά πτέρυγας ἕξ, κυκλόθεν καὶ ἔσωθεν γέμουσιν ὀφθαλμῶν· καὶ ἀνάπαισιν οὐκ ἔχουσιν ἡμέρας καὶ νυκτὸς λέγοντες· "Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς

Καὶ κύκλῳ ἀπὸ τοῦ θρόνου θρόνοι εἰκοσιτέσσαρες, καὶ κάθονταν στοὺς θρόνους εἰκοσιτέσσαρες πρεσβύτεροι ντυμένοι στὰ λευκά, καὶ στὰ κεφάλια τοὺς χρυσὰ στεφάνια.

Κι' ἀπὸ τοῦ θρόνου βγαίνουν ἀστραπὲς καὶ φωνὲς καὶ βροντὲς, κι' ἑπτὰ λαμπάδες φωτιᾶ καιγούνται μπροστὰ στὸ θρόνο, ποὺ εἶναι τὰ ἑπτὰ Πνεύματα τοῦ Θεοῦ·

κι' ἔμπρὸς στὸ θρόνο ὡσὰν θάλασσα ἀπὸ γυαλὶ ὁμοία μὲ κρύσταλλο· καὶ στὴ μέση ἀπὸ τοῦ θρόνου καὶ κύκλῳ ἀπὸ τοῦ θρόνου τέσσερα ζῶα γεμάτα μάτια ἔμπρὸς καὶ πίσω.

Καὶ τὸ πρῶτο ζῶο ἔμοιαζε λιοντάρι, καὶ τὸ δεύτερο ζῶο ἔμοιαζε μοσχάρι, καὶ τὸ τρίτο ζῶο εἶχε πρόσωπο σὰν ἀνθρώπου, καὶ τὸ τέταρτο ζῶο ἔμοιαζε ἀετὸ πετούμενο.

Καὶ τὰ τέσσερα ζῶα εἶχαν τὸ καθένα ἀπὸ ἕξη φτεροῦγες τριγύρω, κι' ἀπὸ μέσα εἶταν γεμάτα μάτια· καὶ δὲν ἔχουν ἀνάπαυση, λέγοντας μέρα καὶ νύχτα : « Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος ὁ Κύριος ὁ

ὁ παντοκράτωρ, ὁ ἦν καὶ ὁ ὢν καὶ ὁ ἐρχόμενος.

9 Καὶ ὅταν δώσουσιν τὰ ζῶα δόξαν καὶ τιμὴν καὶ εὐχαριστίαν τῷ καθημένῳ ἐπὶ τῷ θρόνῳ, τῷ ζῶντι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων,

10 πεσοῦνται οἱ εἴκοσι τέσσαρες πρεσβύτεροι ἐνώπιον τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου, καὶ προσκυνήσουσιν τῷ ζῶντι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, καὶ βαλοῦσιν τοὺς στεφάνους αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ θρόνου λέγοντες·

11 Ἄξιός ἐστι, ὁ Κύριος καὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, λαβεῖν τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν καὶ τὴν δύναμιν, ὅτι σὺ ἔκτισας τὰ πάντα, καὶ διὰ τὸ θέλημά σου ἦσαν καὶ ἐκτίσθησαν.

Ε' Καὶ εἶδον ἐπὶ τὴν δεξιὰν τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου βιβλίον γεγραμμένον ἔσωθεν καὶ ὀπισθεν, κατεσφραγισμένον σφραγῖσιν ἑπτὰ.

2 Καὶ εἶδον ἄγγελον ἰσχυρὸν κηρύσσοντα ἐν φωνῇ μεγάλῃ· Τίς ἄξιός ἐστι ἀνοῖξαι τὸ βιβλίον καὶ λῦσαι

Θεός, ὁ Παντοκράτωρ, ὁ εἶταν καὶ ὁ εἶναι καὶ ὁ ἐρχόμενος».

Καὶ ὅταν δώσουν τὰ ζῶα δόξα καὶ τιμὴ καὶ εὐχαριστία σ' αὐτὸν ποῦ κάθεται στὸ θρόνο, σ' αὐτὸν ποῦ ζεῖ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων,

πέφτουν οἱ εἰκοσιτέσσερις πρεσβύτεροι μπροστά σ' αὐτὸν ποῦ κάθεται στὸ θρόνο, καὶ προσκυνοῦν ἐκεῖνον ποῦ ζεῖ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων, καὶ ρίχνουν τὰ στεφάνια τους μπροστὰ στὸ θρόνο λέγοντας·

«Ἄξιός ἐστι, ὁ Κύριος καὶ ὁ Θεός μας, νὰ λάβεις τὴ δόξα καὶ τὴν τιμὴ καὶ τὴ δύναμη, γιατί σὺ ἔπλασες τὰ πάντα καὶ μὲ τὸ θέλημά σου εἶταν καὶ πλάστηκαν».

Καὶ εἶδα στὸ δεξιὸ χέρι ἐκείνου ποῦ κάθουνταν στὸ θρόνο βιβλίον γεγραμμένο μέσα καὶ πίσω, διπλοσφραγισμένο μὲ σφραγίδες ἑπτὰ.

Καὶ εἶδα ἓναν ἄγγελο δυνατὸ ποῦ διαλαλοῦσε μὲ φωνὴ μεγάλη· «Ποιὸς ἐστὶν ἄξιός ν' ἀνοίξει

τὰς σφραγίδας αὐτοῦ;

3 Καὶ οὐδεὶς ἐδύνατο ἐν τῷ οὐρανῷ οὐδὲ ἐπὶ τῆς γῆς οὐδὲ ὑποκάτω τῆς γῆς ἀνοίξει τὸ βιβλίον οὔτε βλέπειν αὐτό.

4 Καὶ ἔκλαιον πολὺ, ὅτι οὐδεὶς ἄξιος εὗρέθη ἀνοίξει τὸ βιβλίον οὔτε βλέπειν αὐτό.

5 Καὶ εἷς ἐκ τῶν πρεσβυτέρων λέγει μοι· Μὴ κλαῖε· ἴδου ἐνίκησεν ὁ Λέων ὁ ἐκ τῆς φυλῆς Ἰούδα, ἡ Ρίζα Δαυεὶδ, ἀνοίξει τὸ βιβλίον καὶ τὰς ἑπτὰ σφραγίδας αὐτοῦ.

6 Καὶ εἶδον ἐν μέσῳ τοῦ θρόνου καὶ τῶν τεσσάρων ἰώων καὶ ἐν μέσῳ τῶν πρεσβυτέρων Ἄρνιον ἑστηκόσ ὡς ἐσφαγμένον, ἔχον κέρατα ἑπτὰ καὶ ὀφθαλμοὺς ἑπτὰ, οἳ εἰσιν τὰ ἑπτὰ Πνεύματα τοῦ Θεοῦ ἀπεσταλμένοι εἰς πᾶσαν τὴν γῆν.

7 Καὶ ἦλθεν καὶ εἴληφεν ἐκ τῆς δεξιᾶς τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου.

τὸ βιβλίον καὶ νὰ λύσει τίς σφραγίδες του;»

Καὶ κανεὶς δὲν μπορούσε, μήτε στὸν οὐρανὸ μήτε στὴ γῆ μήτε κάτω ἀπὸ τὴ γῆς, ν' ἀνοίξει τὸ βιβλίον κι' οὔτε νὰ τὸ κοιτάξει.

Κι' ἔκλαιγα πολὺ, γιατί κανεὶς δὲ βρέθηκε ἄξιος ν' ἀνοίξει καὶ νὰ διαβάσει τὸ βιβλίον, κι' οὔτε νὰ τὸ κοιτάξει.

Κι' ἓνας ἀπὸ τοὺς πρεσβύτερους μοῦ λέει: «Μὴν κλαῖς, νά, νίκησε τὸ λεοντάρι ποὺ βαστᾷ ἀπὸ τὴ φυλὴ τοῦ Ἰούδα, ἡ ρίζα τοῦ Δαβίδ, ν' ἀνοίξει τὸ βιβλίον καὶ τίς ἑπτὰ σφραγίδες του».

Καὶ εἶδα, στὴ μέση ἀπὸ τὸ θρόνο κι' ἀπὸ τὰ τέσσερα ζῶα καὶ στὴ μέση ἀπὸ τοὺς πρεσβύτερους, Ἄρνι ποὺ στέκουνταν ὡσὰν σφαγμένο καὶ εἶχε κέρατα ἑπτὰ καὶ μάτια ἑπτὰ, ποὺ εἶναι τὰ ἑπτὰ Πνεύματα τοῦ Θεοῦ τὰ σταλμένα σ' ὅλη τὴ γῆς.

Καὶ ἦρθε καὶ πῆρε τὸ βιβλίον ἀπὸ τὸ δεξιὸ χέρι ἐκείνου ποὺ κάθουνταν στὸ θρόνο.

- 8 Καὶ ὅτε ἔλαβεν τὸ βιβλίον, τὰ τέσσερα ζῶα καὶ οἱ εἴκοσι τέσσαρες πρεσβύτεροι ἔπεσαν ἐνώπιον τοῦ Ἄρνιου, ἔχοντες ἕκαστος κιθάραν καὶ φιάλας χρυσῆς γεμούσας θυμιαμάτων, αἱ εἰσιν αἱ προσευχαὶ τῶν ἁγίων.
- 9 Καὶ ἄδουσιν ᾠδὴν καινὴν λέγοντες· Ἄξιός ἐστι λαβεῖν τὸ βιβλίον καὶ ἀνοῖξαι τὰς σφραγίδας αὐτοῦ, ὅτι ἐσφάγης καὶ ἠγόρασας τῷ Θεῷ ἡμᾶς ἐν τῷ αἵματί σου ἐκ πάσης φυλῆς καὶ γλώσσης καὶ λαοῦ καὶ ἔθνους,
- 10 - καὶ ἐποίησας αὐτοὺς τῷ Θεῷ ἡμῶν βασιλείαν καὶ ἱερεῖς, καὶ βασιλεύσουσιν ἐπὶ τῆς γῆς.
- 11 Καὶ εἶδον, καὶ ἤκουσα ὡς φωνὴν ἀγγέλων πολλῶν κύκλῳ τοῦ θρόνου καὶ τῶν ζώων καὶ τῶν πρεσβυτέρων, καὶ ἦν ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν μυριάδες μυριάδων καὶ χιλιάδες χιλιάδων,
- 12 λέγοντες φωνῇ μεγάλῃ· Ἄξιός ἐστιν τὸ Ἄρνιον τὸ ἐσφαγμένον λαβεῖν τὴν δύναμιν καὶ πλοῦτον καὶ σοφίαν καὶ ἰσχύον καὶ τιμὴν καὶ δόξαν καὶ εὐλογίαν.

Κι' ὅταν ἐπῆρε τὸ βιβλίον, τὰ τέσσερα ζῶα καὶ οἱ εἰκοσιτέσσερις πρεσβύτεροι ἔπεσαν μπροστὰ στὸ Ἄρνι, καὶ κρατοῦσε ὁ καθένας κιθάρες καὶ τᾶσια χρυσᾶ γεμάτα θυμιάματα, πού εἶναι οἱ προσευχὲς τῶν ἁγίων.

Καὶ ψέλνουν μιὰ νέα ᾠδὴ λέγοντας: «Ἄξιός εἶσαι νὰ πάρεις τὸ βιβλίον καὶ ν' ἀνοίξεις τὶς σφραγίδες του, γιατί σφάχτηκες καὶ ἐξαγόρασες μὲ τὸ αἷμα σου, γιὰ χάρη τοῦ Θεοῦ, ἀνθρώπους ἀπὸ κάθε φυλὴ καὶ γλώσσα καὶ λαὸ καὶ ἔθνος,

» καὶ τοὺς ἕκαμες βασιλιάδες καὶ ἱερεῖς, γιὰ τὸ Θεό μας, καὶ θὰ βασιλέψουν ἐπὶ-γῆς».

Καὶ εἶδα, καὶ ἄκουσα φωνὴ ἀπὸ ἀγγέλους πολλοὺς γύρω στὸ θρόνον καὶ στὰ ζῶα καὶ στοὺς πρεσβυτέρους, κι' εἶταν μυριάδες καὶ μυριάδες, χιλιάδες καὶ χιλιάδες ὁ ἀριθμὸς τους·

κι' ἔλεγαν μὲ φωνὴ μεγάλη: «Εἶναι ἄξιός τὸ Ἄρνι τὸ σφαγμένον νὰ λάβει τὴ δύναμη καὶ τὸν πλοῦτον καὶ τὴ σοφία καὶ τὴν ἐξουσία καὶ τὴν τιμὴν καὶ τὴ δόξαν καὶ τὴν εὐλογία».

13 Καὶ πᾶν κτίσμα ὃ ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ὑποκάτω τῆς γῆς καὶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἐστίν, καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς πάντα, ἤκουσα λέγοντας· Τῷ καθημένῳ ἐπὶ τῷ θρόνῳ καὶ τῷ Ἄρνιῳ ἡ εὐλογία καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

14 Καὶ τὰ τέσσερα ζῶα ἔλεγον· Ἄμην, καὶ οἱ πρεσβύτεροι ἔπεσαν καὶ προσεκύνησαν.

ΣΤ' Καὶ εἶδον ὅτε ἤνοιξεν τὸ Ἄρνιον μίαν ἐκ τῶν ἑπτὰ σφραγίδων, καὶ ἤκουσα ἑνὸς ἐκ τῶν τεσσάρων ζώων λέγοντος, ὡς φωνὴ βροντῆς· Ἔρχου.

2 Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ ἵππος λευκός, καὶ ὁ καθήμενος ἐπ' αὐτὸν ἔχων τόξον, καὶ ἐδόθη αὐτῷ στέφανος, καὶ ἐξῆλθεν νικῶν καὶ ἵνα νικήσῃ.

3 Καὶ ὅτε ἤνοιξεν τὴν σφραγίδα τὴν δευτέραν, ἤκουσα τοῦ δευτέρου ζώου λέγοντος· Ἔρχου.

4 Καὶ ἐξῆλθεν ἄλλος ἵππος πυρρός, καὶ τῷ καθημένῳ ἐπ' αὐτὸν ἐδόθη αὐτῷ λαβεῖν τὴν εἰρήνην

Καὶ κάθε πλάσμα ποὺ εἶναι στὸν οὐρανὸ καὶ στὴ γῆ καὶ κάτω ἀπὸ τὴ γῆ καὶ στὴ θάλασσα, ποὺ εἶναι μέσα σ' ὅλα αὐτά, τ' ἄκουσα νὰ λένε: «Σ' ἐκεῖνον ποὺ κάθεται στὸ θρόνο καὶ στὸ Ἄρνι εὐλογία καὶ τιμὴ καὶ δόξα κι' ἐξουσία στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων».

Καὶ τὰ τέσσερα ζῶα ἔλεγαν: «Ἄμην», καὶ οἱ πρεσβύτεροι ἔπεσαν καὶ προσκύνησαν.

Καὶ εἶδα: ὅταν ἄνοιξε τὸ Ἄρνι τὴ μιὰ ἀπὸ τὶς ἑπτὰ σφραγίδες, ἄκουσα ἕνα ἀπὸ τὰ τέσσερα ζῶα νὰ λέει ὡς φωνὴ βροντῆς: «Ἔλα».

Καὶ εἶδα, καὶ ἰδοὺ ἄλογο ἄσπρο· κι' ὁ καβαλάρης βαστοῦσε δοξάρι· καὶ τοῦ δόθηκε στεφάνι καὶ πήγαινε νικητῆς καὶ γιὰ νὰ νικήσει.

Κι' ὅταν ἄνοιξε τὴ δεύτερη σφραγίδα, ἄκουσα τὸ δεύτερο ζῶο νὰ λέει: «Ἔλα».

Καὶ βγῆκε πάλι ἄλογο πυρρό, καὶ στὸν καβαλάρη του δόθηκε νὰ σηκώσει τὴν εἰρήνη ἀπὸ τὴ

ἐκ τῆς γῆς καὶ ἵνα ἀλλήλους σφάζουσιν, καὶ ἐδόθη αὐτῷ μάχαιρα μεγάλη.

- 5 Καὶ ὅτε ἤνοιξεν τὴν σφραγίδα τὴν τρίτην, ἤκουσα τοῦ τρίτου ζώου λέγοντος· Ἔρχου. Καὶ εἶδον, καὶ ἰδὸν ἵππος μέλας, καὶ ὁ καθήμενος ἐπ' αὐτὸν ἔχων ζυγὸν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ.
- 6 Καὶ ἤκουσα ὡς φωνὴν ἐν μέσῳ τῶν τεσσάρων ζώων λέγουσαν· Χοῖνιξ σίτου δηναρίου, καὶ τρεῖς χοίνικες κριθῶν δηναρίου· καὶ τὸ ἔλαιον καὶ τὸν ὀλνον μὴ ἀδικήσης.
- 7 Καὶ ὅτε ἤνοιξεν τὴν σφραγίδα τὴν τέταρτην, ἤκουσα φωνὴν τοῦ τετάρτου ζώου λέγοντος· Ἔρχου.
- 8 Καὶ εἶδον, καὶ ἰδὸν ἵππος χλωρός, καὶ ὁ καθήμενος ἐπάνω αὐτοῦ, ὄνομα αὐτῷ ὁ Θάνατος, καὶ ὁ Ἄιδης ἠκολούθει μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐδόθη αὐτοῖς ἐξουσία ἐπὶ τὸ τέταρτον τῆς γῆς, ἀποκτεῖναι ἐν ρομφαίᾳ καὶ ἐν λιμῷ καὶ ἐν θανάτῳ καὶ ὑπὸ τῶν θηρίων τῆς γῆς.

γῆς, γιὰ νὰ σφαγοῦν ἀνάμεσά τους· καὶ τοῦ δώσαν σπάθα μεγάλη.

Κι' ὅταν ἄνοιξε τὴν τρίτη σφραγίδα, ἄκουσα τὸ τρίτο ζῶο ποῦ ἔλεγε· «Ἐλα». Καὶ εἶδα, καὶ ἰδὸν ἄλογο μαῦρο, κι' ὁ καβαλάρης κρατοῦσε στὸ χέρι του ζυγαριά.

Κι' ἄκουσα ὡσάν φωνὴ ἀνάμεσα στὰ τέσσερα ζῶα ποῦ ἔλεγε· «Τὸ σοινίκι τὸ σιτάρι ἓνα δηνᾶρι, καὶ τὰ τρία σοινίκια τὸ κριθάρι ἓνα δηνᾶρι, καὶ τὸ λάδι καὶ τὸ κρασί μὴν τὰ σπαταλᾶς».

Κι' ὅταν ἄνοιξε τὴ σφραγίδα τὴν τέταρτη, ἄκουσα τὴ φωνὴ τοῦ τέταρτου ζώου ποῦ ἔλεγε· «Ἐλα».

Καὶ εἶδα καὶ ἰδὸν ἄλογο χλωμό, κι' ὁ καβαλάρης τ' ὄνομά του Θάνατος· κι' ὁ Ἄδης ἀκολουθοῦσε· καὶ τοὺς δόθηκε ἐξουσία νὰ ξολοθρέψουν τὸ τέταρτο μέρος τῆς γῆς, μετὰ τὸ σπαθὶ καὶ μετὰ τὴν πείνα καὶ μετὰ τὸ θανατικὸ καὶ μετὰ τὰ θηρία τῆς γῆς.

- 9 Καὶ ὅτε ἤνοιξεν τὴν πέμπτην σφραγίδα, εἶδον ὑποκάτω τοῦ θυσιαστηρίου τὰς ψυχὰς τῶν ἐσφαγμένων διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τὴν μαρτυρίαν ἣν εἶχον.
- 10 Καὶ ἔκραξαν φωνῇ μεγάλῃ λέγοντες· Ἔως πότε, ὁ Δεσπότης ὁ ἅγιος καὶ ἀληθινός, οὐ κρίνεις καὶ ἐκδικεῖς τὸ αἷμα ἡμῶν ἐκ τῶν κατοικούντων ἐπὶ τῆς γῆς;
- 11 Καὶ ἐδόθη αὐτοῖς ἐκάστῳ στολὴ λευκὴ, καὶ ἐρρέθη αὐτοῖς ἵνα ἀναπαύσωνται ἔτι χρόνον μικρόν, ἕως πληρωθῶσιν καὶ οἱ σύνδουλοι αὐτῶν καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτῶν οἱ μέλλοντες ἀποκτείνεσθαι ὡς καὶ αὐτοί.
- 12 Καὶ εἶδον ὅτε ἤνοιξεν τὴν σφραγίδα τὴν ἕκτην, καὶ σεισμός μέγας ἐγένετο, καὶ ὁ ἥλιος ἐγένετο μέλας ὡς σάκκος τρίχινος, καὶ ἡ σελήνη ὅλη ἐγένετο ὡς αἷμα,
- 13 καὶ οἱ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ ἔπεσαν εἰς τὴν γῆν, ὡς συκῆ βάλλει τοὺς ὀλύνθους αὐτῆς ὑπὸ ἀνέμου μεγάλου σειομένη,

Κι' ὅταν ἄνοιξε τὴν πέμπτη σφραγίδα, εἶδα κάτω ἀπὸ τὸ θυσιαστήριο τὶς ψυχὲς τῶν σφαγμένων γιὰ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ γιὰ τὴ μαρτυρία ποὺ εἶχαν δώσει.

Κι' ἔκραξαν μὲ φωνὴ μεγάλη λέγοντας: «Ὡς πότε ὁ Δεσπότης ὁ ἅγιος καὶ ὁ ἀληθινός δὲ θὰ κρίνεις καὶ δὲ θὰ ἐκδικηθεῖς τὸ αἷμα μας πάνω σ' ἐκείνους ποὺ κατοικοῦν τὴ γῆ;»

Καὶ δόθηκαν φορέματα ἄσπρα στὸν καθένα, καὶ τοὺς εἰπώθηκε ν' ἀναπαυτοῦν ἀκόμη λίγο καιρό, ὅσο νὰ μαζευτοῦν ὅλοι οἱ σύνδουλοί τους καὶ τ' ἀδελφία τους ποὺ μέλλεται νὰ θανατωθοῦν ὡσὰν κι' αὐτούς.

Καὶ εἶδα, ὅταν ἄνοιξε τὴ σφραγίδα τὴν ἕκτη, ἔγινε μέγας σεισμός, κι' ὁ ἥλιος ἔγινε μαῦρος σὰν ὕφασμα τρίχينو, καὶ τὸ φεγγάρι ὀλόκληρο σὰν τὸ αἷμα·

καὶ τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ ἔπεσαν στὴ γῆς, σὰν τὴν ἀγριοσυκιά ποὺ σειέται ἀπ' τὴν ἀνεμοζάλη καὶ ρίχνει τὸ χειμωνιάτικο καρπὸ τῆς·

14 και ὁ οὐρανὸς ἀπεχωρίσθη ὡς βιβλίον ἐλισσόμενον, καὶ πᾶν ὄρος καὶ νῆσος ἐκ τῶν τόπων αὐτῶν ἐκινήθησαν.

15 Καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς καὶ οἱ μεγιστᾶνες καὶ οἱ χιλιάρχοι καὶ οἱ πλούσιοι καὶ οἱ ἰσχυροὶ καὶ πᾶς δοῦλος καὶ ἐλεύθερος ἔκρουσαν ἑαυτοὺς εἰς τὰ σπήλαια καὶ εἰς τὰς πέτρας τῶν ὄρεων,

16 καὶ λέγουσιν τοῖς ὄρεσιν καὶ ταῖς πέτραις· Πέσετε ἐφ' ἡμᾶς καὶ κρύψατε ἡμᾶς ἀπὸ προσώπου τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ ἀπὸ τῆς ὀργῆς τοῦ Ἄρνιου,

17 ὅτι ἦλθεν ἡ ἡμέρα ἡ μεγάλη τῆς ὀργῆς αὐτῶν, καὶ τίς δύναται σταθῆναι;

2' Μετὰ τοῦτο εἶδον τέσσαρας ἀγγέλους ἑστῶτας ἐπὶ τὰς τέσσαρας γωνίας τῆς γῆς, κρατοῦντας τοὺς τέσσαρας ἀνέμους τῆς γῆς, ἵνα μὴ πνέῃ ἄνεμος ἐπὶ τῆς γῆς μήτε ἐπὶ τῆς θαλάσσης μήτε ἐπὶ πᾶν δένδρον.

2 Καὶ εἶδον ἄλλον ἄγγελον ἀναβαίνοντα ἀπὸ ἀνα-

κι' ὁ οὐρανὸς χάθηκε σὰν τὸ βιβλίον τὸ τυλιχτάρι πῶς τὸ τυλίγεις, καὶ κάθε βουνὸ καὶ νησὶ κινήθηκαν ἀπὸ τὸν τόπο τους.

Καὶ οἱ βασιλιάδες τῆς γῆς καὶ οἱ μεγιστᾶνες καὶ οἱ χιλιάρχοι καὶ οἱ πλούσιοι καὶ οἱ δυνατοὶ καὶ ὁ κάθε δοῦλος κι' ἐλεύθερος κρύφτηκαν στὰ σπήλαια καὶ στὰ βράχια τῶν βουνῶν·

κι' ἔλεγον στὰ βουνὰ καὶ στὰ βράχια: «Πέσετε ἀπάνω μας καὶ κρύψετε μας ἀπὸ τὸ πρόσωπο ἐκείνου ποὺ κάθεταί στὸ θρόνο κι' ἀπὸ τὴν ὀργὴ τοῦ Ἄρνιου·

»γιατὶ ἦρθε ἡ μέρα ἡ μεγάλη τῆς ὀργῆς τους καὶ ποιὸς μπορεῖ νὰ βαστάξει;»

Ἵστερα εἶδα τέσσερις ἀγγέλους ποὺ ἔστεκαν στὶς τέσσερις γωνιῆς τῆς γῆς καὶ κρατοῦσαν τοὺς τέσσερις ἀνέμους τῆς γῆς γιὰ νὰ μὴ φυσᾷ ὁ ἄνεμος πάνω στὴ γῆ μήτε στὴ θάλασσα μήτε σὲ κανένα δέντρο.

Καὶ εἶδα ἕναν ἄλλον ἄγγελο ποὺ ἀνέβαινε ἀπὸ

τολής ἡλίου, ἔχοντα σφραγίδα Θεοῦ ζῶντος, καὶ ἔκραξεν φωνῇ μεγάλη τοῖς τέσσαρσιν ἀγγέλοις οἷς ἐδόθη αὐτοῖς ἀδικῆσαι τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν,

3 λέγων· Μὴ ἀδικήσητε τὴν γῆν μήτε τὴν θάλασσαν μήτε τὰ δένδρα, ἄχρι σφραγίσωμεν τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν.

4 Καὶ ἤκουσα τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐσφραγισμένων, ἑκατὸν τεσσεράκοντα τέσσαρες χιλιάδες ἐσφραγισμένοι ἐκ πάσης φυλῆς υἰῶν Ἰσραήλ·

5 ἐκ φυλῆς Ἰούδα δώδεκα χιλιάδες ἐσφραγισμένοι, ἐκ φυλῆς Ρουβὴν δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Γὰδ δώδεκα χιλιάδες,

6 ἐκ φυλῆς Ἀσὴρ δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Νεφθαλεὶμ δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Μανασσῆ δώδεκα χιλιάδες,

7 ἐκ φυλῆς Συμεὼν δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Λευεὶ δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Ἰσσαχάρ δώδεκα χιλιάδες,

τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου καὶ εἶχε τὴ σφραγίδα τοῦ Θεοῦ τοῦ ζωντανοῦ· καὶ ἔκραξε με φωνῇ μεγάλη στοὺς τέσσερις ἀγγέλους πού τοὺς ἐδόθη νὰ βασανίσουν τὴ γῆ καὶ τὴ θάλασσα,

καὶ ἔλεγε· «Μὴ βασανίζετε τὴ γῆ μήτε τὴ θάλασσα μήτε τὰ δένδρα ὥσπου νὰ σφραγίσουμε στὸ μέτωπο τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ μας».

Καὶ ἤκουσα τὸν ἀριθμὸ τῶν σφραγισμένων· ἑκατὸν σαράντα τέσσερις χιλιάδες σφραγισμένοι ἀπὸ ὅλες τὶς φυλές τῶν γιῶν τοῦ Ἰσραήλ·

ἀπὸ τὴ φυλὴ τοῦ Ἰούδα δώδεκα χιλιάδες σφραγισμένοι, ἀπὸ τὴ φυλὴ τοῦ Ρουβὴν δώδεκα χιλιάδες, ἀπὸ τὴ φυλὴ τοῦ Γὰδ δώδεκα χιλιάδες,

ἀπὸ τὴ φυλὴ τοῦ Ἀσὴρ δώδεκα χιλιάδες, ἀπὸ τὴ φυλὴ τοῦ Νεφθαλεὶμ δώδεκα χιλιάδες, ἀπὸ τὴ φυλὴ τοῦ Μανασσῆ δώδεκα χιλιάδες,

ἀπὸ τὴ φυλὴ τοῦ Συμεὼν δώδεκα χιλιάδες, ἀπὸ τὴ φυλὴ τοῦ Λευεὶ δώδεκα χιλιάδες, ἀπὸ τὴ φυλὴ τοῦ Ἰσσαχάρ δώδεκα χιλιάδες,

- 8 ἐκ φυλῆς Ζαβουλὼν δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Ἰωσήφ δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Βενιαμὴν δώδεκα χιλιάδες ἐσφραγισμένοι.
- 9 Μετὰ ταῦτα εἶδον, καὶ ἰδοὺ ὄχλος πολὺς, ὃν ἀριθμῆσαι αὐτὸν οὐδεὶς ἐδύνατο, ἐκ παντὸς ἔθνους καὶ φυλῶν καὶ λαῶν καὶ γλωσσῶν, ἐστῶτες ἐνώπιον τοῦ θρόνου καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἄρνιου, περιβεβλημένους στολὰς λευκάς, καὶ φοίνικες ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῶν·
- 10 καὶ κράζουσιν φωνῇ μεγάλῃ λέγοντες· Ἡ σωτηρία τῷ Θεῷ ἡμῶν τῷ καθημένῳ ἐπὶ τῷ θρόνῳ καὶ τῷ Ἄρνιῳ.
- 11 Καὶ πάντες οἱ ἄγγελοι εἰστήκεισαν κύκλῳ τοῦ θρόνου καὶ τῶν πρεσβυτέρων καὶ τῶν τεσσάρων ζώων, καὶ ἔπεσαν ἐνώπιον τοῦ θρόνου ἐπὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν καὶ προσεκύνησαν τῷ Θεῷ,
- 12 λέγοντες· Ἀμήν, ἡ εὐλογία καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ σοφία καὶ ἡ εὐχαριστία καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ δύναμις

ἀπὸ τῆ φυλῆ τοῦ Ζαβουλὼν δώδεκα χιλιάδες, ἀπὸ τῆ φυλῆ τοῦ Ἰωσήφ δώδεκα χιλιάδες, ἀπὸ τῆ φυλῆ τοῦ Βενιαμὴν δώδεκα χιλιάδες σφραγισμένοι.

Ἔστερα εἶδα, καὶ ἰδοὺ ὄχλος πολὺς, ποὺ κανεῖς δὲν μπορούσε νὰ τὸν μετρήσει, ἀπὸ κάθε ἔθνος καὶ φυλῆ καὶ λαοῦ καὶ γλώσσα, καὶ στέκονταν μπροστὰ στὸ θρόνο καὶ μπροστὰ στὸ Ἄρνι, ντυμένοι φορέματα λευκά· καὶ στὰ χέρια τους κλωνάρια φοινικιάς·

καὶ ἔκραζαν μὲ φωνὴ μεγάλη καὶ ἔλεγαν· «Σωτηρία στὸ Θεὸ μας ποὺ κάθεται στὸ θρόνο, καὶ στὸ Ἄρνι».

Καὶ ὅλοι οἱ ἄγγελοι στέκονταν κύκλο στὸ θρόνο καὶ στοὺς πρεσβύτερους καὶ στὰ τέσσερα ζῶα, καὶ ἔπεσαν μπροστὰ στὸ θρόνο μὲ τὰ πρόσωπα στὴ γῆς, καὶ προσκύνησαν τὸ Θεό·

καὶ ἔλεγαν· «Ἀμήν· ἡ εὐλογία καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ σοφία καὶ ἡ εὐχαριστία καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ

καὶ ἡ ἰσχὺς τῷ Θεῷ ἡμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶ-
νων· ἀμήν.

- 13 Καὶ ἀπεκρίθη εἰς ἐκ τῶν πρεσβυτέρων λέγων
μοι· Οὗτοι οἱ περιβεβλημένοι τὰς στολὰς τὰς λευ-
κὰς τίνες εἰσὶν καὶ πόθεν ἦλθον;
- 14 Καὶ εἶρηκα αὐτῷ· Κύριέ μου, σὺ οἶδας. Καὶ
εἶπέν μοι· Οὗτοί εἰσιν οἱ ἐρχόμενοι ἐκ τῆς θλίψεως
τῆς μεγάλης καὶ ἔπλυναν τὰς στολὰς αὐτῶν καὶ
ἐλεύκαναν αὐτὰς ἐν τῷ αἵματι τοῦ Ἄρνιου.
- 15 Διὰ τοῦτό εἰσιν ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ,
καὶ λατρεύουσιν αὐτῷ ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἐν τῷ
ναῷ αὐτοῦ, καὶ ὁ καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου σκη-
νώσει ἐπ' αὐτούς.
- 16 Οὐ πεινάσουσιν ἔτι οὐδὲ διψήσουσιν ἔτι, οὐδὲ
μὴ πέση ἐπ' αὐτούς ὁ ἥλιος οὐδὲ πᾶν καῦμα,
- 17 ὅτι τὸ Ἄρνιον τὸ ἀνά μέσον τοῦ θρόνου ποιμα-
νεῖ αὐτούς καὶ ὀδηγήσει αὐτούς ἐπὶ ζωῆς πηγᾶς

δύναμη καὶ ἡ ἐξουσία στὸ Θεό μας στοὺς αἰῶνες
τῶν αἰώνων· ἀμήν».

Κι' ἓνας ἀπὸ τοὺς πρεσβύτερους μίλησε καὶ
μοῦ εἶπε· «Τοῦτοι οἱ ντυμένοι τὰ λευκὰ φορέματα
ποιοὶ εἶναι; κι' ἀπὸ ποῦ ἦρθαν;»

Καὶ τοῦ ἀποκρίθηκα· «Κύριέ μου, σὺ τὸ ξέ-
ρεις». Καὶ μοῦ εἶπε· «Τοῦτοι εἶναι ποὺ ἦρθαν
ἀπὸ τῆς μεγάλης θλίψεως καὶ πλύναν τὰ φορέματά
τους καὶ τὰ λεύκαναν στὸ αἷμα τοῦ Ἄρνιου.

» Γι' αὐτὸ εἶναι μπροστὰ στὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ
καὶ τὸν λατρεύουν μέρα καὶ νύχτα μέσα στὸ ναὸ
του· κι' ἐκεῖνος ποὺ κάθεται στὸ θρόνο θ' ἀπλώσει
τῆ σκηνή του ἀπάνω τους.

» Δὲ θὰ πεινάσουν πιά οὔτε θὰ διψάσουν πιά
κι' οὔτε θὰ πέσει πάνω τους ὁ ἥλιος οὔτε κάψα
καμιᾶς λογῆς·

» γιὰ τὸ Ἄρνι ποὺ εἶναι καταμεσίς στὸ θρόνο
θὰ τοὺς ποιμάνει καὶ θὰ τοὺς ὀδηγήσει σὲ πηγᾶς

υδάτων· και εξαλείψει ο Θεός πᾶν δάκρυον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν.

Π' Καὶ ὅταν ἤνοιξεν τὴν σφραγίδα τὴν ἑβδόμη, ἐγένετο σιγὴ ἐν τῷ οὐρανῷ ὡς ἡμίωρον.

2 Καὶ εἶδον τοὺς ἑπτὰ ἀγγέλους οἱ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐστήκασιν, καὶ ἐδόθησαν αὐτοῖς ἑπτὰ σάλπιγγες.

3 Καὶ ἄλλος ἄγγελος ἦλθεν καὶ ἐστάθη ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου ἔχων λιβανωτὸν χρυσοῦν, καὶ ἐδόθη αὐτῷ θυμιάματα πολλά, ἵνα δώσει ταῖς προσευχαῖς τῶν ἁγίων πάντων ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τὸ χρυσοῦν τὸ ἐνώπιον τοῦ θρόνου.

4 Καὶ ἀνέβη ὁ καπνὸς τῶν θυμιαμάτων ταῖς προσευχαῖς τῶν ἁγίων ἐκ χειρὸς τοῦ ἀγγέλου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

5 Καὶ εἴληφεν ὁ ἄγγελος τὸν λιβανωτὸν καὶ ἐγένετο αὐτὸν ἐκ τοῦ πυρὸς τοῦ θυσιαστηρίου καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν γῆν· καὶ ἐγένοντο βρονταὶ καὶ φωναὶ καὶ ἀστραπαὶ καὶ σεισμός.

νερῶν τῆς ζωῆς· καὶ θὰ σκουπίσει ὁ Θεὸς κάθε δάκρυ ἀπὸ τὰ μάτια τους».

Κι' ὅταν ἄνοιξε τὴν ἑβδομη σφραγίδα ἔγινε σιγὴ στὸν οὐρανὸ ὡς μισὴ ὥρα.

Κι' ὕστερα εἶδα τοὺς ἑπτὰ ἀγγέλους ποὺ στέκουνταν μπροστὰ στὸ Θεό· καὶ τοὺς δόθηκαν ἑπτὰ σάλπιγγες.

Κι' ἦρθε ἄλλος ἄγγελος καὶ στάθηκε στὸ θυσιαστήριο, κρατώντας χρυσὸ θυμιατήρι, καὶ τοῦ δόθηκαν πολλὰ θυμιάματα γιὰ νὰ τὰ προσφέρει μαζὶ μὲ τὶς προσευχὲς ὅλων τῶν ἁγίων στὸ θυσιαστήριο τὸ χρυσὸ ποὺ εἶναι μπροστὰ στὸ θρόνο.

Κι' ἀνέβηκε ὁ καπνὸς τῶν θυμιαμάτων ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ ἀγγέλου μαζὶ μὲ τὶς προσευχὲς τῶν ἁγίων, μπροστὰ στὸ Θεό.

Καὶ πῆρε ὁ ἄγγελος τὸ θυμιατήρι καὶ τὸ γέμισε ἀπὸ τὴ φωτιὰ τοῦ θυσιαστηρίου καὶ τὸ ῥίξε στὴ γῆς. Κι' ἔγιναν βροντὲς καὶ φωνὲς κι' ἀστραπὲς καὶ σεισμός.

6 Καὶ οἱ ἑπτὰ ἄγγελοι οἱ ἔχοντες τὰς ἑπτὰ σάλπιγγας ἠτοίμασαν αὐτοὺς ἵνα σαλπίσωσιν.

7 Καὶ ὁ πρῶτος ἐσάλπισεν· καὶ ἐγένετο χάλαζα καὶ πῦρ μεμιγμένα ἐν αἵματι καὶ ἐβλήθη εἰς τὴν γῆν· καὶ τὸ τρίτον τῆς γῆς κατεκάη, καὶ τὸ τρίτον τῶν δένδρων κατεκάη, καὶ πᾶς χόρτος χλωρὸς κατεκάη.

8 Καὶ ὁ δεύτερος ἄγγελος ἐσάλπισεν· καὶ ὡς ὄρος μέγα πυρὶ καιόμενον ἐβλήθη εἰς τὴν θάλασσαν· καὶ ἐγένετο τὸ τρίτον τῆς θαλάσσης αἷμα,

9 καὶ ἀπέθανεν τὸ τρίτον τῶν κτισμάτων τῶν ἐν τῇ θαλάσῃ, τὰ ἔχοντα ψυχάς, καὶ τὸ τρίτον τῶν πλοίων διεφθάρησαν.

10 Καὶ ὁ τρίτος ἄγγελος ἐσάλπισεν· καὶ ἔπεσεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀστὴρ μέγας καιόμενος ὡς λαμπάς, καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τὸ τρίτον τῶν ποταμῶν καὶ ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων.

11 Καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀστέρος λέγεται, Ὁ Ἄψινθος. Καὶ ἐγένετο τὸ τρίτον τῶν ὑδάτων εἰς ἄψινθον, καὶ

Καὶ οἱ ἑπτὰ ἄγγελοι ποὺ κρατοῦσαν τὶς ἑπτὰ σάλπιγγες ἐτοιμάστηκαν νὰ σαλπίσουν.

Καὶ σάλπισε ὁ πρῶτος· κι' ἐγινε χαλάζι καὶ φωτιά ἀνακατωμένα μ' αἷμα καὶ ρίχτηκαν στὴ γῆ· καὶ τὸ τρίτο ἀπὸ τῆ γῆ κατακάηκε καὶ τὸ τρίτο ἀπὸ τὰ δέντρα κατακάηκε καὶ κάθε χλωρὸ χορτὰρι κατακάηκε.

Καὶ σάλπισε ὁ δεύτερος ἄγγελος· καὶ κάτι ὡσὰν μεγάλο βουνὸ ἀπὸ φωτιά ρίχτηκε στὴ θάλασσα· καὶ τὸ τρίτο ἀπὸ τὴ θάλασσα ἐγινε αἷμα.

Καὶ πέθανε τὸ τρίτο ἀπὸ τὰ πλάσματα ποὺ εἶναι στὴ θάλασσα κι' ἔχουν ψυχές, καὶ τὸ τρίτο ἀπὸ τὰ καράβια χαλάστηκε.

Καὶ σάλπισε ὁ τρίτος ἄγγελος· κι' ἔπεσε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἓνας μέγας ἀστέρας ποὺ καίγουνταν ὡσὰν λαμπάδα, κι' ἔπεσε στὸ τρίτο ἀπὸ τοὺς ποταμοὺς καὶ στὶς πηγές τῶν νερῶν.

Καὶ τ' ὄνομα τοῦ ἀστέρα τὸ λένε «Ὁ Ἄψινθος»· καὶ τὸ τρίτο ἀπὸ τὰ νερὰ ἐγινε ἄψινθο καὶ

πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ἀπέθανον ἐκ τῶν ὑδάτων
ὅτι ἐπικράνησαν.

12 Καὶ ὁ τέταρτος ἄγγελος ἐσάλπισεν καὶ ἐπλήγη
τὸ τρίτον τοῦ ἡλίου καὶ τὸ τρίτον τῆς σελήνης καὶ
τὸ τρίτον τῶν ἀστέρων, ἵνα σκοτισθῇ τὸ τρίτον
αὐτῶν καὶ ἡ ἡμέρα μὴ φάνη τὸ τρίτον αὐτῆς, καὶ ἡ
νύξ ὁμοίως.

13 Καὶ εἶδον, καὶ ἤκουσα ἑνὸς ἀετοῦ πετομένου ἐν
μεσουρανήματι λέγοντος φωνῇ μεγάλῃ· Οὐαὶ οὐαὶ
οὐαὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς ἐκ τῶν λοιπῶν
φωνῶν τῆς σάλπιγγος τῶν τριῶν ἀγγέλων τῶν μελ-
λόντων σαλπίζειν.

Θ' Καὶ ὁ πέμπτος ἄγγελος ἐσάλπισεν· καὶ εἶδον
ἀστέρα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεπτωκότα εἰς τὴν γῆν,
καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἡ κλεῖς τοῦ φρέατος τῆς ἀβύσσου.

2 Καὶ ἤνοιξεν τὸ φρέαρ τῆς ἀβύσσου· καὶ ἀνέβη
καπνὸς ἐκ τοῦ φρέατος ὡς καπνὸς καμίνου μεγά-
λης, καὶ ἐσκοτώθη ὁ ἥλιος καὶ ὁ ἀῆρ ἐκ τοῦ κα-
πνοῦ τοῦ φρέατος.

πέθαναν ἄνθρωποι πολλοὶ ἀπὸ τὰ νερὰ ποῦ ἔγιναν
φαρμάκι.

Καὶ σάλπισε ὁ τέταρτος ἄγγελος, καὶ χτυπή-
θηκε τὸ τρίτο ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ τὸ τρίτο ἀπὸ τὸ
φεγγάρι καὶ τὸ τρίτο ἀπὸ τ' ἄστρα, γιὰ νὰ σκοτει-
νιάσουν κατὰ τὸ τρίτο, κι' ἡ μέρα κατὰ τὸ τρίτο
νὰ μὴ φωτίζει, καὶ ἡ νύχτα παρόμοια.

Καὶ εἶδα κι' ἄκουσα ἕναν ἀετὸ ποῦ ἐπέτα
μεσουρανίς κι' ἔλεγε μὲ φωνῇ μεγάλῃ: «Οὐαὶ
οὐαὶ οὐαὶ σ' αὐτοὺς ποῦ κατοικοῦν τὴ γῆ ὅταν
ἀκουστοῦν οἱ ἄλλες φωνές τῆς σάλπιγγας τῶν
τριῶν ἀγγέλων ποῦ μέλλεται νὰ σαλπίσουν».

Καὶ σάλπισε ὁ πέμπτος ἄγγελος, καὶ εἶδα ἕναν
ἀστέρα ποῦ εἶχε πέσει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ στὴ γῆ,
καὶ τοῦ δόθηκε τὸ κλεῖδι τοῦ πηγαδιοῦ τῆς
ἀβύσσου.

Καὶ ἀνοιξε τὸ πηγάδι τῆς ἀβύσσου· κι' ἀνέ-
βηκε καπνὸς ἀπὸ τὸ πηγάδι ὡσάν καπνὸς ἀπὸ με-
γάλο καμίνι καὶ σκοτείνιασε ὁ ἥλιος κι' ὁ ἀέρας
ἀπὸ τὸν καπνὸ τοῦ πηγαδιοῦ.

3 Καὶ ἐκ τοῦ καπνοῦ ἐξῆλθον ἀκρίδες εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐδόθη αὐτοῖς ἐξουσία ὡς ἔχουσιν ἐξουσίαν οἱ σκορπιοὶ τῆς γῆς.

4 Καὶ ἐρρέθη αὐτοῖς ἵνα μὴ ἀδικήσουσιν τὸν χόρτον τῆς γῆς οὐδὲ πᾶν χλωρὸν οὐδὲ πᾶν δένδρον, εἰ μὴ τοὺς ἀνθρώπους οἵτινες οὐκ ἔχουσιν τὴν σφραγίδα τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῶν μετώπων.

5 Καὶ ἐδόθη αὐτοῖς ἵνα μὴ ἀποκτείνωσιν αὐτούς, ἀλλ' ἵνα βασανισθῶσιν πέντε μῆνας πέντε· καὶ ὁ βασανισμὸς αὐτῶν ὡς βασανισμὸς σκορπίου, ὅταν παῖση ἄνθρωπον.

6 Καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ζητήσουσιν οἱ ἄνθρωποι τὸν θάνατον καὶ οὐ μὴ εὕρῃσουσιν αὐτόν, καὶ ἐπιθυμήσουσιν ἀποθανεῖν, καὶ φεύγει ὁ θάνατος ἀπ' αὐτῶν.

7 Καὶ τὰ ὁμοιώματα τῶν ἀκρίδων ὅμοιοι ἵπποις ἠτοιασμένοις εἰς πόλεμον, καὶ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ὡς στέφανοι ὅμοιοι χρυσοῦ, καὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν ὡς πρόσωπα ἀνθρώπων,

Κι' ἀπὸ τὸν καπνὸ βγήκαν ἀκρίδες στὴ γῆ· καὶ τοὺς δόθηκε ἐξουσία σὰν αὐτὴ ποὺ ἔχουν οἱ σκορπιοὶ τῆς γῆς.

Καὶ τοὺς εἰπώθηκε νὰ μὴν πειράξουν τὸ χορτὰρι τῆς γῆς οὐδὲ καμιὰ πρασινάδα οὐδὲ κανένα δέντρο, παρὰ μονάχα τοὺς ἀνθρώπους ποὺ δὲν ἔχουν τὴ σφραγίδα τοῦ Θεοῦ στὸ μέτωπο.

Καὶ τοὺς δόθηκε ὄχι νὰ τοὺς θανατώσουν, ἀλλὰ νὰ τοὺς βασανίσουν πέντε μῆνες· καὶ ὁ βασανισμὸς τοὺς εἶταν σὰν τὸ βασανισμὸ τοῦ σκορπιοῦ ὅταν χτυπήσει ἄνθρωπο.

Καὶ τὶς μέρες ἐκεῖνες θὰ ζητοῦν οἱ ἄνθρωποι τὸ θάνατο καὶ δὲ θὰ τὸν βρίσκουν· καὶ θ' ἀποθυμοῦν νὰ πεθάνουν κι' ὁ θάνατος θὰ φεύγει ἀπὸ κοντὰ τοὺς.

Καὶ οἱ ἀκρίδες ἔμοιαζαν ἄλογα ἔτοιμα γιὰ πόλεμο, καὶ στὴν κεφαλὴ τοὺς θὰ ἔλεγε στεφάνια ποὺ φαίνονταν χρυσαφένια, καὶ τὰ πρόσωπά τοὺς σὰν τοῦ ἀνθρώπου.

- 8 και είχαν τρίχας ὡς τρίχας γυναικῶν, και οἱ
ὀδόντες αὐτῶν ὡς λεόντων ἦσαν,
- 9 και είχαν θώρακας ὡς θώρακας σιδηροῦς, και
ἡ φωνή τῶν πτερυγῶν αὐτῶν ὡς φωνή ἄρμάτων
ἵππων πολλῶν τρεχόντων εἰς πόλεμον.
- 10 Καὶ ἔχουσιν οὐράς ὁμοίας σκορπίοις και κέντρα,
και ἐν ταῖς οὐραῖς αὐτῶν ἡ ἐξουσία αὐτῶν ἀδική-
σαι τοὺς ἀνθρώπους μῆνας πέντε.
- 11 Ἔχουσιν ἐπ' αὐτῶν βασιλέα τὸν ἄγγελον τῆς
ἀβύσσου, ὄνομα αὐτῷ Ἑβραϊστὶ Ἀβαδδῶν, και ἐν
τῇ Ἑλληνικῇ ὄνομα ἔχει Ἀπολλύων.
- 12 Ἡ Οὐαί ἡ μία ἀπῆλθεν· ἰδοὺ ἔρχεται ἔτι δύο
Οὐαί μετὰ ταῦτα.
- 13 Καὶ ὁ ἕκτος ἄγγελος ἐσάλπισεν· και ἤκουσα
φωνὴν μίαν ἐκ τῶν τεσσάρων κεράτων τοῦ θυσια-
στηρίου τοῦ χρυσοῦ τοῦ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ,
- 14 λέγοντα τῷ ἕκτῳ ἀγγέλῳ, ὁ ἔχων τὴν σάλ-

Και είχαν μαλλιά σὰν τὰ μαλλιά τῆς γυναίκας,
και τὰ δόντια τους σὰν τὰ δόντια λιονταριοῦ εἶταν,

και είχαν τὸ στῆθος σὰν τὸ σιδερένιο θώρακα,
και τὸ πλατάγισμα ἀπὸ τῆς φτεροῦγες τους ὡς ἂν
τὸν κρότο ποὺ κάνουν ἄρματα μ' ἄλογα πολλὰ
ὅταν τρέχουν γιὰ πόλεμο.

Κι' ἔχουν οὐρὲς ὁμοῖες τοῦ σκορπιοῦ, και κεν-
τριά· και στὶς οὐρὲς τους είχαν ἐξουσία νὰ βλά-
ψουν τοὺς ἀνθρώπους πέντε μῆνες.

Ἔχουσε βασιλέα τὸν ἄγγελο τῆς ἀβύσσου· ἐ-
βραϊκά τ' ὄνομά του «Ἀβαδδῶν», κι' ἑλληνικά
τ' ὄνομά του «Ἀπολλύων», «Χαλασμός».

Πέρασε τὸ ἕνα Οὐαί· νὰ ποὺ ἔρχονται δυὸ
ἀκόμη.

Και ἰσάλπισε ὁ ἕκτος ἄγγελος. Ἦκουσα τότε
μὴ φωνὴ ἀπὸ τῆς τεσσέρις γωνιῆς τοῦ θυσιαστή-
ριου τοῦ χρυσοῦ ποὺ εἶταν μπροστὰ στὸ Θεό,

κι' ἔλεγε στὸν ἕκτο ἄγγελο ποὺ εἶχε τὴν σάλ-

πιγγα· Λύσον τοὺς τέσσαρας ἀγγέλους τοὺς δεδεμένους ἐπὶ τῷ ποταμῷ τῷ μεγάλῳ Εὐφράτῃ.

- 15 Καὶ ἐλύθησαν οἱ τέσσαρες ἄγγελοι οἱ ἠτοιμασμένοι εἰς τὴν ὥραν καὶ ἡμέραν καὶ μῆνα καὶ ἐνιαυτόν, ἵνα ἀποκτείνωσιν τὸ τρίτον τῶν ἀνθρώπων.
- 16 Καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν στρατευμάτων τοῦ ἱππικοῦ δισμυριάδες μυριάδων· ἤκουσα τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν.
- 17 Καὶ οὕτως εἶδον τοὺς ἵππους ἐν τῇ δράσει καὶ τοὺς καθημένους ἐπ' αὐτῶν, ἔχοντας θώρακας πυρίνους καὶ ὑακινθίνους καὶ θειώδεις· καὶ αἱ κεφαλαὶ τῶν ἵππων ὡς κεφαλαὶ λεόντων, καὶ ἐκ τῶν στομάτων αὐτῶν ἐκπορεύεται πῦρ καὶ καπνὸς καὶ θεῖον.
- 18 Ἀπὸ τῶν τριῶν πληγῶν τούτων ἀπεκτάνθησαν τὸ τρίτον τῶν ἀνθρώπων, ἐκ τοῦ πυρός καὶ τοῦ καπνοῦ καὶ τοῦ θείου τοῦ ἐκπορευομένου ἐκ τῶν στομάτων αὐτῶν.
- 19 Ἡ γὰρ ἐξουσία τῶν ἵππων ἐν τῷ στόματι αὐτῶν ἐστὶν καὶ ἐν ταῖς οὐραῖς αὐτῶν· αἱ γὰρ οὐραὶ

πιγγα· «Λύσε τοὺς τέσσερις ἀγγέλους τοὺς δεμένους στὸν ποταμὸ τὸ μεγάλο τὸν Εὐφράτῃ».

Καὶ λύθηκαν οἱ τέσσερις ἄγγελοι οἱ ἠτοιμασμένοι γιὰ τὴν ὥρα καὶ τὴ μέρα καὶ τὸ μῆνα καὶ τὸ χρόνο νὰ σκοτώσουν τὸ τρίτο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

Καὶ τὰ στρατεύματα τὸ ἱππικὸ εἶταν δυὸ μυριάδες μυριάδες· ἄκουσα τὸν ἀριθμὸ τους.

Καὶ εἶδα στ' ὄραμά μου καὶ τ' ἄλογα καὶ τοὺς καβαλάρηδες ἔτσι· φορούσαν θώρακες πύρινους καὶ ὑακινθίνους καὶ θειαφένιους· καὶ τὰ κεφάλια τῶν ἀλόγων εἶτανε σὰν τοῦ λιονταριοῦ· καὶ ἀπὸ τὰ στόματά τους βγαίνει φωτιὰ καὶ καπνὸς καὶ θειάφι.

Ἀπὸ τῆς τρεῖς τοῦτες πληγῆς, τὴ φωτιὰ, τὸν καπνὸ καὶ τὸ θειάφι ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὰ στόματά τους, ξολοθρεύτηκε τὸ τρίτο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

Γιατὶ ἡ ἐξουσία τῶν ἀλόγων εἶταν στὸ στόμα τους καὶ στὶς οὐρές τους· γιατί οἱ οὐρές τους εἶ-

αὐτῶν ὅμοιαι ὄφρασι, ἔχουσαι κεφαλὰς, καὶ ἐν αὐ-
ταῖς ἀδικοῦσι.

20 Καὶ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, οἳ οὐκ ἀπεκτά-
θησαν ἐν ταῖς πληγαῖς ταύταις, οὐδὲ μετενόησαν ἐκ
τῶν ἔργων τῶν χειρῶν αὐτῶν, ἵνα μὴ προσκυνή-
σουσιν τὰ δαιμόνια καὶ τὰ εἰδῶλα τὰ χρυσᾶ καὶ τὰ
ἀργυρᾶ καὶ τὰ χαλκᾶ καὶ τὰ λίθινα καὶ τὰ ξύλινα,
ἃ οὔτε βλέπειν δύνανται οὔτε ἀκούειν οὔτε περι-
πατεῖν,

21 καὶ οὐ μετενόησαν ἐκ τῶν φόνων αὐτῶν οὔτε ἐκ
τῶν φαρμάκιων αὐτῶν οὔτε ἐκ τῆς πορνείας αὐτῶν
οὔτε ἐκ τῶν κλεμμάτων αὐτῶν.

Γ' Καὶ εἶδον ἄλλον ἄγγελον ἰσχυρὸν καταβαίνοντα
ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, περιβεβλημένον νεφέλην, καὶ ἡ ἴρις
ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς
ὁ ἥλιος, καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὡς στῦλοι πυρός,

2 καὶ ἔχων ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ βιβλαρίδιον ἠνεω-
γμένον. Καὶ ἔθηκεν τὸν πόδα αὐτοῦ τὸν δεξιὸν ἐπὶ
τῆς θαλάσσης, τὸν δὲ εὐώνυμον ἐπὶ τῆς γῆς,

ναὶ ὅμοιες μὲ φίδια, καὶ ἔχουν κεφάλια καὶ μ' αὐτὰ
βλάπτουν.

Καὶ οἱ ὑπόλοιποι ἄνθρωποι ποὺ δὲν ζολοθρεύ-
τηκαν ἀπὸ τοῦτες τὶς πληγές, δὲ μετάνοιωσαν γιὰ
τὰ ἔργα τῶν χειρῶν τους, καὶ οὔτε ἔπαψαν νὰ
προσκυνοῦν τὰ δαιμόνια καὶ τὰ εἰδῶλα τὰ χρυσᾶ
καὶ τ' ἀσημένια καὶ τὰ χάλκινα καὶ τὰ πέτρινα καὶ
τὰ ξύλινα, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ἰδοῦν μήτε ν' ἀκού-
σουν μήτε νὰ περπατήσουν,

δὲ μετάνοιωσαν γιὰ τὰ φονικά τους οὔτε γιὰ
τὶς μαγγανεῖες τους οὔτε γιὰ τὴν πορνεία τους
οὔτε γιὰ τὶς κλεψιές τους.

Καὶ εἶδα ἓναν ἄλλον ἄγγελο δυνατὸ ποὺ κα-
τεβαίνει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, ντυμένον σύννεφο, καὶ
τὸ οὐρανοδοξάρι στὸ κεφάλι του, καὶ τὸ πρόσωπό
του σὰν τὸν ἥλιο, καὶ τὰ πόδια του σὰν κολόνες
φωτιᾶ

καὶ εἶχε στὸ χέρι ἀνοιχτὸ βιβλᾶριο καὶ ἔβαλε
τὸ πόδι του τὸ δεξιὸν ἐπὶ τὴν θάλασσα καὶ τ' ἀριστερὸ
ἐπὶ τῆς γῆς

- 3 και ἔκραξεν φωνῇ μεγάλῃ ὡσπερ λέων μυκᾶται.
Καὶ ὅτε ἔκραξεν, ἐλάλησαν αἱ ἑπτὰ βρονταὶ τὰς ἑαυ-
τῶν φωνάς.
- 4 Καὶ ὅτε ἐλάλησαν αἱ ἑπτὰ βρονταί, ἤμελλον
γράφειν· καὶ ἤκουσα φωνὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λέγου-
σαν· Σφράγισον ἃ ἐλάλησαν αἱ ἑπτὰ βρονταί, καὶ
μὴ αὐτὰ γράψῃς.
- 5 Καὶ ὁ ἄγγελος, ὃν εἶδον ἐστῶτα ἐπὶ τῆς θα-
λάσσης καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, ἤρεν τὴν χεῖρα αὐτοῦ τὴν
δεξιὰν εἰς τὸν οὐρανόν,
- 6 καὶ ὤμοσεν ἐν τῷ ζῶντι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν
αἰώνων, ὃς ἔκτισεν τὸν οὐρανὸν καὶ τὰ ἐν αὐτῷ καὶ
τὴν γῆν καὶ τὰ ἐν αὐτῇ καὶ τὴν θάλασσαν καὶ τὰ
ἐν αὐτῇ, ὅτι χρόνος οὐκέτι ἔσται,
- 7 ἀλλ' ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς φωνῆς τοῦ ἑβδόμου
ἀγγέλου, ὅταν μέλλῃ σαλπίζειν, καὶ ἐτελέσθη τὸ
μυστήριον τοῦ Θεοῦ, ὡς εὐηγγέλισεν τοὺς ἑαυτοῦ
δούλους τοὺς προφήτας.

κι' ἔκραξε μὲ φωνῇ μεγάλῃ σὰν ποὺ βρουχᾶται
τὸ λιοντάρι. Κι' ὅταν ἔκραξε, λάλησαν οἱ ἑπτὰ
βροντὲς μὲ τὶς δικές τους τὶς φωνές.

Κι' ἀφοῦ λάλησαν οἱ ἑπτὰ βροντὲς ἐτοιμαζό-
μουνα νὰ γράψω· τότες ἄκουσα φωνὴ ἀπὸ τὸν οὐ-
ρανὸ ποὺ μοῦ ἔλεγε: «Κράτησέ τα κρυφὰ αὐτὰ ποὺ
λάλησαν οἱ ἑπτὰ βροντὲς, καὶ μὴν τὰ γράφεις».

Καὶ ὁ ἄγγελος ποὺ εἶδα νὰ στέκεται στὴ θά-
λασσα καὶ στὴ γῆ, σήκωσε τὸ δεξί του χέρι στὸν
οὐρανὸ

καὶ ὀρκίστηκε σ' ἐκεῖνον ποὺ ζεῖ στοὺς αἰῶνες
τῶν αἰώνων, ποὺ ἔκαμε τὸν οὐρανὸ καὶ ὅ,τι εἶναι
μέσα σ' αὐτόν, τὴ γῆ καὶ ὅ,τι εἶναι μέσα σ' αὐτήν,
καὶ τὴ θάλασσα καὶ ὅ,τι εἶναι μέσα σ' αὐτήν, πῶς
καιρὸς δὲν ἀπόμεινε πιὰ

ἀλλὰ στὶς μέρες τῆς φωνῆς τοῦ ἑβδόμου ἀγγέ-
λου ποὺ μέλλεται νὰ σαλπίζει, θὰ τελειωθεῖ τὸ μυ-
στήριον τοῦ Θεοῦ, καθὼς τὸ εὐηγγέλισε στοὺς δού-
λους του τοὺς προφῆτες.

- 8 *Και ἡ φωνὴ ἦν ἤκουσα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, πάλιν λαλοῦσαν μετ' ἐμοῦ καὶ λέγουσαν· Ὑπαγε λάβε τὸ βιβλίον τὸ ἠνεωγμένον ἐν τῇ χειρὶ τοῦ ἀγγέλου τοῦ ἐστῶτος ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ ἐπὶ τῆς γῆς.*
- 9 *Καὶ ἀπῆλθα πρὸς τὸν ἄγγελον, λέγων αὐτῷ δοῦνά μοι τὸ βιβλαρίδιον. Καὶ λέγει μοι· Λάβε καὶ κατάφαγε αὐτό, καὶ πικρανεῖ σου τὴν κοιλίαν, ἀλλ' ἐν τῷ στόματί σου ἔσται γλυκὺ ὡς μέλι.*
- 10 *Καὶ ἔλαβον τὸ βιβλαρίδιον ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ ἀγγέλου καὶ κατέφαγον αὐτό, καὶ ἦν ἐν τῷ στόματί μου ὡς μέλι γλυκὺ· καὶ ὅτε ἔφαγον αὐτό, ἐπικράνθη ἡ κοιλία μου.*
- 11 *Καὶ λέγουσίν μοι· Δεῖ σε πάλιν προφητεῦσαι ἐπὶ λαοῖς καὶ ἔθνεσιν καὶ γλώσσαις καὶ βασιλεῦσιν πολλοῖς.*
- ΙΑ' *Καὶ ἐδόθη μοι κάλαμος ὅμοιος ῥάβδῳ, λέγων· Ἐγειρε καὶ μέτρησον τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ θυσιαστήριον καὶ τοὺς προσκυνοῦντας ἐν αὐτῷ.*

Καὶ ἡ φωνὴ ποῦ ἤκουσα ἀπὸ τὸν οὐρανὸν λάλησε πάλιν καὶ μοῦ ἔλεγε· « Πήγαινε πάρε τὸ βιβλίον τ' ἀνοιχτὸ ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ ἀγγέλου ποῦ στέκεται στὴ θάλασσα καὶ στὴ γῆ ».

Καὶ πήγα στὸν ἄγγελο καὶ τοῦ εἶπα νὰ μοῦ δώσει τὸ βιβλάριο. Καὶ αὐτὸς μοῦ εἶπε· « Πάρε το καὶ φάγε το. Θὰ σοῦ γεμίσει πίκρα τὰ σωθικά, ὅμως στὸ στόμα σου θὰ εἶναι γλυκὸ σὰν τὸ μέλι ».

Καὶ τὸ πῆρα τὸ βιβλάριο ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ ἀγγέλου καὶ τὸ ἔφαγα, καὶ εἶταν στὸ στόμα μου γλυκὸ σὰν τὸ μέλι· ὅταν ὅμως τὸ κατάπια, τὰ σωθικά μου γέμισαν πίκρα.

Καὶ μοῦ εἶπαν· « Πρέπει νὰ προφητέψεις πάλιν σὲ λαοὺς καὶ ἔθνη καὶ γλώσσες καὶ βασιλιάδες πολλοὺς ».

Καὶ μοῦ ἔδωσαν ἓνα καλάμι ὡς ῥαβδί, λέγοντάς μοι· « Σήκω καὶ μέτρησε τὸ ναὸν τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ θυσιαστήριον καὶ τοὺς προσκυνητάδες ὅσοι εἶναι μέσα σ' αὐτόν.

- 2 Καὶ τὴν αὐλὴν τὴν ἔξωθεν τοῦ ναοῦ ἔκβαλε ἔξωθεν καὶ μὴ αὐτὴν μετρήσης, ὅτι ἐδόθη τοῖς ἔθνεσιν, καὶ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν πατήσουσιν μῆνας τεσσαράκοντα καὶ δύο.
- 3 Καὶ δώσω τοῖς θυσίαν μάρτυσίν μου, καὶ προφητεύσουσιν ἡμέρας χιλίας διακοσίας ἐξήκοντα περιβλημένοι σάκκους.
- 4 Οὗτοί εἰσιν αἱ δύο ἐλαῖαι καὶ αἱ δύο λυχνίαί αἱ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου τῆς γῆς ἐστῶτες.
- 5 Καὶ εἴ τις αὐτοὺς θέλει ἀδικῆσαι, πῦρ ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ στόματος αὐτῶν καὶ κατεσθίει τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν· καὶ εἴ τις θελήσῃ αὐτοὺς ἀδικῆσαι, οὕτως δεῖ αὐτὸν ἀποκτανθῆναι.
- 6 Οὗτοι ἔχουσιν τὴν ἐξουσίαν κλεῖσαι τὸν οὐρανόν, ἵνα μὴ ὑετὸς βρέχῃ τὰς ἡμέρας τῆς προφητείας αὐτῶν, καὶ ἐξουσίαν ἔχουσιν ἐπὶ τῶν ὑδάτων στρέφειν αὐτὰ εἰς αἷμα καὶ πατάξαι τὴν γῆν ἐν πάσῃ πληγῇ ὅσάκις ἐὰν θελήσωσιν.
- 7 Καὶ ὅταν τελείωσιν τὴν μαρτυρίαν αὐτῶν, τὸ

»Καὶ τὴν αὐλὴν ἔξω ἀπὸ τοῦ ναοῦ ἄφησέ τὴν καὶ μὴν τῆ μετρᾶς, γιατί δόθηκε στά ἔθνη, καὶ θὰ πατήσουν στὴν ἁγία πολιτεία σαρανταδύο μῆνες.

»Καὶ θὰ ὀρίσω στοὺς δυὸ μάρτυρές μου νὰ προφητέψουν χίλιες διακόσιες ἐξήντα μέρες ντυμένοι σάκκους».

Αὐτοὶ εἶναι τὰ δυὸ λιόδεντρα καὶ τὰ δυὸ λυχνάρια πού στέκονται μπροστά στὸν Κύριο τῆς γῆς.

Κι' ἂν κανένας θελήσει νὰ τοὺς πειράξῃ, φωτιά βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα τους καὶ κατατρῶει τοὺς ἐχθροὺς τους· ἂν κανένας θελήσει νὰ τοὺς πειράξῃ, ἔτσι τοῦ μέλλεται νὰ θανατωθεῖ.

Αὐτοὶ ἔχουν τὴν ἐξουσία νὰ κλείσουν τὸν οὐρανὸ γιὰ νὰ μὴ βρέχει βροχὴ τίς μέρες πού θὰ προφητεύουν· κι' ἔχουν ἀκόμη ἐξουσία πάνω στά νερά, νὰ τὰ κάμουν αἷμα, καὶ νὰ χτυποῦν τὴ γῆ μὲ κάθε λογῆς πληγές, ὅσες φορές κι' ἂν τὸ θελήσουν.

Καὶ ὅταν τελειώσουν τὴ μαρτυρία τους, τὸ θη-

θηρίον τὸ ἀναβαῖνον ἐκ τῆς ἀβύσσου ποιήσει μετ' αὐτῶν πόλεμον καὶ νικήσει αὐτοὺς καὶ ἀποκτενεῖ αὐτούς.

- 8 Καὶ τὸ πτώμα αὐτῶν ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς πόλεως τῆς μεγάλης, ἣτις καλεῖται πνευματικῶς Σόδομα καὶ Αἴγυπτος, ὅπου καὶ ὁ Κύριος αὐτῶν ἐσταυρώθη.
- 9 Καὶ βλέπουσιν ἐκ τῶν λαῶν καὶ φυλῶν καὶ γλωσσῶν καὶ ἔθνῶν τὸ πτώμα αὐτῶν ἡμέρας τρεῖς καὶ ἡμισυ, καὶ τὰ πτώματα αὐτῶν οὐκ ἀφίουσιν τεθῆναι εἰς μνήμα.
- 10 Καὶ οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς χαίρουσιν ἐπ' αὐτοῖς καὶ εὐφραίνονται, καὶ δῶρα πέμπουσιν ἀλλήλοις, ὅτι οὗτοι οἱ δύο προφητῆται ἐβασάνισαν τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς.
- 11 Καὶ μετὰ τὰς τρεῖς ἡμέρας καὶ ἡμισυ πνεῦμα ζωῆς ἐκ τοῦ Θεοῦ εἰσῆλθεν ἐν αὐτοῖς, καὶ ἔστησαν ἐπὶ τοὺς πόδας αὐτῶν, καὶ φόβος μέγας ἐπέπεσεν ἐπὶ τοὺς θεωροῦντας αὐτούς.
- 12 Καὶ ἤκουσαν φωνῆς μεγάλης ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λεγούσης αὐτοῖς· Ἀνάβατε ὧδε· καὶ ἀνέβησαν εἰς τὸν

ρίο πού ἀνεβαίνει ἀπὸ τὴν ἄβυσσο θὰ τοὺς κάνει πόλεμο καὶ θὰ τοὺς νικήσει καὶ θὰ τοὺς θανατώσει.

Καὶ τὸ πτώμα τους στὴν πλατεία τῆς μεγάλης πολιτείας πού λέγεται πνευματικὰ Σόδομα καὶ Αἴγυπτος, ὅπου καὶ ὁ Κύριός τους ἐσταυρώθη.

Καὶ τὰ βλέπουν τὰ πτώματά τους τρισήμεση μέρες λαοί, φυλές καὶ γλώσσες καὶ ἔθνη, καὶ δὲ θ' ἀφήνουν νὰ τὰ βάλουν στὸ μνήμα.

Καὶ οἱ κάτοικοι τῆς γῆς χαίρουνται κι' εὐφραίνονται γιὰ τοῦτα, καὶ στέλνουν δῶρα ὁ ἓνας στὸν ἄλλον, γιὰτι αὐτοὶ οἱ δύο προφῆτες τοὺς βασάνισαν τοὺς κατοίκους τῆς γῆς.

Ὅμως ὕστερα ἀπὸ τρισήμεση μέρες, πνοὴ ζωῆς ἀπὸ Θεοῦ μπαίνει μέσα τους καὶ ξαναστέκονται στὰ πόδια τους καὶ φόβος μέγας ἔπεσε πάνω σ' αὐτοὺς πού τοὺς ἔβλεπαν.

Κι' ἄκουσαν μιὰ δυνατὴ φωνὴ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ πού τοὺς ἔλεγε: « Ἀνεβεῖτε ἐδῶ ». Καὶ ἀνέβηκαν

οὐρανὸν ἐν τῇ νεφέλῃ, καὶ ἐθεώρησαν αὐτοὺς οἱ ἐχθροὶ αὐτῶν.

13 Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ ἐγένετο σεισμὸς μέγας, καὶ τὸ δέκατον τῆς πόλεως ἔπεσεν, καὶ ἀπεκτάνθησαν ἐν τῷ σεισμῷ ὀνόματα ἀνθρώπων χιλιάδες ἑπτὰ, καὶ οἱ λοιποὶ ἔμφοβοι ἐγένοντο καὶ ἔδωκαν δόξαν τῷ Θεῷ τοῦ οὐρανοῦ.

14 Ἡ Οὐαὶ ἡ δευτέρα ἀπῆλθεν· ἰδοὺ ἡ Οὐαὶ ἡ τρίτη ἔρχεται ταχύ.

15 Καὶ ὁ ἕβδομος ἄγγελος ἐσάλπισεν· καὶ ἐγένοντο φωναὶ μεγάλαι ἐν τῷ οὐρανῷ, λέγοντες· Ἐγένετο ἡ βασιλεία τοῦ κόσμου τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ, καὶ βασιλεύσει εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

16 Καὶ οἱ εἴκοσι τέσσαρες πρεσβύτεροι, οἱ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καθήμενοι ἐπὶ τοὺς θρόνους αὐτῶν, ἔπεσαν ἐπὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν καὶ προσεκύνησαν τῷ Θεῷ, λέγοντες·

17 Εὐχαριστοῦμέν σοι, Κύριε ὁ Θεὸς ὁ παντοκρά-

στὸν οὐρανὸν μέσα σὲ σύννεφο, καὶ τοὺς κοίταζαν οἱ ἐχθροὶ τους.

Καὶ τὴν ὥρα ἐκείνη ἐγινε μέγας σεισμὸς καὶ γκρεμίστηκε τὸ δέκατο τῆς πολιτείας, καὶ σκοτώθηκαν ἀπὸ τὸν σεισμὸ ἐφτά χιλιάδες νομάτοι, καὶ οἱ ἄλλοι, γεμάτοι φόβο, δόξασαν τὸ Θεὸ τοῦ οὐρανοῦ.

Πέρασε τὸ δεύτερο Οὐαί· γρήγορα ἔρχεται τὸ τρίτο.

Καὶ σάλπισε ὁ ἕβδομος ἄγγελος· καὶ λάλησαν μεγάλες φωνές στὸν οὐρανὸ πού ἔλεγαν: « Ἡ βασιλεία τοῦ κόσμου ἦρθε στὸν Κύριό μας καὶ στὸ Χριστό του, καὶ θὰ βασιλέψει στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων ».

Καὶ οἱ εἰκοσιτέσσερις πρεσβύτεροι πού κάθονταν στοὺς θρόνους τους μπροστὰ στὸ Θεό, ἔπεσαν κατὰ πρόσωπο καὶ προσκύνησαν τὸ Θεό, λέγοντας:

« Σ' εὐχαριστοῦμε Κύριε ὁ Θεός, ὁ Παντο-

τωρ, ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν, ὅτι εἴληφας τὴν δύναμίν σου τὴν
μεγάλην καὶ ἐβασίλευσας·

18 καὶ τὰ ἔθνη ὠργίσθησαν, καὶ ἦλθεν ἡ ὀργή σου
καὶ ὁ καιρὸς τῶν νεκρῶν κριθῆναι καὶ δοῦναι τὸν
μισθὸν τοῖς δούλοις σου τοῖς προφήταις καὶ τοῖς
ἁγίοις καὶ τοῖς φοβουμένοις τὸ ὄνομά σου, τοῖς μι-
κροῖς καὶ τοῖς μεγάλοις, καὶ διαφθεῖραι τοὺς δια-
φθειρόντας τὴν γῆν.

19 Καὶ ἠνοίγη ὁ ναὸς τοῦ Θεοῦ ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ,
καὶ ὤφθη ἡ κιβωτὸς τῆς διαθήκης αὐτοῦ ἐν τῷ
ναῷ αὐτοῦ, καὶ ἐγένοντο ἀστραπαὶ καὶ φωναὶ καὶ
βρονταὶ καὶ σεισμὸς καὶ χάλαζα μεγάλη.

IB' Καὶ σημεῖον μέγα ὤφθη ἐν τῷ οὐρανῷ, γυνὴ
περιβεβλημένη τὸν ἥλιον, καὶ ἡ σελήνη ὑποκάτω
τῶν ποδῶν αὐτῆς, καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς στέ-
φανος ἀστέρων δώδεκα,

2 καὶ ἐν γαστρὶ ἔχουσα, καὶ κράζει ὠδίνουσα καὶ
βασανιζομένη τεκεῖν.

3 Καὶ ὤφθη ἄλλο σημεῖον ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἰδοὺ

κράτωρ, ὁ εἶναι καὶ ὁ εἶταν, γιατί ἔλαβες τὴ δύ-
ναμή σου τὴ μεγάλη καὶ βασίλευσες·

» καὶ τὰ ἔθνη ὠργίσθησαν, καὶ ἤρθε ἡ δική σου
ὀργή καὶ ὁ καιρὸς τῶν νεκρῶν, νὰ κριθοῦν, καὶ νὰ
δώσεις τὴν πλερωμὴν στοὺς δούλους σου τοὺς προ-
φήτες καὶ τοὺς ἁγίους καὶ ἐκείνους ποὺ φοβοῦνται
τὸ ὄνομά σου, μικροὺς καὶ μεγάλους, καὶ νὰ ἀφα-
νίσσεις ἐκείνους ποὺ ἀφανίζανε τὴ γῆς».

Κι' ἀνοίξε ὁ ναὸς τοῦ Θεοῦ στὸν οὐρανό, καὶ
φάνηκε ἡ κιβωτὸς τῆς διαθήκης του μέσα στὸ ναὸ
του· κι' ἐγέναν ἀστραπὲς καὶ φωνὲς καὶ βροντὲς
καὶ σεισμὸς καὶ χοντρὸ χαλάζι.

Καὶ φανερώθηκε μεγάλο σημεῖο στὸν οὐρανό :
γυναίκα ντυμένη τὸν ἥλιο, καὶ τὸ φεγγάρι κάτω
ἀπὸ τὰ πόδια της, καὶ στὸ κεφάλι της στεφάνι δώ-
δεκα ἀστέρια.

Καὶ εἶταν γκαστρομένη καὶ φώναζε ἀπὸ τοὺς
πόνους κι' ἀπὸ τὴν παιδωμὴ τῆς γέννας.

Καὶ φανερώθηκε ἄλλο σημεῖο στὸν οὐρανό· καὶ

δράκων πυρρός μέγας, ἔχων κεφαλὰς ἑπτὰ καὶ κέρατα δέκα καὶ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτοῦ ἑπτὰ διαδήματα,

- 4 καὶ ἡ οὐρὰ αὐτοῦ σύρει τὸ τρίτον τῶν ἀστέρων τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἔβαλεν αὐτοὺς εἰς τὴν γῆν. Καὶ ὁ δράκων ἔστηκεν ἐνώπιον τῆς γυναικὸς τῆς μελλούσης τεκεῖν, ἵνα ὅταν τέκη τὸ τέκνον αὐτῆς καταφάγη.
- 5 Καὶ ἔτεκεν υἱὸν ἄρσεν, ὃς μέλλει ποιμαίνειν πάντα τὰ ἔθνη ἐν ράβδῳ σιδηρᾷ· καὶ ἤρπασθη τὸ τέκνον αὐτῆς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς τὸν θρόνον αὐτοῦ.
- 6 Καὶ ἡ γυνὴ ἔφυγεν εἰς τὴν ἔρημον, ὅπου ἔχει ἐκεῖ τόπον ἡτοιμασμένον ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, ἵνα ἐκεῖ τρέψωσιν αὐτὴν ἡμέρας χιλίας διακοσίας ἐξήκοντα.
- 7 Καὶ ἐγένετο πόλεμος ἐν τῷ οὐρανῷ, ὃς Μιχαὴλ καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ τοῦ πολεμῆσαι μετὰ τοῦ δράκοντος. Καὶ ὁ δράκων ἐπολέμησεν καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ,
- 8 καὶ οὐκ ἴσχυσεν, οὐδὲ τόπος εὗρέθη αὐτῶν ἔτι ἐν τῷ οὐρανῷ.

ἰδοὺ μέγας δράκοντας πυροκόκκινος, μ' ἑπτὰ κεφάλια καὶ δέκα κέρατα, καὶ στὰ κεφάλια του ἑπτὰ διαδήματα·

ἡ οὐρὰ του σέρνει τὸ τρίτο ἀπὸ τ' ἀστρα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὰ ρίχνει στὴ γῆς. Καὶ ὁ δράκοντας στάθηκε μπροστὰ στὴν ἐτοιμόγεννη γυναίκα, γιὰ νὰ φάει τὸ παιδί της μόλις τὸ γεννήσει.

Κι' αὐτὴ γέννησε ἀγόρι ποὺ μέλλεται νὰ ποιμάνει ὅλα τὰ ἔθνη μὲ σιδερένιο ραβδί. Κι' ἔρπασαν τὸ παιδί της καὶ τὸ πήγαν στὸ Θεὸ καὶ στὸ θρόνο του.

Καὶ ἡ γυναίκα ἔφυγε στὴν ἔρημο, ὅπου εἶτανε τόπος ἐτοιμασμένος ἀπὸ Θεοῦ γιὰ νὰ τὴν τρέφουν ἐκεῖ χίλιες διακόσιες ἐξήντα μέρες.

Κι' ἐγινε πόλεμος στὸν οὐρανό· ὁ Μιχαὴλ καὶ οἱ ἄγγελοί του πολέμησαν μὲ τὸ δράκοντα, πολέμησε καὶ ὁ δράκοντας καὶ οἱ ἄγγελοί του,

καὶ δὲ νίκησαν· καὶ δὲ βρέθηκε τόπος γι' αὐτοὺς στὸν οὐρανό.

9 Καὶ ἐβλήθη ὁ δράκων ὁ μέγας, ὁ ὄφις ὁ ἀρχαῖος, ὁ καλούμενος Διάβολος καὶ Ὁ Σατανᾶς, ὁ πλανῶν τὴν οἰκουμένην ὅλην, ἐβλήθη εἰς τὴν γῆν, καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ ἐβλήθησαν.

10 Καὶ ἤκουσα φωνὴν μεγάλην ἐν τῷ οὐρανῷ λέγουσαν· Ἄρτι ἐγένετο ἡ σωτηρία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἡμῶν καὶ ἡ ἐξουσία τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ, ὅτι ἐβλήθη ὁ κατήγορος τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, ὁ κατηγορῶν αὐτοὺς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἡμέρας καὶ νυκτός.

11 Καὶ αὐτοὶ ἐνίκησαν αὐτὸν διὰ τὸ αἷμα τοῦ Ἀρνίου καὶ διὰ τὸν λόγον τῆς μαρτυρίας αὐτῶν, καὶ οὐκ ἠγάπησαν τὴν ψυχὴν αὐτῶν ἄχρι θανάτου.

12 Διὰ τοῦτο εὐφραίνεσθε, οὐρανοὶ καὶ οἱ ἐν αὐτοῖς σκηνοῦντες· οὐαὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, ὅτι κατέβη ὁ διάβολος πρὸς ὑμᾶς ἔχων θυμὸν μέγαν, εἰδὼς ὅτι ὀλίγον καιρὸν ἔχει.

13 Καὶ ὅτε εἶδεν ὁ δράκων ὅτι ἐβλήθη εἰς τὴν γῆν, ἐδίωξεν τὴν γυναῖκα ἣτις ἔτεκεν τὸν ἄρσενά.

Καὶ διώχτηκε ὁ μέγας δράκοντας, ὁ ὄφις ὁ ἀρχαῖος, ὁ λεγόμενος Διάβολος καὶ Ὁ Σατανᾶς, πού πλανᾷ τὴν οἰκουμένη ὅλοκληρη· διώχτηκε στὴ γῆ, καὶ οἱ ἄγγελοί του διώχτηκαν μαζί του.

Κι' ἄκουσα μεγάλη φωνὴ στὸν οὐρανὸ πού ἔλεγε: «Τώρα ἡ σωτηρία καὶ ἡ δύναμη καὶ ἡ βασιλεία ἀνήκει στὸ Θεό μας, καὶ ἡ ἐξουσία στὸ Χριστό του, γιατί διώχτηκε ὁ κατήγορος τῶν ἀδελφῶν μας, πού τοὺς κατηγοροῦσε μπροστὰ στὸ Θεό μας ὅλημερίς κι' ὄλονυχτίς.

»Κι' αὐτοὶ τὸν νίκησαν χάρις στὸ αἷμα τοῦ Ἀρνίου καὶ χάρις στὸ λόγο τῆς μαρτυρίας τους, καὶ δὲν ἀγάπησαν τὴ ζωὴ τους ὅσο πού νὰ πεθάνουν.

»Γι' αὐτὸ εὐφρανθεῖτε οὐρανοὶ κι' ὅσοι τοὺς κατοικεῖτε· ἀλίμονο στὴ γῆ καὶ στὴ θάλασσα γιατί ἐκεῖ κατέβηκε ὁ διάβολος, μὲ θυμὸ μέγало, ξέροντας πὼς λίγος καιρὸς τοῦ ἀπομένει.»

Καὶ σὰν εἶδε ὁ δράκοντας ὅτι διώχτηκε στὴ γῆ, ἔπιασε νὰ κυνηγᾷ τὴ γυναῖκα πού γέννησε τ' ἀγόρι.

- 14 Καὶ ἐδόθησαν τῇ γυναικὶ αἱ δύο πτέρυγες τοῦ ἀετοῦ τοῦ μεγάλου, ἵνα πέτηται εἰς τὴν ἔρημον εἰς τὸν τόπον αὐτῆς, ὅπου τρέφεται ἐκεῖ καιρὸν καὶ καιροὺς καὶ ἡμισυ καιροῦ ἀπὸ προσώπου τοῦ ὄφως.
- 15 Καὶ ἔβαλεν ὁ ὄφις ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ ὀπίσω τῆς γυναικὸς ὕδωρ ὡς ποταμόν, ἵνα αὐτὴν ποταμοφόρητον ποιήσῃ.
- 16 Καὶ ἐβοήθησεν ἡ γῆ τῇ γυναικί, καὶ ἤνοιξεν ἡ γῆ τὸ στόμα αὐτῆς καὶ κατέπιεν τὸν ποταμόν ὃν ἔβαλεν ὁ δράκων ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ.
- 17 Καὶ ὠργίσθη ὁ δράκων ἐπὶ τῇ γυναικί, καὶ ἀπῆλθεν ποιῆσαι πόλεμον μετὰ τῶν λοιπῶν τοῦ σπέρματος αὐτῆς, τῶν τηρούντων τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ καὶ ἐχόντων τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ.
- 18 καὶ ἐστάθη ἐπὶ τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης.
- 13' Καὶ εἶδον ἐκ τῆς θαλάσσης θηρίον ἀναβαῖνον, ἔχον κέρατα δέκα καὶ κεφαλὰς ἐπτὰ, καὶ ἐπὶ τῶν κεράτων αὐτοῦ δέκα διαδήματα, καὶ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτοῦ ὀνόματα βλασφημίας.

Καὶ δόθηκαν στῆ γυναῖκα οἱ δύο πτεροῦγες τοῦ ἀετοῦ τοῦ μεγάλου γιὰ νὰ πετάει στὴν ἔρημο στὴν κρυψώνα της, ὅπου θρέφεται καιρὸ καὶ καιροὺς καὶ τὸ μισὸ τοῦ καιροῦ, μακριὰ ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ὄφης.

Καὶ τίναξε ὁ ὄφης ἀπὸ τὸ στόμα του νερὸ σὰν ποταμὸ πίσω ἀπὸ τὴ γυναῖκα γιὰ νὰ τὴν κάμει ποταμόφερτη.

Καὶ ἡ γῆ βοήθησε τὴ γυναῖκα, κι' ἄνοιξε τὸ στόμα της ἡ γῆ, καὶ κατέπιε τὸν ποταμὸ πού τίναξε ὁ δράκοντας ἀπὸ τὸ στόμα του.

Καὶ ὠργίστηκε ὁ δράκοντας μὲ τὴ γυναῖκα, κι' ἔφυγε νὰ κάνει πόλεμο μὲ τοὺς ἄλλους ἀπὸ τὸ σπέρμα της πού φυλάγαν τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ καὶ ἔχουν τὴ μαρτυρία τοῦ Ἰησοῦ.

καὶ στάθηκα στὴν ἄμμο τῆς θάλασσης.

Καὶ εἶδα ν' ἀνεβαίνει ἀπὸ τὴ θάλασσα ἓνα θηρίο πού εἶχε δέκα κέρατα κι' ἑπτὰ κεφάλια, κι' ἀπάνω στὰ κέρατά του δέκα διαδήματα, καὶ στὰ κεφάλια του ὀνόματα βλασφημίας.

2 Καὶ τὸ θηρίον ὃ εἶδον ἦν ὅμοιον παρδάλει, καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὡς ἄρκου, καὶ τὸ στόμα αὐτοῦ ὡς στόμα λέοντος. Καὶ ἔδωκεν αὐτῷ ὁ δράκων τὴν δύναμιν αὐτοῦ καὶ τὸν θρόνον αὐτοῦ καὶ ἐξουσίαν μεγάλην.

3 Καὶ μίαν ἐκ τῶν κεφαλῶν αὐτοῦ ὡς ἐσφαγμένην εἰς θάνατον, καὶ ἡ πληγὴ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἐθεραπεύθη. Καὶ ἐθανμάσθη ὅλη ἡ γῆ ὀπίσω τοῦ θηρίου,

4 καὶ προσεκύνησαν τῷ δράκοντι, ὅτι ἔδωκεν τὴν ἐξουσίαν τῷ θηρίῳ, καὶ προσεκύνησαν τῷ θηρίῳ λέγοντες· Τίς ὅμοιος τῷ θηρίῳ, καὶ τίς δύναται πολεμῆσαι μετ' αὐτοῦ;

5 Καὶ ἐδόθη αὐτῷ στόμα λαλοῦν μεγάλα καὶ βλασφημίας, καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία ποιῆσαι μῆνας τεσσαράκοντα καὶ δύο.

6 Καὶ ἤνοιξεν τὸ στόμα αὐτοῦ εἰς βλασφημίας πρὸς τὸν Θεόν, βλασφημῆσαι τὸ ὄνομα αὐτοῦ καὶ τὴν σκηνὴν αὐτοῦ, τοὺς ἐν τῷ οὐρανῷ σκηνοῦντας.

Καὶ τὸ θηρίο πού εἶδα ἔμοιαζε μὲ πάρδαλη, καὶ τὰ ποδάρια του σὰν τῆς ἀρκούδας, καὶ τὸ στόμα του σὰν τὸ στόμα λεονταριῦ. Καὶ ὁ δράκοντας τοῦ ἔδωσε τὴ δύναμή του καὶ τὸ θρόνο του καὶ μεγάλη ἐξουσία.

Καὶ τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ κεφάλια του ἔμοιαζε λαβωμένο τοῦ θανάτου, κι' αὐτὴ ἡ θανατερὴ πληγὴ γιατρεύτηκε, καὶ θαύμασε ὅλη ἡ γῆ καὶ τ' ἀκούθησε τὸ θηρίο·

καὶ προσκύνησαν τὸν δράκοντα πού ἔδωσε τέτιαν ἐξουσία στὸ θηρίο, καὶ προσκύνησαν τὸ θηρίο λέγοντας· « Ποιὸς παραβγαίνει μὲ τὸ θηρίο; καὶ ποιὸς εἶναι ἄξιος νὰ πολεμῆσει μαζί του; »

Καὶ τοῦ δόθηκε στόμα πού λαλοῦσε λόγια μεγάλα καὶ βλαστήμιες, καὶ τοῦ δόθηκε ἐξουσία νὰ πράξει γιὰ σαρανταδύο μῆνες.

Καὶ ἄνοιξε τὸ στόμα του καὶ βλαστήμησε τὸ Θεό, τ' ὄνομά του καὶ τὸ σκῆνωμά του, ὅσους μένουν στὸν οὐρανό.

7 Καὶ ἐδόθη αὐτῷ ποιῆσαι πόλεμον μετὰ τῶν ἁγίων καὶ νικῆσαι αὐτούς, καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία ἐπὶ πᾶσαν φυλὴν καὶ λαὸν καὶ γλῶσσαν καὶ ἔθνος.

8 Καὶ προσκυνήσουσιν αὐτὸν πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς, οὗ οὐ γέγραπται τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς ζωῆς τοῦ Ἄρνιου τοῦ σφαγμένου ἀπὸ καταβολῆς κόσμου.

9 Εἴ τις ἔχει οὖς ἀκουσάτω.

10 Εἴ τις εἰς αἰχμαλωσίαν, εἰς αἰχμαλωσίαν ὑπάγει· εἴ τις ἐν μαχαίρῃ ἀποκτενεῖ, δεῖ αὐτὸν ἐν μαχαίρῃ ἀποκτανθῆναι. Ὡδέ ἐστιν ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ πίστις τῶν ἁγίων.

11 Καὶ εἶδον ἄλλο θηρίον ἀναβαῖνον ἐκ τῆς γῆς, καὶ εἶχεν κέρατα δύο ὅμοια ἀρνίῳ, καὶ ἐλάλει ὡς δράκων.

12 Καὶ τὴν ἐξουσίαν τοῦ πρώτου θηρίου πᾶσαν ποιεῖ ἐνώπιον αὐτοῦ. Καὶ ποιεῖ τὴν γῆν καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ κατοικοῦντας ἵνα προσκυνήσουσιν τὸ θη-

Καὶ τοῦ δόθηκε νὰ κάνει πόλεμο μετὰ τοὺς ἁγίους καὶ νὰ τοὺς νικῆσει, καὶ τοῦ δόθηκε ἐξουσία πᾶνω σὲ κάθε φυλὴ καὶ λαὸ καὶ γλῶσσα καὶ ἔθνος.

Καὶ θὰ τὸ προσκυνήσουν ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς γῆς, ὅσοι δὲν ἔχουν τ' ὄνομά τους γραμμένο στὸ βιβλίον τῆς ζωῆς τοῦ Ἄρνιου τοῦ σφαγμένου ἀπὸ καταβολῆς κόσμου.

Ἄν ἔχει κανεὶς αὐτιά, ἄς ἀκούσει.

Ἄν κανεὶς εἶναι γιὰ τὴν αἰχμαλωσίαν, στὴν αἰχμαλωσίαν πηγαίνει· ἂν κανεὶς μετὰ τὸ μαχαίρι σκοτώσει, μετὰ τὸ μαχαίρι θέλει σκοτωθεῖ. Τέτιας λογῆς εἶναι ἡ ἀντοχὴ καὶ ἡ πίστις τῶν ἁγίων.

Καὶ εἶδα ἄλλο θηρίον ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ εἶχε δύο κέρατα ὡσὰν τοῦ ἀρνιοῦ, καὶ ἡ λαλιά του ὡσὰν τοῦ δράκοντα.

Καὶ μπῆκε στὴ δούλεψη τοῦ πρώτου θηρίου καὶ ἄπλωσε τὴν ἐξουσία του παντοῦ. Καὶ ἔκαμε τὴν γῆν καὶ ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς νὰ προσκυνήσουν

ρίον τὸ πρῶτον, οὗ ἔθεραπεύθη ἡ πληγὴ τοῦ θανάτου αὐτοῦ.

13 Καὶ ποιεῖ σημεῖα μεγάλα, ἵνα καὶ πῦρ ποιῇ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβαίνειν εἰς τὴν γῆν ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων.

14 Καὶ πλανᾷ τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς διὰ τὰ σημεῖα ἃ ἐδόθη αὐτῷ ποιῆσαι ἐνώπιον τοῦ θηρίου, λέγων τοῖς κατοικοῦσιν ἐπὶ τῆς γῆς ποιῆσαι εἰκόνα τῷ θηρίῳ, ὃς ἔχει τὴν πληγὴν τῆς μαχαίρης καὶ ἔζησεν.

15 Καὶ ἐδόθη αὐτῷ δοῦναι πνεῦμα τῇ εἰκόνι τοῦ θηρίου, ἵνα καὶ λαλήσῃ ἡ εἰκὼν τοῦ θηρίου, καὶ ποιήσῃ ἵνα ὅσοι ἐὰν μὴ προσκυνήσωσιν τῇ εἰκόνι τοῦ θηρίου ἀποκτανθῶσιν.

16 Καὶ ποιεῖ πάντα, τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλους, καὶ τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς πτωχοὺς, καὶ τοὺς ἐλευθέρους καὶ τοὺς δούλους, ἵνα δῶσιν αὐτοῖς χάραγμα ἐπὶ τῆς χειρὸς αὐτῶν τῆς δεξιᾶς ἢ ἐπὶ τὸ μέτωπον αὐτῶν,

17 καὶ ἵνα μή τις δύνηται ἀγοράσαι ἢ πωλῆσαι εἰ

ἐκεῖνο τὸ θηρίο τὸ πρῶτο ποὺ γιατρεύτηκε ἡ θανατερὴ λαβωματιά του.

Κι' ἔκαμε τερατουργίες μεγάλες, ἀκόμη καὶ φωτιά ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἔκαμε νὰ κατεβεῖ στὴ γῆ μπροστὰ στὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων.

Καὶ παραπλανᾷ τοὺς κατοίκους τῆς γῆς μὲ τίς τερατουργίες ποὺ τοῦ δόθηκε νὰ κάνει γιὰ χάρη τοῦ θηρίου, λέγοντάς τους νὰ φτιάξουν εἰκόνα γιὰ νὰ τιμήσουν τὸ θηρίο ποὺ εἶχε τέτια μαχαιριά κι' ὥστόσο ἔζησε.

Κι' ἀκόμη τοῦ δόθηκε νὰ φουσῆξει πνοὴ στὴν εἰκόνα τοῦ θηρίου, ὥστε νὰ λαλήσῃ ἡ εἰκόνα τοῦ θηρίου καὶ νὰ κάμει νὰ θανατωθοῦν ὅσοι δὲν ἤθελαν προσκυνήσει τὴν εἰκόνα τοῦ θηρίου.

Καὶ κάνει ἔτσι ποὺ ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, πλούσιοι καὶ φτωχοί, ἐλεύθεροι καὶ δούλοι, νὰ χεράξουν σημάδι στὸ δεξί τους χέρι ἀπάνω, ἢ στὸ μέτωπό τους,

καὶ κανεὶς νὰ μὴ μπορεῖ ν' ἀγοράσει ἢ νὰ που-

μη ὁ ἔχων τὸ χάραγμα τὸ ὄνομα τοῦ θηρίου ἢ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.

18 Ὡδε ἡ σοφία ἐστίν. Ὁ ἔχων νοῦν ψηφισάτω τὸν ἀριθμὸν τοῦ θηρίου· ἀριθμὸς γὰρ ἀνθρώπου ἐστίν. Καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτοῦ ἑξακόσιοι ἐξήκοντα ἕξ.

14' Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ τὸ Ἄρνιον ἐστὸς ἐπὶ τὸ ὄρος Σιών, καὶ μετ' αὐτοῦ ἑκατὸν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες ἔχουσαι τὸ ὄνομα αὐτοῦ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ γεγραμμένον ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν.

2 Καὶ ἤκουσα φωνὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὡς φωνὴν ὑδάτων πολλῶν καὶ ὡς φωνὴν βροντῆς μεγάλης, καὶ ἡ φωνὴ ἦν ἤκουσα ὡς κιθαρῶδῶν καθαριζόντων ἐν ταῖς κιθάραις αὐτῶν.

3 Καὶ ἄδουσιν ᾠδὴν καινὴν ἐνώπιον τοῦ θρόνου καὶ ἐνώπιον τῶν τεσσάρων ζώων καὶ τῶν πρεσβυτέρων· καὶ οὐδεὶς ἐδύνατο μαθεῖν τὴν ᾠδὴν εἰ μὴ αἱ ἑκατὸν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες, οἱ ἠγορασμένοι ἀπὸ τῆς γῆς.

λήσει, παρεκτός ἂν ἔχει χαραγμένο τὸ ὄνομα τοῦ θηρίου ἢ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ὀνόματός του.

Ἐδῶ χρειάζεται νοημοσύνη· ὅποιος ἔχει νοῦ ἄς λογαριάσει τὸν ἀριθμὸν τοῦ θηρίου, γιατί εἶναι ἀριθμὸς ἀνθρώπου. Ὁ ἀριθμὸς του εἶναι ἑξακόσια ἑξήντα ἕξι.

Τότες εἶδα, καὶ ἰδοὺ: πάνω στὸ ὄρος Σιών στέκουνταν τὸ Ἄρνι, καὶ μαζί του ἑκατὸν σαράντα τέσσαρις χιλιάδες ἄνθρωποι ἔχοντας τ' ὄνομά του καὶ τ' ὄνομα τοῦ Πατέρα του γραμμένο στὰ μέτωπά τους.

Κι' ἄκουσα φωνὴ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, ὡσάν φωνὴ ἀπὸ νερά πολλὰ κι' ὡσάν φωνὴ βροντῆς μεγάλης, καὶ ἡ φωνὴ ποὺ ἄκουσα ἔμοιαζε ἀκόμη μὲ κιθαρῶδους παίζοντας τὶς κιθάρες τους.

Τραγουδοῦσαν μιὰ καινούργια ᾠδὴ μπροστὰ στὸ θρόνο καὶ μπροστὰ στὰ τέσσαρα ζῶα καὶ στοὺς πρεσβύτερους· καὶ τούτη τὴν ᾠδὴ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τὴ μάθει ἐκτός ἀπὸ τοὺς ἑκατὸν σαράντα τέσσαρις χιλιάδες ποὺ ἐξαγοράστηκαν ἀπὸ τὴ γῆ.

- 4 Οὗτοί εἰσιν οἱ μετὰ γυναικῶν οὐκ ἐμολύνθησαν· παρθένοι γάρ εἰσιν. Οὗτοι οἱ ἀκολουθοῦντες τῷ Ἄρνι ὅπου ἂν ὑπάγῃ. Οὗτοι ἠγοράσθησαν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἀπαρχὴ τῷ Θεῷ καὶ τῷ Ἄρνι,
- 5 καὶ ἐν τῷ στόματι αὐτῶν οὐχ εὐρέθη ψεῦδος· ἄμωμοί εἰσιν.
- 6 Καὶ εἶδον ἄλλον ἄγγελον πετόμενον ἐν μεσουρανήματι, ἔχοντα εὐαγγέλιον αἰώνιον εὐαγγελίσει ἐπὶ τοὺς καθημένους ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐπὶ πᾶν ἔθνος καὶ φυλὴν καὶ γλῶσσαν καὶ λαόν,
- 7 λέγων ἐν φωνῇ μεγάλῃ· Φοβήθητε τὸν Θεὸν καὶ δότε αὐτῷ δόξαν, ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς κρίσεως αὐτοῦ, καὶ προσκυνήσατε τῷ ποιήσαντι τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ θάλασσαν καὶ πηγὰς ὑδάτων.
- 8 Καὶ ἄλλος ἄγγελος δεύτερος ἠκολούθησεν λέγων· Ἔπεσεν ἔπεσεν Βαβυλῶν ἡ μεγάλη, ἡ ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τῆς πορνείας αὐτῆς πεπότικεν πάντα τὰ ἔθνη.

Αὐτοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ δὲ μολύνθηκαν μὲ γυναίκα γιατί εἶναι παρθένοι. Αὐτοὶ ἀκολουθοῦνε τὸ Ἄρνι ὅπου καὶ νὰ πάει. Αὐτοὶ ἐξαγοράστηκαν ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους ὡσὰν καρποὶ πρωτογεννήματος γιὰ τὸ Θεὸ καὶ γιὰ τὸ Ἄρνι,

καὶ στὸ στόμα τους δὲ βρέθηκε ψεῦμα· εἶναι ἄμωμοι.

Καὶ εἶδα ἓναν ἄλλον ἄγγελο· πετοῦσε στὰ μεσουράνια κρατώντας τὸ αἰώνιο εὐαγγέλιο, γιὰ νὰ εὐαγγελίσει σ' ὅσους βρίσκονται στὴ γῆ, σὲ κάθε ἔθνος καὶ φυλὴ καὶ γλῶσσα καὶ λαό·

ἔλεγε μὲ δυνατὴ φωνή: «Φοβηθῆτε τὸ Θεὸ καὶ δοξάσετέ τον, γιατί ἦρθε ἡ ὥρα τῆς κρίσης του· προσκυνήσατε ἐκεῖνον ποὺ ἔκαμε τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ καὶ τὴ θάλασσα καὶ τὶς πηγές τῶν νερῶν».

Καὶ ἄλλος, δεύτερος, ἄγγελος τὸν ἀκολούθησε λέγοντας: «Ἔπεσε, ἔπεσε ἡ Βαβυλῶν ἡ μεγάλη· ἀπὸ τὸ κρασί τοῦ θυμοῦ τῆς πορνείας τῆς πότισε ὅλα τὰ ἔθνη».

- 9 Καὶ ἄλλος ἄγγελος τρίτος ἠκολούθησεν αὐτοῖς λέγων ἐν φωνῇ μεγάλῃ· Εἴ τις προσκυνεῖ τὸ θηρίον καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, καὶ λαμβάνει χάραγμα ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτοῦ ἢ ἐπὶ τὴν χεῖρα αὐτοῦ,
- 10 καὶ αὐτὸς πίεται ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ κεκερασμένου ἀκράτου ἐν τῷ ποτηρίῳ τῆς ὀργῆς αὐτοῦ, καὶ βασανισθήσεται ἐν πυρὶ καὶ θείῳ ἐνώπιον ἀγγέλων ἁγίων καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἄρνιου.
- 11 Καὶ ὁ καπνὸς τοῦ βασανισμοῦ αὐτῶν εἰς αἰῶνας αἰώνων ἀναβαίνει, καὶ οὐκ ἔχουσιν ἀνάπαυσιν ἡμέρας καὶ νυκτὸς οἱ προσκυνοῦντες τὸ θηρίον καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, καὶ εἴ τις λαμβάνει τὸ χάραγμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.
- 12 Ὡδε ἡ ὑπομονὴ τῶν ἁγίων ἐστίν, οἱ τηροῦντες τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν πίστιν Ἰησοῦ.
- 13 Καὶ ἤκουσα φωνῆς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λεγούσης· Γράψον· Μακάριοι οἱ νεκροὶ οἱ ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες ἀπ' ἄρτι. Ναί, λέγει τὸ Πνεῦμα, ἵνα ἀνα-

Καὶ ἄλλος, τρίτος, ἄγγελος τοὺς ἀκολούθησε λέγοντας μὲ δυνατὴ φωνή: «Ὅποιος προσκυνᾷ τὸ θηρίο καὶ τὴν εἰκόνα του, καὶ σημαδεύεται μὲ χάραγμα στὸ μέτωπο ἢ στὸ χέρι,

» θὰ πιεῖ καὶ αὐτὸς τὸ κρασί τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ, ποὺ εἶναι κιόλας κερασμένο ἄδολο στὸ ποτήρι τῆς ὀργῆς του. Καὶ θὰ βασανιστεῖ στὴ φωτιά καὶ στὸ θειάφι μπροστὰ στοὺς ἅγιους ἀγγέλους καὶ μπροστὰ στὸ Ἄρνι.

» Καὶ ὁ καπνὸς τοῦ βασανισμοῦ τοὺς ἀνεβαίνει στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων καὶ δὲν ἔχουν ἀνάπαυση μέρα καὶ νύχτα, ὅσοι προσκυνοῦν τὸ θηρίο καὶ τὴν εἰκόνα του καὶ ὅσοι σημαδεύονται μὲ τὸ χάραγμα τοῦ ὀνόματός του.

» Ἐδῶ εἶναι ἡ ὑπομονὴ τῶν ἁγίων, ἐκείνων ποὺ φυλάγουν τὶς ἐντολές τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν πίστη τοῦ Ἰησοῦ.»

Κι' ἄκουσα φωνὴ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ποὺ μοῦ ἔλεγε: «Γράψε: Μακάριοι οἱ νεκροὶ ποὺ πέθαναν ἐν Κυρίῳ ἀπὸ τώρα». «Ναί» λέει τὸ Πνεῦμα «ὡς

παήσωνται ἐκ τῶν κόπων αὐτῶν· τὰ γὰρ ἔργα αὐ-
τῶν ἀκολουθεῖ μετ' αὐτῶν.

- 14 Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ νεφέλη λευκή, καὶ ἐπὶ τὴν
νεφέλην καθήμενον ὅμοιον υἷὸν ἀνθρώπου, ἔχων
ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ στέφανον χρυσοῦν καὶ
ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ δρέπανον ὀξύ.
- 15 Καὶ ἄλλος ἄγγελος ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ναοῦ, κρά-
ζων ἐν φωνῇ μεγάλῃ τῷ καθημένῳ ἐπὶ τῆς νεφέ-
λης· Πέμψον τὸ δρέπανόν σου καὶ θέρισον, ὅτι
ἦλθεν ἡ ὥρα θερίσαι, ὅτι ἐξηράνθη ὁ θερισμὸς τῆς
γῆς.
- 16 Καὶ ἔβαλεν ὁ καθήμενος ἐπὶ τῆς νεφέλης τὸ
δρέπανον αὐτοῦ ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ἐθερίσθη ἡ γῆ.
- 17 Καὶ ἄλλος ἄγγελος ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ
ἐν τῷ οὐρανῷ, ἔχων καὶ αὐτὸς δρέπανον ὀξύ.
- 18 Καὶ ἄλλος ἄγγελος ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ θυσιαστη-
ρίου, ὁ ἔχων ἔξουσίαν ἐπὶ τοῦ πυρός, καὶ ἐφώνη-
σεν φωνῇ μεγάλῃ τῷ ἔχοντι τὸ δρέπανον τὸ ὀξύ
λέγων· Πέμψον σου τὸ δρέπανον τὸ ὀξύ καὶ τρύγη-

ἀναπαυτοῦν ἀπὸ τῶν κόπων τους, γιατί τὰ ἔργα
τους τοὺς ἀκολουθοῦν».

Καὶ εἶδα πάλι, καὶ ἰδοὺ ἓνα ἄσπρο σύννεφο·
καὶ πάνω στὸ σύννεφο κάποιος ποὺ κάθονταν
ὅμοιος μὲ γιὸ ἀνθρώπου, ἔχοντας στὸ κεφάλι του
χρυσὸ στεφάνι καὶ στὸ χέρι δρεπάνι ἀκονισμένο.

Καὶ ἓνας ἄλλος ἄγγελος βγῆκε ἀπὸ τὸ ναὸ
κράζοντας μὲ δυνατὴ φωνὴ σ' αὐτὸν ποὺ κάθουν-
ταν στὸ σύννεφο: «Ρίξε τὸ δρεπάνι σου καὶ θέ-
ρισε γιατί ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ θερισμοῦ, τὰ γεννήμα-
τα τῆς γῆς ξεράθηκαν».

Κι' αὐτὸς ποὺ κάθονταν στὸ σύννεφο ἔριξε
τὸ δρεπάνι του στὴ γῆ καὶ ἡ γῆ θερίστηκε.

Κι' ἓνας ἄλλος ἄγγελος βγῆκε ἀπὸ τὸ ναό, στὸν
οὐρανό, κρατώντας κι' αὐτὸς δρεπάνι ἀκονισμένο.

Κι' ἓνας ἄλλος ἄγγελος βγῆκε ἀπὸ τὸ θυσια-
στήριο, τοῦτος φρόντιζε τὴ φωτιά, καὶ εἶπε μὲ
δυνατὴ φωνὴ σ' αὐτὸν ποὺ εἶχε τὸ δρεπάνι τ' ἀκο-
νισμένο: «Ρίξε τὸ δρεπάνι σου τ' ἀκονισμένο καὶ

σον τοὺς βότρυνας τῆς ἀμπέλου τῆς γῆς, ὅτι ἤκμασαν αἱ σταφυλαὶ αὐτῆς.

19 Καὶ ἔβαλεν ὁ ἄγγελος τὸ δρέπανον αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐτρύγησεν τὴν ἀμπελον τῆς γῆς καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν ληνὸν τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ τὸν μέγαν.

20 Καὶ ἐπατήθη ἡ ληνὸς ἔξωθεν τῆς πόλεως, καὶ ἐξῆλθεν αἷμα ἐκ τῆς ληνοῦ ἄχρι τῶν χαλινῶν τῶν ἵππων, ἀπὸ σταδίων χιλίων ἑξακοσίων.

1Ε Καὶ εἶδον ἄλλο σημεῖον ἐν τῷ οὐρανῷ μέγα καὶ θαυμαστόν, ἀγγέλους ἑπτὰ ἔχοντας πληγὰς ἑπτὰ τὰς ἐσχάτας, ὅτι ἐν αὐταῖς ἐτελέσθη ὁ θυμὸς τοῦ Θεοῦ.

2 Καὶ εἶδον ὡς θάλασσαν ὑαλίνην μεμιγμένην πυρί, καὶ τοὺς νικῶντας ἐκ τοῦ θηρίου καὶ ἐκ τῆς εἰκόνας αὐτοῦ καὶ ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἐστῶτας ἐπὶ τὴν θάλασσαν τὴν ὑαλίνην, ἔχοντας κιθάρας τοῦ Θεοῦ.

3 Καὶ ᾄδουσιν τὴν ᾠδὴν Μωϋσέως τοῦ δούλου τοῦ

τρύγησε τὰ τσαμπιά ἀπὸ τ' ἀμπέλι τῆς γῆς, γιατί τὰ σταφύλια τῆς ὠρίμασαν».

Κι' ἔριξε ὁ ἄγγελος τὸ δρέπανι του στὴ γῆ καὶ τρύγησε τ' ἀμπέλι τῆς γῆς, κι' ἔβαλε τὰ σταφύλια στὸ πατητήρι τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ, τὸ μεγάλο.

Καὶ πατήθηκε τὸ πατητήρι ἔξω ἀπὸ τὴν πολιτεία, κι' ἔτρεξε τὸ αἷμα ἀπὸ τὸ πατητήρι κι' ἀνέβηκε ὡς τὰ χαλινάρια τῶν ἀλόγων σὲ χίλια ἑξακόσια στάδια.

Καὶ εἶδα στὸν οὐρανὸ ἓνα ἄλλο σημεῖο μεγάλο καὶ θαυμαστό: ἑπτὰ ἀγγέλους ποὺ κρατοῦσαν τὶς ἑπτὰ πληγές τὶς ὕστατες γιατί μ' αὐτὲς ἀποτελειώνεται ὁ θυμὸς τοῦ Θεοῦ.

Καὶ εἶδα ἀκόμη κάτι σὰν γυάλινη θάλασσα μιγμένη μὲ φωτιά· καὶ τοὺς νικητὲς τοῦ θηρίου καὶ τῆς εἰκόνας του καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος του νὰ στέκονται στὴ γυάλινη θάλασσα κρατώντας κιθάρες τοῦ Θεοῦ.

Καὶ τραγουδοῦν τὴν ᾠδὴ τοῦ Μωϋσῆ, τοῦ

Θεοῦ καὶ τὴν ᾠδὴν τοῦ Ἄρνιου, λέγοντες· Μεγάλα
καὶ θαυμαστά τὰ ἔργα σου, Κύριε ὁ Θεὸς ὁ Παντο-
κράτωρ· δίκαιαι καὶ ἀληθιναι αἱ ὁδοί σου, ὁ βα-
σιλεὺς τῶν ἔθνων·

4 τίς οὐ μὴ φοβηθῆ, Κύριε, καὶ δοξάσει τὸ ὄνο-
μά σου; ὅτι ὁ μόνος ὄσιος, ὅτι πάντα τὰ ἔθνη ἤξουσι
καὶ προσκυνήσουσιν ἐνώπιόν σου, ὅτι τὰ δικαιώ-
ματά σου ἐφανερώθησαν.

5 Καὶ μετὰ ταῦτα εἶδον, καὶ ἠγολῆγ ὁ ναὸς τῆς
σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου ἐν τῷ οὐρανῷ,

6 καὶ ἐξῆλθον οἱ ἑπτὰ ἄγγελοι οἱ ἔχοντες τὰς
ἑπτὰ πληγὰς ἐκ τοῦ ναοῦ, ἐνδεδυμένοι λίνον κα-
θαρὸν λαμπρὸν καὶ περιεζωσμένοι περὶ τὰ στή-
θη ζώνας χρυσᾶς.

7 Καὶ ἐν ἓκ τῶν τεσσάρων ζώων ἔδωκεν τοῖς ἑπτὰ
ἄγγελοις ἑπτὰ φιάλας χρυσᾶς γεμούσας τοῦ θυμοῦ
τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

8 Καὶ ἐγεμίσθη ὁ ναὸς καπνοῦ ἐκ τῆς δόξης
τοῦ Θεοῦ καὶ ἐκ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ, καὶ οὐδεὶς

δούλου τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν ᾠδὴν τοῦ Ἄρνιου, καὶ
λένε· «Μεγάλα καὶ θαυμαστά τὰ ἔργα σου, Κύ-
ριε ὁ Θεὸς ὁ Παντοκράτωρ, δίκαιοι καὶ ἀληθι-
νοὶ οἱ δρόμοι σου, Βασιλέα τῶν Ἐθνῶν·

»ποιὸς δὲ θὰ φοβηθεῖ, Κύριε, καὶ δὲ θὰ δοξά-
σει τ' ὄνομά σου; Γιατὶ εἶσαι ὁ μόνος ὄσιος, καὶ
ἅλα τὰ ἔθνη θὰ ῥθοῦν καὶ θὰ σὲ προσκυνήσουν,
γιατὶ φανερώθηκε ἡ δικαιοσύνη σου».

Ἔστερα εἶδα καὶ ἄνοιγε στὸν οὐρανὸ ὁ ναὸς
τῆς Σκηνῆς τῆς Μαρτυρίας·

καὶ βγήκαν ἀπὸ τὸ ναὸ οἱ ἑπτὰ ἄγγελοι ποῦ
κρατούσαν τὶς ἑπτὰ πληγές, ντυμένοι καθάρια
λαμπερὰ λινά, ζωσμένοι κάτω ἀπὸ τὸ στήθος ζῶ-
νες χρυσές.

Καὶ ἓνα ἀπὸ τὰ τέσσερα ζῶα ἔδωσε στοὺς
ἑπτὰ ἄγγελους ἑπτὰ τάσια χρυσὰ γεμάτα ἀπὸ τὸ
θυμὸ τοῦ Θεοῦ ποῦ ζεῖ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων.

Καὶ γέμισε ὁ ναὸς καπνὸ ἀπὸ τῆ δόξα τοῦ
Θεοῦ καὶ τῆ δυνάμη του, καὶ κανεὶς δὲν μποροῦσε

ἐδύνατο εἰσελθεῖν εἰς τὸν ναὸν ἄχρι τελεσθῶσιν αἱ ἑπτὰ πληγαὶ τῶν ἑπτὰ ἀγγέλων.

157 Καὶ ἤκουσα μεγάλης φωνῆς ἐκ τοῦ ναοῦ λεγούσης τοῖς ἑπτὰ ἀγγέλοις· Ὑπάγετε καὶ ἐκχέετε τὰς ἑπτὰ φιάλας τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν γῆν.

2 Καὶ ἀπῆλθεν ὁ πρῶτος καὶ ἐξέχεεν τὴν φιάλην αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν· καὶ ἐγένετο ἔλκος κακὸν καὶ πονηρὸν ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἔχοντας τὸ χάραγμα τοῦ θηρίου καὶ τοὺς προσκυνούστας τῇ εἰκόνι αὐτοῦ.

3 Καὶ ὁ δεύτερος ἐξέχεεν τὴν φιάλην αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν· καὶ ἐγένετο αἷμα ὡς νεκροῦ, καὶ πᾶσα ψυχὴ ζωῆς ἀπέθανεν, τὰ ἐν τῇ θαλάσῃ.

4 Καὶ ὁ τρίτος ἐξέχεεν τὴν φιάλην αὐτοῦ εἰς τοὺς ποταμοὺς καὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων· καὶ ἐγένετο αἷμα.

5 Καὶ ἤκουσα τοῦ ἀγγέλου τῶν ὑδάτων λέγοντος· Δίκαιος εἶ, ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν, ὁ Ὁσῖος, ὅτι ταῦτα ἔκρινας,

να μπεῖ στὸ ναὸ πρὶν ἀποτελειωθοῦν οἱ ἑπτὰ πληγές τῶν ἑπτὰ ἀγγέλων.

Καὶ ἤκουσα μιὰ δυνατὴ φωνὴ πού ἔβγαине ἀπὸ τὸ ναὸ κι' ἔλεγε στοὺς ἑπτὰ ἀγγέλους: « Πηγαίνετε καὶ χύσετε τὰ ἑπτὰ τάσια τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ στὴ γῆ ».

Κι' ἔφυγε ὁ πρῶτος κι' ἔχυσε τὸ τάσι του στὴ γῆ· κι' ἔπεσε ἓνα ἀπόστημα κακὸ καὶ ἀφορμισμένο πάνω στοὺς ἀνθρώπους πού εἶχαν τὸ χάραγμα τοῦ θηρίου καὶ προσκυνούσαν τὴν εἰκόνα του.

Καὶ ὁ δεύτερος ἔχυσε τὸ τάσι του στὴ θάλασσα· κι' ἔγινε αἷμα, ὡσὰν τοῦ πεθαμένου, καὶ κάθε ζωντανὴ ψυχὴ πέθανε μέσα στὴ θάλασσα.

Καὶ ὁ τρίτος ἔχυσε τὸ τάσι του στοὺς ποταμοὺς καὶ στὶς πηγές τῶν νερῶν· κι' ἔγιναν αἷμα.

Κι' ἤκουσα τὸν ἀγγελο τῶν νερῶν πού ἔλεγε: « Εἶσαι δίκαιος στὴν κρίση σου, ὁ Εἶναι καὶ ὁ Εἶταν· ὁ Ὁσῖος, πού ἔδωσες τέτια κρίση »

6 - ὅτι αἷμα ἁγίων καὶ προφητῶν ἐξέχεαν, καὶ αἷμα αὐτοῖς δέδωκας πειν· ἄξιοί εἰσιν.

7 Καὶ ἤκουσα τοῦ θυσιαστηρίου λέγοντος· Ναί, Κύριε ὁ Θεὸς ὁ Παντοκράτωρ, ἀληθινὰ καὶ δίκαια αἱ κρίσεις σου.

8 Καὶ ὁ τέταρτος ἐξέχεεν τὴν φιάλην αὐτοῦ ἐπὶ τὸν ἥλιον· καὶ ἐδόθη αὐτῷ κανματίσαι τοὺς ἀνθρώπους ἐν πυρὶ.

9 Καὶ ἐκανματίσθησαν οἱ ἄνθρωποι καῦμα μέγα, καὶ ἐβλασφήμησαν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ τοῦ ἔχοντος τὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τὰς πληγὰς ταύτας, καὶ οὐ μετενόησαν δοῦναι αὐτῷ δόξαν.

10 Καὶ ὁ πέμπτος ἐξέχεεν τὴν φιάλην αὐτοῦ ἐπὶ τὸν θρόνον τοῦ θηρίου· καὶ ἐγένετο ἡ βασιλεία αὐτοῦ ἐσκοτωμένη, καὶ ἐμασῶντο τὰς γλώσσας αὐτῶν ἐκ τοῦ πόνου,

11 καὶ ἐβλασφήμησαν τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ ἐκ τῶν πόνων αὐτῶν καὶ ἐκ τῶν ἐλκῶν αὐτῶν, καὶ οὐ μετενόησαν ἐκ τῶν ἔργων αὐτῶν.

» γιὰτι ἔχυσαν τὸ αἷμα τῶν ἁγίων καὶ τῶν προφητῶν, καὶ τοὺς ἔδωσες νὰ πιοῦν αἷμα· τὸ ἄξιζαν ».

Κι' ἄκουσα τὸ θυσιαστήριο ποῦ ἔλεγε: « Ναί, Κύριε ὁ Θεὸς ὁ Παντοκράτωρ, ἀληθινὲς καὶ δίκαιες εἶναι οἱ κρίσεις σου ».

Καὶ ὁ τέταρτος ἔχυσε τὸ τάσι του πάνω στὸν ἥλιο· καὶ τοῦ δόθηκε νὰ κάψει τοὺς ἀνθρώπους μὲ φωτιά.

Καὶ κήηκαν ἀπὸ τὴ μεγάλη κάψα, καὶ μόνο βλαστήμησαν τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ ποῦ ἐξουσίαζε αὐτὲς τὶς πληγές, καὶ δὲ μετάνοιωσαν καὶ δὲν τὸν δόξασαν.

Καὶ ὁ πέμπτος ἔχυσε τὸ τάσι του στὸ θρόνο τοῦ θηρίου· καὶ σκοτείνιασε ἡ βασιλεία του, καὶ οἱ ἄνθρωποι μασούσαν τὶς γλῶσσες τους ἀπὸ τὸν πόνο,

καὶ βλαστήμησαν τὸ θεὸ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοὺς πόνους καὶ τ' ἀποστήματα, καὶ δὲ μετάνοιωσαν γιὰ τὰ ἔργα τους.

- 12 Καὶ ὁ ἕκτος ἐξέχεεν τὴν φιάλην αὐτοῦ ἐπὶ τὸν ποταμὸν τὸν μέγαν Εὐφράτην· καὶ ἐξηράνθη τὸ ὕδωρ αὐτοῦ, ἵνα ἐτοιμασθῇ ἡ ὁδὸς τῶν βασιλέων τῶν ἀπὸ ἀνατολῆς ἡλίου.
- 13 Καὶ εἶδον ἐκ τοῦ στόματος τοῦ δράκοντος καὶ ἐκ τοῦ στόματος τοῦ θηρίου καὶ ἐκ τοῦ στόματος τοῦ ψευδοπροφήτου πνεύματα τρία ἀκάθαρτα ὡς βάραι·
- 14 εἰσὶν γὰρ πνεύματα δαιμονίων ποιοῦντα σημεῖα, ἃ ἐκπορεύεται ἐπὶ τοὺς βασιλεῖς τῆς οἰκουμένης ὅλης, συναγαγεῖν αὐτοὺς εἰς τὸν πόλεμον τῆς ἡμέρας τῆς μεγάλης τοῦ Θεοῦ τοῦ Παντοκράτορος.
- 15 Ἴδου ἔρχομαι ὡς κλέπτης· μακάριος ὁ γρηγορῶν καὶ τηρῶν τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, ἵνα μὴ γυμνὸς περιπατῇ καὶ βλέπωσιν τὴν ἀσχημοσύνην αὐτοῦ.
- 16 Καὶ συνήγαγεν αὐτοὺς εἰς τὸν τόπον τὸν καλούμενον Ἑβραϊστὶ Ἀρμαγεδών.
- 17 Καὶ ὁ ἕβδομος ἐξέχεεν τὴν φιάλην αὐτοῦ ἐπὶ

Καὶ ὁ ἕκτος ἔχυσε τὸ τάσι του στὸ μεγάλο ποταμό, τὸν Εὐφράτη· καὶ στέγνωσαν τὰ νερά του γιὰ νὰ ἐτοιμαστεῖ ὁ δρόμος στοὺς βασιλιάδες τῆς Ἀνατολῆς.

Καὶ τότε εἶδα ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ δράκοντα καὶ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ θηρίου καὶ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ψευτοπροφήτη νὰ βγαίνουν τρία πνεύματα ἀκάθαρτα ὡς τὰ βάραι·

τοῦτα εἶναι πνεύματα δαιμονικά, ποὺ κάνουν τερατουργίες καὶ πάνε νὰ μαζέψουν τοὺς βασιλιάδες ὅλης τῆς οἰκουμένης γιὰ τὸν πόλεμο τῆς μεγάλης μέρας τοῦ Θεοῦ τοῦ Παντοκράτορα.

Ἔρχομαι ὡς τὸν κλέφτη· μακάριος ὁποῖος ξαγρυπνᾷ καὶ κρατάει τὰ ροῦχα του γιὰ νὰ μὴν περπατᾷ γυμνὸς καὶ φαίνεται ἡ ντροπὴ του.

Τοὺς μαζέψαν στὸν τόπο ποὺ λέγεται ἑβραϊκὰ Ἀρμαγεδών.

Καὶ ὁ ἕβδομος ἔχυσε τὸ τάσι του στὸν ἀέρα·

τὸν ἀέρα· καὶ ἐξῆλθεν φωνὴ μεγάλη ἐκ τοῦ ναοῦ ἀπὸ τοῦ θρόνου λέγουσα· Γέγονεν.

18 Καὶ ἐγένοντο ἀστραπαὶ καὶ φωναὶ καὶ βρονταί, καὶ σεισμός ἐγένετο μέγας, οἷος οὐκ ἐγένετο ἀφ' οὗ ἄνθρωπος ἐγένετο ἐπὶ τῆς γῆς, τηλικούτος σεισμός οὕτω μέγας.

19 Καὶ ἐγένετο ἡ πόλις ἡ μεγάλη εἰς τρία μέρη, καὶ αἱ πόλεις τῶν ἐθνῶν ἔπесαν. Καὶ Βαβυλῶν ἡ μεγάλη ἐμνήσθη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ δοῦναι αὐτῇ τὸ ποτήριον τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τῆς ὀργῆς αὐτοῦ.

20 Καὶ πᾶσα νῆσος ἔφυγεν, καὶ ὄρη οὐχ εὐρέθησαν.

21 Καὶ χάλαζα μεγάλη ὡς ταλαντιαία καταβαίνει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους· καὶ ἐβλασφήμησαν οἱ ἄνθρωποι τὸν Θεὸν ἐκ τῆς πληγῆς τῆς χαλάζης, ὅτι μεγάλη ἐστὶν ἡ πληγὴ αὐτῆς σφόδρα.

12' Καὶ ἦλθεν εἰς ἐκ τῶν ἑπτὰ ἀγγέλων τῶν ἐχόντων τὰς ἑπτὰ φιάλας, καὶ ἐλάλησεν μετ' ἐμοῦ λέγων· Δεῦρο, δείξω σοὶ τὸ κρίμα τῆς πόρνης τῆς μεγά-

καὶ βγῆκε μιὰ δυνατὴ φωνὴ ἀπὸ τὸ ναὸ κι' ἀπὸ τὸ θρόνο καὶ εἶπε· « Ἐγινε ! »

Κι' ἔγιναν ἀστραπὲς καὶ φωνὲς καὶ βροντὲς καὶ σεισμός μέγας, τέτιος ποὺ δὲν ἀκούστηκε ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ γεννήθηκε ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ γῆς, τόσο μέγας σεισμός.

Καὶ κόπηκε ἡ μεγάλη πολιτεία σὲ τρία κομμάτια, κι' οἱ πολιτεῖες τῶν ἐθνῶν γκρεμίστηκαν. Καὶ ἡ μεγάλη Βαβυλώνα, τότε θυμήθηκε ὁ Θεὸς νὰ τῆς δώσει τὸ ποτήρι τοῦ θυμωμένου κρασιοῦ τῆς ὀργῆς του.

Κι' ἔφυγε τὸ κάθε νησι καὶ χάθηκαν τὰ βουνά.

Καὶ χαλάζι χοντρὸ ὡσὰν τὸ τάλαντο ἔπεσε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ πάνω στοὺς ἀνθρώπους· καὶ βλαστήμησαν οἱ ἄνθρωποι τὸ Θεὸ γιὰ τὴν πληγὴ αὐτῆς τῆς χάλαζας· εἶταν ἀλήθεια πληγὴ πολὺ μεγάλη.

Καὶ ἦρθε ἓνας ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ ἀγγέλους ποὺ κρατοῦσαν τὰ ἑπτὰ τάσια, μοῦ μίλησε καὶ μοῦ εἶπε· « Ἐλα, θὰ σοῦ δείξω τὴν κρίση τῆς μεγάλης

λης τῆς καθημένης ἐπὶ ὑδάτων πολλῶν,

2 μεθ' ἧς ἐπόρνευσαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ ἐμεθύσθησαν οἱ κατοικοῦντες τὴν γῆν ἐκ τοῦ οἴνου τῆς πορνείας αὐτῆς.

3 Καὶ ἀπήνεγκέν με εἰς ἔρημον ἐν Πνεύματι. Καὶ εἶδον γυναῖκα καθημένην ἐπὶ θηρίον κόκκινον, γέμοντα ὀνόματα βλασφημίας, ἔχοντα κεφαλὰς ἑπτὰ καὶ κέρατα δέκα.

4 Καὶ ἡ γυνὴ ἦν περιβεβλημένη πορφυροῦν καὶ κόκκινον, καὶ κεχρυσωμένη χρυσίῳ καὶ λίθῳ τιμίῳ καὶ μαργαρίταις, ἔχουσα ποτήριον χρυσοῦν ἐν τῇ χειρὶ αὐτῆς γέμον βδελυγμάτων καὶ τὰ ἀκάθαρτα τῆς πορνείας αὐτῆς,

5 καὶ ἐπὶ τὸ μέτωπον αὐτῆς ὄνομα γεγραμμένον, μυστήριον· ΒΑΒΥΛΩΝ Η ΜΕΓΑΛΗ, Η ΜΗΤΗΡ ΤΩΝ ΠΟΡΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΒΔΕΛΥΓΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΓΗΣ.

6 Καὶ εἶδον τὴν γυναῖκα μεθύουσαν ἐκ τοῦ αἵματος τῶν ἁγίων καὶ ἐκ τοῦ αἵματος τῶν μαρτύρων

πορνῆς ποῦ κάθεται στὶς ὄχθες τῶν πολλῶν νερῶν.

» μ' αὐτὴν πορνεύτηκαν οἱ βασιλιάδες τῆς γῆς, καὶ οἱ κάτοικοι τῆς γῆς μέθυσαν ἀπὸ τὸ κρασί τῆς πορνείας της».

Καὶ με πῆρε καὶ μ' ἔφερε τὸ Πνεῦμα στὴν ἔρημο. Καὶ εἶδα μιὰ γυναῖκα ποῦ εἶταν καθισμένη σ' ἓνα θηρίο κόκκινο, γεμάτο ὀνόματα βλαστημίας, μ' ἑπτὰ κεφάλια καὶ δέκα κέρατα.

Καὶ ἡ γυναῖκα εἶταν ντυμένη στὴν πορφύρα καὶ στα κόκκινα καὶ ὀλόχρυση ἀπὸ τὰ μαλάματα καὶ με πολύτιμες πέτρες καὶ μαργαριτάρια· καὶ κρατοῦσε χρυσὸ ποτήρι γεμάτο σιχασιές καὶ βρῶμες τῆς πορνείας της·

κι' ἀπάνω στὸ μέτωπό της εἶχε ὄνομα γραμμένο, μυστικὸ: ΒΑΒΥΛΩΝ Η ΜΕΓΑΛΗ, Η ΜΑΝΑ ΤΩΝ ΠΟΡΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΙΧΑΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΓΗΣ.

Καὶ εἶδα τὴ γυναῖκα καὶ μεθοῦσε ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν ἁγίων καὶ ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων τοῦ

Ἰησοῦ. Καὶ ἐθαύμασα ἰδὼν αὐτὴν θαῦμα μέγα.

7 Καὶ εἶπέν μοι ὁ ἄγγελος· Διὰ τί ἐθαύμασας; ἐγὼ ἐρῶ σοι τὸ μυστήριον τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ θηρίου τοῦ βαστάζοντος αὐτὴν τοῦ ἔχοντος τὰς ἑπτὰ κεφαλὰς καὶ τὰ δέκα κέρατα.

8 Τὸ θηρίον ὃ εἶδες ἦν καὶ οὐκ ἔστιν, καὶ μέλλει ἀναβαίνειν ἐκ τῆς ἀβύσσου καὶ εἰς ἀπώλειαν ὑπάγει· καὶ θανατωθήσονται οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς, ὧν οὐ γέγραπται τὸ ὄνομα ἐπὶ τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, βλέπόντων τὸ θηρίον ὅτι ἦν καὶ οὐκ ἔστιν καὶ παρέσται.

9 Ὡδε ὁ νοῦς ὁ ἔχων σοφίαν. Αἱ ἑπτὰ κεφαλαι ἑπτὰ ὄρη εἰσὶν, ὅπου ἡ γυνὴ κάθηται ἐπ' αὐτῶν, καὶ βασιλεῖς ἑπτὰ εἰσιν·

10 οἱ πέντε ἔπεσαν, ὁ εἷς ἔστιν, ὁ ἄλλος οὐπω ἦλθεν, καὶ ὅταν ἔλθῃ ὀλίγον αὐτὸν δεῖ μείναι.

11 Καὶ τὸ θηρίον ὃ ἦν καὶ οὐκ ἔστιν, καὶ αὐτὸς

Ἰησοῦ· καὶ θαύμασα ὅταν τὴν εἶδα, τέτιο θαῦμα.

Καὶ μοῦ εἶπε ὁ ἄγγελος· «Γιατί ξαφνίστηκες; Ἐγὼ θὰ σοῦ ἐξηγήσω τὸ μυστήριον τῆς γυναικας καὶ τοῦ θηρίου ποῦ τὴ βαστάζει κι' ἔχει τὰ ἑπτὰ κεφάλια καὶ τὰ δέκα κέρατα.

» Τὸ θηρίο ποῦ εἶδες, εἶταν καὶ δὲν εἶναι πιὰ, καὶ μέλλει ν' ἀνέβει πάλι ἀπὸ τὴν ἄβυσσο καὶ νὰ πάει στὸν ξολοθρεμό. Καὶ θὰ θαυμάσουν οἱ κάτοικοι τῆς γῆς, ποῦ δὲν εἶναι τ' ὄνομά τους γραμμένο στὸ βιβλίο τῆς ζωῆς ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, βλέποντας τὸ θηρίο ποῦ εἶταν καὶ δὲν εἶναι πιὰ καὶ ποῦ θὰ ξαναφανεῖ.

» Ἐδῶ χρειάζεται μυαλό μὲ νοημοσύνη· τὰ ἑπτὰ κεφάλια εἶναι οἱ ἑπτὰ λόφοι, ὅπου κάθεται ἡ γυναίκα, καὶ εἶναι ἀκόμη καὶ οἱ ἑπτὰ βασιλιάδες·

» ἔπεσαν οἱ πέντε, ὁ ἓνας ὑπάρχει τώρα, ὁ ἄλλος δὲν ἦρθε ἀκόμη, καὶ ὅταν ἔρθει θὰ πρέπει νὰ μείνει λίγο.

» Ὅσο γιὰ τὸ θηρίο ποῦ εἶταν καὶ δὲν εἶναι

ὄγδοός ἐστιν, καὶ ἐκ τῶν ἑπτὰ ἐστίν, καὶ εἰς ἀπώ-
λειαν ὑπάγει.

- 12 Καὶ τὰ δέκα κέρατα ἃ εἶδες δέκα βασιλεῖς
εἰσιν, οἵτινες βασιλείαν οὐπω ἔλαβον, ἀλλὰ ἐξου-
σίαν ὡς βασιλεῖς μίαν ὥραν λαμβάνουσιν μετὰ τοῦ
θηρίου.
- 13 Οὗτοι μίαν γνώμην ἔχουσιν, καὶ τὴν δύναμιν
καὶ ἐξουσίαν αὐτῶν τῷ θηρίῳ διδόασιν.
- 14 Οὗτοι μετὰ τοῦ Ἀρνίου πολεμήσουσιν καὶ τὸ
Ἀρνίον νικήσει αὐτούς, ὅτι Κύριος κυρίων ἐστίν
καὶ Βασιλεὺς βασιλέων, καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ κλητοὶ
καὶ ἐκλεκτοὶ καὶ πιστοί.
- 15 Καὶ λέγει μοι· Τὰ ὕδατα ἃ εἶδες, οἳ ἢ πόρνη
κάθεται, λαοὶ καὶ ὄχλοι εἰσὶν καὶ ἔθνη καὶ γλῶσ-
σαι.
- 16 Καὶ τὰ δέκα κέρατα ἃ εἶδες καὶ τὸ θηρίον, οὗ-
τοι μισήσουσιν τὴν πόρνην, καὶ ἡρημωμένην ποιή-
σουσιν αὐτὴν καὶ γυμνήν, καὶ τὰς σάρκας αὐτῆς
φάγονται, καὶ αὐτὴν κατακαύσουσιν ἐν πυρί·

πιά, αὐτὸ εἶναι ὁ ὄγδοος, ἓνας ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ μο-
λαταῦτα, καὶ πηγαίνει κατὰ τὸ χαμὸ τοῦ.

» Καὶ τοῦτα τὰ δέκα κέρατα ποὺ εἶδες εἶναι
δέκα βασιλιάδες ποὺ δὲν ἔλαβαν ἀκόμη τὴ βασι-
λεία· ὅμως θὰ τὴ λάβουν γιὰ μίαν ὥρα μαζὶ με-
τὸ θηρίο.

» Αὐτοὶ ἔχουν μιὰ γνώμη μόνο, νὰ δώσουν τὴ
δύναμη καὶ τὴν ἐξουσία τους στὸ θηρίο.

» Αὐτοὶ θὰ πολεμήσουν μετ' Ἀρνί, καὶ τ' Ἀρ-
νὶ θὰ τοὺς νικήσει, γιὰτὶ εἶναι ὁ Κύριος τῶν κυρίων
καὶ ὁ Βασιλιάς τῶν βασιλιάδων, κι' ὅσοι μαζὶ του,
εἶναι οἱ κλητοὶ καὶ οἱ ἐκλεκτοὶ καὶ οἱ πιστοί.

» Καὶ τὰ νερὰ ποὺ εἶδες, μοῦ λέει, ὅπου στήν
ὄχθη τοὺς κάθεται ἡ πόρνη, εἶναι λαοὶ καὶ πλήθη,
ἔθνη καὶ γλῶσσες.

» Καὶ τὰ δέκα κέρατα ποὺ εἶδες καὶ τὸ θηρίο
θὰ τὴ μισήσουν τὴν πόρνη καὶ θὰ τὴν ξεγυμνώ-
σουν καὶ θ' ἀπομείνει ἔρημη καὶ θὰ φᾶνε τὶς σάρ-
κες της καὶ θὰ τὴν κατακάψουν με φωτιά·

17 ὁ γὰρ Θεὸς ἔδωκεν εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν ποιῆσαι τὴν γνώμην αὐτοῦ, καὶ ποιῆσαι μίαν γνώμην καὶ δοῦναι τὴν βασιλείαν αὐτῶν τῷ θηρίῳ, ἄχρι τελεσθῆσονται οἱ λόγοι τοῦ Θεοῦ.

18 Καὶ ἡ γυνὴ ἦν εἶδες ἔστιν ἡ πόλις ἡ μεγάλη ἡ ἔχουσα βασιλείαν ἐπὶ τῶν βασιλέων τῆς γῆς.

III Μετὰ ταῦτα εἶδον ἄλλον ἄγγελον καταβαίνοντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἔχοντα ἐξουσίαν μεγάλην, καὶ ἡ γῆ ἐφωτίσθη ἐκ τῆς δόξης αὐτοῦ.

2 Καὶ ἔκραξεν ἐν ἰσχυρᾷ φωνῇ λέγων· Ἔπεσεν ἔπεσεν Βαβυλῶν ἡ μεγάλη, καὶ ἐγένετο κατοικητήριον δαιμονίων καὶ φυλακὴ παντὸς πνεύματος ἀκαθάρτου καὶ φυλακὴ παντὸς ὄρνέου ἀκαθάρτου καὶ μεμισημένου,

3 ὅτι ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τῆς πορνείας αὐτῆς πέπωκαν πάντα τὰ ἔθνη, καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς μετ' αὐτῆς ἐπόρνευσαν, καὶ οἱ ἔμποροι τῆς γῆς ἐκ τῆς δυνάμεως τοῦ στρήγους αὐτῆς ἐπλούτησαν.

»γιατὶ ὁ Θεὸς ἔβαλε στὶς καρδιὰς τοὺς τῆ βούληση νὰ κάμουν τὴ γνώμη του· νὰ μονοιάσουν καὶ νὰ δώσουν τὴ βασιλεία τοὺς στὸ θηρίο, ὥσπου νὰ συντελεστοῦν τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ.

»Καὶ ἡ γυναίκα ποὺ εἶδες εἶναι ἡ πολιτεία ἡ μεγάλη ποὺ βασιλεύει πάνω στοὺς βασιλιάδες τῆς γῆς».

Ἔστερα εἶδα ἓναν ἄλλον ἄγγελο νὰ κατεβαίνει ἀπὸ τὸν οὐρανό, καὶ εἶχε μεγάλη ἐξουσία καὶ φωτίστηκε ἡ γῆ ἀπὸ τὴ δόξα του.

Κι' ἔκραξε μὲ δυνατὴ φωνὴ λέγοντας: «Ἔπεσε, ἔπεσε ἡ Βαβυλῶν ἡ μεγάλη, κι' ἐγίνε κατοικητήριον τῶν δαιμονίων καὶ μονιὰ γιὰ κάθε πνεῦμα ἀκάθαρτο καὶ φωλιὰ γιὰ κάθε ὄρνιο ἀκάθαρτο καὶ μισητό·

»γιατὶ ἀπὸ τὸ θυμωμένο κρασί τῆς πορνείας τῆς ἡπιαν ὄλα τὰ ἔθνη, καὶ οἱ βασιλιάδες τῆς γῆς πορνεύτηκαν μαζί της, καὶ οἱ ἔμποροι τῆς γῆς πλούτησαν ἀπὸ τὴ δύναμη τῆς ἀκολασίας της».

- 4 Καὶ ἤκουσα ἄλλην φωνὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λέγουσαν· Ἐξέλθατε ὁ λαός μου ἐξ αὐτῆς, ἵνα μὴ συγκοινωνήσητε ταῖς ἁμαρτίαις αὐτῆς, καὶ ἐκ τῶν πληγῶν αὐτῆς ἵνα μὴ λάβητε·
- 5 ὅτι ἐκολλήθησαν αὐτῆς αἱ ἁμαρτίαι ἄχρι τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἐμνημόνευσεν ὁ Θεὸς τὰ ἀδικήματα αὐτῆς.
- 6 Ἀπόδοτε αὐτῇ ὡς καὶ αὐτὴ ἀπέδωκεν, καὶ διπλώσατε τὰ διπλᾶ κατὰ τὰ ἔργα αὐτῆς· ἐν τῷ ποτηρίῳ ᾧ ἐκέρασεν κεράσατε αὐτῇ διπλοῦν·
- 7 ὅσα ἐδόξασεν αὐτήν καὶ ἐστρηνίασεν, τοσοῦτον δότε αὐτῇ βασανισμὸν καὶ πένθος. Ὅτι ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς λέγει ὅτι Κάθημαι βασίλισσα καὶ χήρα οὐκ εἶμι καὶ πένθος οὐ μὴ ἴδω·
- 8 διὰ τοῦτο ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἤξουσιν αἱ πληγαὶ αὐτῆς, θάνατος καὶ πένθος καὶ λιμός, καὶ ἐν πυρὶ κατακαυθήσεται· ὅτι ἰσχυρὸς Κύριος ὁ Θεὸς ὁ κρίνας αὐτήν.
- 9 Καὶ κλαύσουσιν καὶ κόψονται ἐπ' αὐτήν οἱ βα-

Κι' ὕστερα ἤκουσα μιᾶν ἄλλη φωνὴ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ποῦ ἔλεγε· « Βγεῖτε, ὁ λαός μου, ἀπ' αὐτὴν γιὰ νὰ μὴ μοιραστήτε τὶς ἁμαρτίες της καὶ γιὰ νὰ μὴ λάβετε ἀπὸ τὶς πληγές της·

» γιὰτὶ στιβάχτηκαν οἱ ἁμαρτίες της ὡς τὸν οὐρανὸν καὶ θυμήθηκε ὁ Θεὸς τ' ἀδικήματά της.

» Πλερῶστε τὴν ὅπως σᾶς πλέρωσε, καὶ τὰ διπλὰ ξεπλερῶστε τὰ διπλὰ κατὰ τὰ ἔργα της. Μὲ τὸ ποτήρι ποῦ κέρασε διπλοκεράστε τὴν·

» ὅσα εἶταν τὰ μεγαλεῖα της καὶ ἡ ἀκολασία της, τόσο βασανισμὸ καὶ πένθος δῶστε της. Γιὰτὶ μὲ τὴν καρδίᾳ της λέει· « Βασίλισσα εἶμαι καὶ θροναίζω, καὶ δὲν εἶμαι χήρα, καὶ τὸ πένθος ποτὲ δὲ θὰ τὸ ἴδω ».

Γι' αὐτό, σὲ μιὰ μέρα μέσα θὰ πέσουν πάνω της πληγές, θάνατος καὶ πένθος καὶ πείνα· καὶ φωτιὰ θὰ τὴν κατακάψει. Γιὰτὶ εἶναι δυνατὸς ὁ Κύριος ὁ Θεὸς ποῦ τὴν ἔκρινε.

Καὶ θὰ τὴν κλάψουν καὶ θὰ τὴ θρηνήσουν οἱ

σιλείς τῆς γῆς οἱ μετ' αὐτῆς πορνεύσαντες καὶ στρη-
νιάσαντες, ὅταν βλέπωσιν τὸν καπνὸν τῆς πυρώ-
σεως αὐτῆς,

- 10 ἀπὸ μακρόθεν ἐστηκότες διὰ τὸν φόβον τοῦ
βασανισμοῦ αὐτῆς, λέγοντες· Οὐαὶ οὐαί, ἡ πόλις
ἡ μεγάλη, Βαβυλὼν ἡ πόλις ἡ ἰσχυρά, ὅτι μιᾷ
ᾠρᾳ ἤλθεν ἡ κρίσις σου.
- 11 Καὶ οἱ ἔμποροι τῆς γῆς κλαίουσιν καὶ πενθοῦ-
σιν ἐπ' αὐτήν, ὅτι τὸν γόμον αὐτῶν οὐδεὶς ἀγο-
ράζει οὐκέτι,
- 12 γόμον χρυσοῦ καὶ ἀργύρου καὶ λίθου τιμίου
καὶ μαργαριτῶν καὶ βυσσίνου καὶ πορφύρας καὶ
σηρικοῦ καὶ κοκκίνου, καὶ πᾶν ξύλον θύινον καὶ
πᾶν σκεῦος ἐλεφάντινον καὶ πᾶν σκεῦος ἐκ ξύ-
λου τιμιωτάτου καὶ χαλκοῦ καὶ σιδήρου καὶ μαρ-
μάρου,
- 13 καὶ κιννάμωμον καὶ ἄμωμον καὶ θυμιάματα
καὶ μύρον καὶ λίβανον καὶ οἶνον καὶ ἔλαιον καὶ
σεμίδαλιν καὶ σῖτον καὶ κτήνη καὶ πρόβατα, καὶ

βασιλιάδες τῆς γῆς ποῦ μαζί τῆς πορνεύτηκαν καὶ
ἀσέλγησαν, ὅταν ἰδοῦν τὸν καπνὸ τῆς πυρκαγιᾶς
τῆς·

στέκοντας μακριὰ ἀπὸ φόβο τοῦ βασανισμοῦ
τῆς θὰ λένε· « Οὐαί, οὐαί! πολιτεία μεγάλη, Βα-
βυλῶν, πολιτεία δυνατή! Σὲ μιὰν ᾠρᾳ μέσα ἤρθε
ἡ κρίση σου! »

Καὶ οἱ ἔμποροι τῆς γῆς κλαῖνε καὶ θλίβουν-
ται γι' αὐτήν, ἵτι κανένας πιά δὲν ἀγοράζει τὰ φορ-
τώματά τους·

φορτώματα χρυσάφι κι' ἀσήμι καὶ λιθάρια
πολύτιμα καὶ μαργαριτάρια καὶ ἀκριβὸ λινὸ καὶ
πορφύρα καὶ μεταξωτὰ καὶ κόκκινα καὶ κάθε
ξύλο ἀρωματικὸ καὶ κάθε σκεῦος φιλντισένιο καὶ
κάθε σκεῦος ἀπὸ ξύλο πολύτιμο κι' ἀπὸ χάλκω-
μα καὶ σίδηρο καὶ μάρμαρο·

φορτώματα κανέλα καὶ ἀλοιφές καὶ θυμιά-
ματα καὶ μύρο καὶ λιβάνι καὶ κρασί καὶ λάδι καὶ
σιμιγδάλι καὶ σιτάρι καὶ κτήνη καὶ πρόβατα καὶ

ἑπιπῶν καὶ ρεδῶν καὶ σωμάτων, καὶ ψυχὰς ἀνθρώπων.

- 14 Καὶ ἡ ὀπώρα σου τῆς ἐπιθυμίας τῆς ψυχῆς ἀπῆλθεν ἀπὸ σοῦ, καὶ πάντα τὰ λιπαρὰ καὶ τὰ λαμπρὰ ἀπώλετο ἀπὸ σοῦ, καὶ οὐκέτι οὐ μὴ αὐτὰ εὐρήσουσιν.
- 15 Οἱ ἔμποροι τούτων, οἱ πλουτήσαντες ἀπ' αὐτῆς, ἀπὸ μακρόθεν στήσονται διὰ τὸν φόβον τοῦ βασανισμοῦ αὐτῆς κλαίοντες καὶ πενθοῦντες,
- 16 λέγοντες· Οὐαὶ οὐαὶ, ἡ πόλις ἡ μεγάλη, ἡ περιβεβλημένη βύσσινον καὶ πορφυροῦν καὶ κόκκινον, καὶ κεχρυσωμένη ἐν χρυσίῳ καὶ λίθῳ τιμίῳ καὶ μαργαρίτῃ,
- 17 ὅτι μιᾷ ὥρᾳ ἠρημώθη ὁ τοσοῦτος πλοῦτος. Καὶ πᾶς κυβερνήτης καὶ πᾶς ἐπὶ τῶν πλοίων ὁ ὄμιλος, καὶ ναῦται καὶ ὅσοι τὴν θάλασσαν ἐργάζονται, ἀπὸ μακρόθεν ἔστησαν
- 18 καὶ ἔκραζον βλέποντες τὸν καπνὸν τῆς πυρῶ-

ἄλογα καὶ ἀμάξια καὶ κορμιὰ γιὰ πούλημα καὶ ψυχές ἀνθρώπων.

Καὶ ὁ ὄριμος καρπὸς ποῦ ἀποθύμησε ἡ ψυχὴ σου ἔφυγε μακριὰ σου· κι' ὅλα τὰ πλούτη καὶ τὰ λαμπρὰ χαθήκανε γιὰ σένα κι' οὔτε ποῦ θὰ ξαναβρεθοῦν πιά.

Οἱ ἔμποροι ποῦ πλούτησαν μ' αὐτὲς τὶς πράματιες, θὰ στέκονται μακριὰ ἀπὸ φόβο τοῦ βασανισμοῦ τῆς, θὰ κλαῖνε καὶ θὰ πενθοῦνε

καὶ θὰ λένε: «Οὐαὶ, οὐαὶ! Πολιτεία μεγάλη· ντυμένη στὸ ἀκριβὸ λινὸ καὶ στὴν πορφύρα καὶ στὰ κόκκινα· στολισμένη μὲ χρυσάφια καὶ πέτρες πολύτιμες καὶ μαργαριτάρια,

» σὲ μιὰν ὥρα μέσα τόσα πλούτη ἐρημώθηκαν». Καὶ κάθε κυβερνήτης κι' ὅλο τὸ караβίσιο πλῆθος καὶ οἱ ναῦτες κι' ὅσοι δουλεύουνε στὴ θάλασσα, στάθηκαν μακριὰ

κι' ἔκραζαν βλέποντας τὸν καπνὸ τῆς πυρκα-

σεως αὐτῆς λέγοντες· Τίς ὁμοία τῇ πόλει τῇ
μεγάλῃ;

19 Καὶ ἔβαλον χοῦν ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν καὶ
ἔκραζον κλαίοντες καὶ πενθοῦντες, λέγοντες· Οὐαί
οὐαί, ἡ πόλις ἡ μεγάλη, ἐν ἣ ἔπλούτησαν πάντες
οἱ ἔχοντες τὰ πλοῖα ἐν τῇ θαλάσῃ ἐκ τῆς τιμώ-
τητος αὐτῆς, ὅτι μιᾷ ὥρᾳ ἠρημώθη.

20 Εὐφραίνου ἐπ' αὐτῇ, οὐρανὲ καὶ οἱ ἅγιοι καὶ
οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ προφῆται, ὅτι ἔκρινεν ὁ Θεὸς
τὸ κρίμα ὑμῶν ἐξ αὐτῆς.

21 Καὶ ἦρεν εἰς ἄγγελος ἰσχυρὸς λίθον ὡς μύλι-
νον μέγαν, καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν θάλασσαν λέγων·
Οὕτως ὁρμήματι βληθήσεται Βαβυλὼν ἡ μεγάλη
πόλις, καὶ οὐ μὴ εὐρεθῆ ἔτι.

22 Καὶ φωνὴ κιθαρῶδῶν καὶ μουσικῶν καὶ αὐ-
λητῶν καὶ σαλπυστῶν οὐ μὴ ἀκουσθῆ ἐν σοὶ ἔτι,
καὶ πᾶς τεχνίτης πάσης τέχνης οὐ μὴ εὐρεθῆ
ἐν σοὶ ἔτι, καὶ φωνὴ μύλου οὐ μὴ ἀκουσθῆ ἐν σοὶ
ἔτι,

γιαὶς τῆς λέγοντας· «Ποῦ εἶχε τὴν ὁμοία τῆς ἡ
πολιτεία ἡ μεγάλη;»

Κι' ἔριχναν χῶμα στὰ κεφάλια τους κι' ἔκρα-
ζαν μὲ κλάματα καὶ μὲ πένθος λέγοντας· «Οὐαί,
οὐαί! Ἡ πολιτεία ἡ μεγάλη· ἀπὸ τὸ βίος τῆς
πλούτησαν ὅσοι ἔχουν καράβια στὴ θάλασσα· σὲ
μιᾶν ὥρα μέσα ἔρημώθηκε».

Εὐφρανθήτε γι' αὐτό, οὐρανὲ καὶ ἅγιοι καὶ
ἀπόστολοι καὶ προφῆτες, γιατί ἔκρινε ὁ Θεὸς τὸ
δίκιο σας τιμωρώντας τὴν.

Καὶ τότες ἓνας ἄγγελος δυνατὸς σήκωσε ἓνα
λιθάρι ὡσὰν μεγάλη μολόπετρα, καὶ τὸ ῥιξε στὴ
θάλασσα λέγοντας· «Ἔτσι, μὲ μιὰ ριξιά, θὰ πε-
ταχτεῖ καὶ ἡ Βαβυλὼν, ἡ μεγάλη πολιτεία, καὶ δὲ
θὰ ξαναφανεῖ ποτέ».

Καὶ τῆ φωνῆ τῶν κιθαρῶδῶν καὶ τῶν μουσι-
κῶν καὶ τῶν αὐλῶν καὶ τῶν σαλπίγγων δὲ θὰ τὴν
ἀκούσεις πιά, καὶ τοὺς τεχνίτες τῆς κάθε τέχνης
δὲ θὰ τοὺς εὐρεῖς πιά, καὶ τὸν ἦχο τῆς μολόπετρας
δὲ θὰ τὸν ἀκούσεις πιά,

23 καὶ φῶς λύχνου οὐ μὴ φάνη ἐν σοὶ ἔτι, καὶ φωνὴ νυμφίου καὶ νύμφης οὐ μὴ ἀκουσθῆ ἐν σοὶ ἔτι· ὅτι οἱ ἔμποροὶ σου ἦσαν οἱ μεγιστᾶνες τῆς γῆς, ὅτι ἐν τῇ φαρμακίᾳ σου ἐπλανήθησαν πάντα τὰ ἔθνη,

24 καὶ ἐν αὐτῇ αἷμα προφητῶν καὶ ἁγίων εὗρέθη καὶ πάντων τῶν ἐσφαγμένων ἐπὶ τῆς γῆς.

10· Μετὰ ταῦτα ἤκουσα ὡς φωνὴν μεγάλην ὄχλου πολλοῦ ἐν τῷ οὐρανῷ λεγόντων· Ἀλληλούια· ἡ σωτηρία καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ ἡμῶν,

2 ὅτι ἀληθιναὶ καὶ δίκαιαι αἱ κρίσεις αὐτοῦ· ὅτι ἔκρινεν τὴν πόρνην τὴν μεγάλην ἣτις ἔφθειρεν τὴν γῆν ἐν τῇ πορνείᾳ αὐτῆς, καὶ ἐξεδίκησεν τὸ αἷμα τῶν δούλων αὐτοῦ ἐκ χειρὸς αὐτῆς.

3 Καὶ δεύτερον εἶρηκαν· Ἀλληλούια· καὶ ὁ καπνὸς αὐτῆς ἀναβαίνει εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

4 Καὶ ἔπεσαν οἱ πρεσβύτεροι οἱ εἴκοσι τέσσαρες καὶ τὰ τέσσερα ζῶα, καὶ προσεκύνησαν τῷ Θεῷ

καὶ τὸ φῶς τοῦ λύχνου δὲ θὰ τὸ ἰδεῖς πιά, καὶ τὴ φωνὴ τοῦ γαμπροῦ καὶ τῆς νύμφης δὲ θὰ τὴν ἀκούσεις πιά· γιατί οἱ ἔμποροὶ σου εἶταν οἱ μεγιστᾶνες τῆς γῆς· γιατί μὲ τὰ μάγια σου πλάνεσες ὅλα τὰ ἔθνη·

γιατί μέσα σ' αὐτὴν βρέθηκε τὸ αἷμα τῶν προφητῶν καὶ τῶν ἁγίων καὶ ὄλων τῶν σφαγμένων ἐπὶ γῆς.

Ἔστερα ἄκουσα κάτι σὰ δυνατὴ φωνὴ ἀπὸ μεγάλο πλῆθος, στὸν οὐρανό, ποὺ ἔλεγε: «Ἀλληλούια· σωτηρία καὶ δόξα καὶ δύναμη στὸ Θεό μας·

»γιατί ἡ κρίση του εἶναι ἀληθινὴ καὶ δίκαιη· γιατί ἔκρινε τὴν πόρνη τὴ μεγάλη ποὺ ἀφάνιζε τὴ γῆ μὲ τὴν πορνεία της, κι' ἐκδικήθηκε πάνω της τὸ αἷμα τῶν δούλων του».

Καὶ ξαναεἶπαν: «Ἀλληλούια· ὁ καπνὸς της ἀνεβαίνει στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων».

Κι' ἔπεσαν οἱ εἴκοσιτέσσερις πρεσβύτεροι καὶ τὰ τέσσερα ζῶα, καὶ προσκύνησαν τὸ Θεὸ τὸν

τῷ καθημένῳ ἐπὶ τῷ θρόνῳ λέγοντες· Ἀμήν, Ἀλληλοῦια.

5 Καὶ φωνὴ ἀπὸ τοῦ θρόνου ἐξῆλθεν λέγουσα· Αἰνεῖτε τῷ Θεῷ ἡμῶν, πάντες οἱ δοῦλοι αὐτοῦ, οἱ φοβούμενοι αὐτόν, οἱ μικροὶ καὶ οἱ μεγάλοι.

6 Καὶ ἤκουσα ὡς φωνὴν ὄχλου πολλοῦ καὶ ὡς φωνὴν ὑδάτων πολλῶν καὶ ὡς φωνὴν βροντῶν ἰσχυρῶν, λεγόντων· Ἀλληλοῦια, ὅτι ἐβασίλευσεν Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν ὁ Παντοκράτωρ.

7 Χαίρωμεν καὶ ἀγαλλιῶμεν, καὶ δώσομεν τὴν δόξαν αὐτῷ, ὅτι ἦλθεν ὁ γάμος τοῦ Ἀρνίου, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἠτοίμασεν ἑαυτήν,

8 καὶ ἐδόθη αὐτῇ ἵνα περιβάληται βύσσινον λαμπρὸν καθαρὸν· τὸ γὰρ βύσσινον τὰ δικαιώματα τῶν ἁγίων ἐστίν..

9 Καὶ λέγει μοι· Γράψον· Μακάριοι οἱ εἰς τὸ δεῖπνον τοῦ γάμου τοῦ Ἀρνίου κεκλημένοι. Καὶ λέγει μοι· Οὗτοι οἱ λόγοι ἀληθινοὶ τοῦ Θεοῦ εἰσιν.

καθισμένο στὸ θρόνο λέγοντας· «Ἀμήν, Ἀλληλοῦια».

Καὶ βγήκε φωνὴ ἀπὸ τὸ θρόνο λέγοντας· «Αἰνεῖτε τὸ Θεό μας, ὅλοι οἱ δοῦλοι του, ὅσοι τὸν φοβᾶστε, μικροὶ καὶ μεγάλοι».

Κι' ἄκουσα κάτι ὡσάν φωνὴ ἀπὸ μεγάλο πλῆθος, κι' ὡσάν φωνὴ ἀπὸ πολλά νερά, κι' ὡσάν φωνὴ ἀπὸ δυνατὲς βροντὲς, πού ἔλεγε· «Ἀλληλοῦια, γιατί βασίλεψε ὁ Κύριος ὁ Θεός μας, ὁ Παντοκράτωρ.

»Χαρὰ καὶ ἀγαλλίαση, κι' ἄς τὸν δοξάσουμε γιατί ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ γάμου τοῦ Ἀρνίου· καὶ ἡ γυναίκα του στολίστηκε·

»καὶ τῆς δόθηκε γιὰ νὰ ντυθεῖ λινὸ καθάριο καὶ λαμπερό, γιατί τὸ λινὸ εἶναι τὰ δίκαια τῶν ἁγίων».

Καὶ μοῦ λέει· «Γράψε· Μακάριοι οἱ καλεσμένοι στὸ δεῖπνο τοῦ γάμου τοῦ Ἀρνίου». Καὶ μοῦ λέει ἀκόμη· «Τοῦτα τὰ λόγια εἶναι τ' ἀληθινὰ λόγια τοῦ Θεοῦ».

10 Καὶ ἔπεσα ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν αὐτοῦ προσκυνῆσαι αὐτῷ. Καὶ λέγει μοι· Ὁρα μὴ σύνδουλός σου εἶμι καὶ τῶν ἀδελφῶν σου τῶν ἐχόντων τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ· τῷ Θεῷ προσκύνησον. Ἡ γὰρ μαρτυρία Ἰησοῦ ἐστὶν τὸ πνεῦμα τῆς προφητείας.

11 Καὶ εἶδον τὸν οὐρανὸν ἠνεωγμένον, καὶ ἰδοὺ ἵππος λευκός, καὶ ὁ καθήμενος ἐπ' αὐτὸν Πιστός καλούμενος καὶ Ἀληθινός, καὶ ἐν δικαιοσύνῃ κρίνει καὶ πολεμεῖ.

12 Οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ φλόξ πυρός, καὶ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ διαδήματα πολλά, ἔχων ὄνομα γεγραμμένον ὃ οὐδεὶς οἶδεν εἰ μὴ αὐτός,

13 καὶ περιβεβλημένος ἱμάτιον βεβαμμένον αἵματι, καὶ κέκληται τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ.

14 Καὶ τὰ στρατεύματα τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ ἠκολούθει αὐτῷ ἐφ' ἵπποις λευκοῖς, ἐνδεδυμένοι βύσσινον λευκὸν καθαρὸν.

Κι' ἔπεσα στὰ πόδια του νὰ τὸν προσκυνήσω. Κι' αὐτὸς μοῦ λέει: «Τὸ νοῦ σου, μὴ! Δουλὸς εἶμαι κι' ἐγὼ σὰν κι' ἐσένα καὶ τ' ἀδέρφια σου ποὺ ἔχουν τὴ μαρτυρία τοῦ Ἰησοῦ. Τὸ Θεὸ προσκύνησε· γιατί ἡ μαρτυρία τοῦ Ἰησοῦ εἶναι τὸ πνεῦμα τῆς προφητείας».

Καὶ εἶδα τὸν οὐρανὸ ἀνοιχτό, καὶ ἰδοὺ ἕνα ἄσπρο ἄλογο κι' ὁ καβαλάρης του, Πιστὸς καὶ Ἀληθινὸς τ' ὄνομά του· καὶ μὲ δικαιοσύνη κρίνει καὶ πολεμᾷ.

Καὶ τὰ μάτια του φλόγα φωτιά, καὶ στὸ κεφάλι του πολλὰ διαδήματα, κι' ἔχει ὄνομα γραμμένο πάνω του ποὺ κανεὶς δὲν τὸ ξέρει πάρεξ αὐτὸς μονάχα·

κι' εἶναι ντυμένος φόρεμα βαμμένο στὸ αἷμα, καὶ τ' ὄνομά του: Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ.

Καὶ τὸν ἀκολουθοῦσαν τὰ στρατεύματα τ' οὐρανοῦ καβάλα σ' ἄσπρα ἄλογα ντυμένα καθάριο ἄσπρο λινό.

- 15 Καὶ ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ ἐκπορεύεται ρομφαία ὀξεῖα, ἵνα ἐν αὐτῇ πατάξῃ τὰ ἔθνη· καὶ αὐτὸς ποιμανεῖ αὐτοὺς ἐν ράβδῳ σιδηρᾷ· καὶ αὐτὸς πατεῖ τὴν ληνὸν τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ τοῦ Παντοκράτορος.
- 16 Καὶ ἔχει ἐπὶ τὸ ἱμάτιον καὶ ἐπὶ τὸν μηρὸν αὐτοῦ ὄνομα γεγραμμένον ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΣ ΚΥΡΙΩΝ.
- 17 Καὶ εἶδον ἓνα ἄγγελον ἑστῶτα ἐν τῷ ἡλίῳ, καὶ ἔκραξεν ἐν φωνῇ μεγάλη λέγων πᾶσιν τοῖς ὀρνέοις τοῖς πετομένοις ἐν μεσουρανήματι· Δεῦτε συνάχθητε εἰς τὸ δεῖπνον τὸ μέγα τοῦ Θεοῦ,
- 18 ἵνα φάγητε σάρκας βασιλέων καὶ σάρκας χιλιάρχων καὶ σάρκας ἰσχυρῶν καὶ σάρκας ἵππων καὶ τῶν καθημένων ἐπ' αὐτῶν, καὶ σάρκας πάντων ἐλευθέρων τε καὶ δούλων καὶ μικρῶν καὶ μεγάλων.
- 19 Καὶ εἶδον τὸ θηρίον καὶ τοὺς βασιλεῖς τῆς γῆς καὶ τὰ στρατεύματα αὐτῶν συνηγμένα ποιῆσαι

Κι' ἀπὸ τὸ στόμα του βγαίνει ρομφαία ἀκονισμένη γιὰ νὰ χτυπήσει μ' αὐτὴ τὰ ἔθνη· καὶ θὰ τὰ ποιμάνει αὐτὸς μὲ ραβδί σιδερένιο· καὶ εἶναι αὐτὸς ποὺ πατάει τὸ πατητήρι τοῦ θυμωμένου κρασιοῦ τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ τοῦ Παντοκράτορα.

Καὶ στὸ φόρεμά του καὶ στὸ μερί του εἶναι ὄνομα γραμμένο: ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΙΑΔΩΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ.

Καὶ εἶδα ἓναν ἄγγελο ποὺ στέκουνταν πάνω στὸν ἥλιο κι' ἔκραζε μὲ δυνατὴ φωνὴ λέγοντας στὰ ὄρνια τὰ πετούμενα στὰ μεσοοὐρανα: «Ἐμπρὸς συναχτῆτε γιὰ τὸ μέγαλο δεῖπνο τοῦ Θεοῦ·

»θὰ φάτε σάρκες βασιλιάδων καὶ σάρκες χιλιάρχων καὶ σάρκες δυναστῶν καὶ σάρκες ἀλόγων μὲ τοὺς καβαλάρηδές τους καὶ σάρκες ὄλων τῶν ἐλευθέρων καὶ τῶν δούλων καὶ τῶν μικρῶν καὶ τῶν μεγάλων».

Καὶ εἶδα τὸ θηρίο καὶ τοὺς βασιλιάδες τῆς γῆς καὶ τὰ στρατεύματά τους συναγμένους γιὰ νὰ

τὸν πόλεμον μετὰ τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ ἵππου
καὶ μετὰ τοῦ στρατεύματος αὐτοῦ.

20 Καὶ ἐπιάσθη τὸ θηρίον καὶ μετ' αὐτοῦ ὁ ψευ-
δοπροφήτης ὁ ποιήσας τὰ σημεῖα ἐνώπιον αὐτοῦ,
ἐν οἷς ἐπλάνησεν τοὺς λαβόντας τὸ χάραγμα τοῦ
θηρίου καὶ τοὺς προσκυνοῦντας τῇ εἰκόνι αὐτοῦ·
ζῶντες ἐβλήθησαν οἱ δύο εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρὸς
τῆς καιομένης ἐν θείῳ.

21 Καὶ οἱ λοιποὶ ἀπεκτάνθησαν ἐν τῇ ρομφαίᾳ
τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ ἵππου τῇ ἐξελεύσει ἐκ τοῦ
στόματος αὐτοῦ, καὶ πάντα τὰ ὄρνεα ἐχορτάσθη-
σαν ἐκ τῶν σαρκῶν αὐτῶν.

Κ' Καὶ εἶδον ἄγγελον καταβαίνοντα ἐκ τοῦ οὐ-
ρανοῦ, ἔχοντα τὴν κλεῖν τῆς ἀβύσσου καὶ ἄλυσιν
μεγάλην ἐπὶ τὴν χεῖρα αὐτοῦ.

2 Καὶ ἐκράτησεν τὸν δράκοντα, ὁ ὄφις ὁ ἀρχαῖος,
ὃς ἐστὶν Διάβολος καὶ ὁ Ὁ Σατανᾶς, καὶ ἔδησεν
αὐτὸν χίλια ἔτη,

3 καὶ ἔβαλεν αὐτὸν εἰς τὴν ἄβυσσον, καὶ ἔκλεισεν
καὶ ἐσφράγισεν ἐπάνω αὐτοῦ, ἵνα μὴ πλανήσῃ ἔτι

κάνουν πόλεμο μετὰ τὸν καβαλάρη τοῦ ἀλόγου καὶ
μετὰ τὸ στρατεμά του.

Καὶ πιάστηκε τὸ θηρίο, καὶ ὁ ψευτοπροφήτης
μαζὶ του, ποὺ ἔκανε γιὰ χάρη του τὶς τερατουρ-
γίαις ποὺ παραπλάνεσαν ὅσους ἔλαβαν τὸ χάραγμα
τοῦ θηρίου καὶ προσκύνησαν τὴν εἰκόνα του. Καὶ
οἱ δύο τοὺς πετάχτηκαν ζωντανοὶ στὴ λίμνη τῆς
φωτιᾶς ποὺ καίγεται μετὰ θεῖαφι.

Οἱ ἄλλοι σκοτώθηκαν μετὰ τὴν ρομφαία ποὺ
ἐβγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ καβαλάρη τοῦ ἀλόγου.
Καὶ ὅλα τὰ πουλιὰ χόρτασαν ἀπὸ τὶς σάρκες τους.

Καὶ εἶδα ἓναν ἄγγελο νὰ κατεβαίνει ἀπὸ τὸν
οὐρανὸν, κρατώντας στὸ χεῖρ τὸ κλεῖδι τῆς ἄβυσσος
καὶ μιὰ μεγάλη ἀλυσίδα.

Καὶ καταπόνεσε τὸν δράκοντα, τὸ φίδι τὸ ἀρ-
χαῖο, ποὺ εἶναι ὁ Διάβολος καὶ Ὁ Σατανᾶς, καὶ
τὸν ἔδεσε γιὰ χίλια χρόνια·

καὶ τὸν ἔριξε στὴν ἄβυσσον· τὸν ἔκλεισε καὶ
τὸν σφράγισε γιὰ νὰ μὴν παραπλανᾷ τὰ ἔθνη ὡς

τὰ ἔθνη, ἄχρι τελεσθῆ τὰ χίλια ἔτη· μετὰ ταῦτα δεῖ λυθῆναι αὐτὸν μικρὸν χρόνον.

4 Καὶ εἶδον θρόνους, καὶ ἐκάθισαν ἐπ' αὐτούς, καὶ κρίμα ἐδόθη αὐτοῖς, καὶ τὰς ψυχὰς τῶν πεπελεκισμένων διὰ τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ οὔτινες οὐ προσεκύνησαν τὸ θηρίον οὐδὲ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ καὶ οὐκ ἔλαβον τὸ χάραγμα ἐπὶ τὸ μέτωπον καὶ ἐπὶ τὴν χεῖρα αὐτῶν· καὶ ἔζησαν καὶ ἐβασίλευσαν μετὰ τοῦ Χριστοῦ χίλια ἔτη.

5 Οἱ λοιποὶ τῶν νεκρῶν οὐκ ἔζησαν ἄχρι τελεσθῆ τὰ χίλια ἔτη. Αὕτη ἡ ἀνάστασις ἡ πρώτη.

6 Μακάριος καὶ ἅγιος ὁ ἔχων μέρος ἐν τῇ ἀναστάσει τῇ πρώτῃ· ἐπὶ τούτων ὁ δεύτερος θάνατος οὐκ ἔχει ἐξουσίαν, ἀλλ' ἔσονται ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Χριστοῦ, καὶ βασιλεύσουσιν μετ' αὐτοῦ τὰ χίλια ἔτη.

7 Καὶ ὅταν τελεσθῆ τὰ χίλια ἔτη λυθήσεται ὁ Σατανᾶς ἐκ τῆς φυλακῆς αὐτοῦ,

νὰ περάσουν χίλια χρόνια. Ὑστερα θὰ πρέπει νὰ λυθεῖ γιὰ λίγο.

Καὶ εἶδα θρόνους ὅπου κάθισαν καὶ τοὺς δόθηκε νὰ κρίνουν· καὶ εἶδα τὶς ψυχὰς τῶν πελεκισμένων γιὰ τὴ μαρτυρία τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ· καὶ ὅσους δὲν προσκύνησαν τὸ θηρίο μήτε τὴν εἰκόνα του, καὶ δὲν ἐδέχτηκαν τὸ χάραγμα στὸ μέτωπο ἢ στὸ χέρι. Αὐτοὶ ξανάζησαν καὶ βασίλευσαν μαζί με τὸ Χριστὸ χίλια χρόνια.

Οἱ ἄλλοι ἀπὸ τοὺς νεκροὺς δὲν ξανάζησαν ὅσο νὰ τελειώσουν χίλια χρόνια. Τούτη εἶναι ἡ ἀνάστασις ἡ πρώτη.

Μακάριος καὶ ἅγιος ὅποιος ἔχει μοιραστεῖ τὴν ἀνάστασις τὴν πρώτη· γι' αὐτοὺς ὁ δεύτερος θάνατος δὲν ἔχει ἐξουσία, ἀλλὰ θὰ εἶναι ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Χριστοῦ, καὶ θὰ βασιλέψουν μαζί του χίλια χρόνια.

Καὶ ὅταν τελειώσουν τὰ χίλια χρόνια θὰ λυθεῖ ὁ Σατανᾶς ἀπὸ τῆ φυλακῆ του.

- 8 και ἐξελεύσεται πλανῆσαι τὰ ἔθνη τὰ ἐν ταῖς τέσσαρσιν γωνίαις τῆς γῆς, τὸν Γὼγ καὶ Μαγὼγ, συναγαγεῖν αὐτοὺς εἰς τὸν πόλεμον, ὧν ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ὡς ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης.
- 9 Καὶ ἀνέβησαν ἐπὶ τὸ πλάτος τῆς γῆς, καὶ ἐκύκλευσαν τὴν παρεμβολὴν τῶν ἀγίων καὶ τὴν πόλιν τὴν ἡγαπημένην· καὶ κατέβη πῦρ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ κατέφαγεν αὐτούς·
- 10 καὶ ὁ διάβολος ὁ πλανῶν αὐτοὺς ἐβλήθη εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρὸς καὶ θείου, ὅπου καὶ τὸ θηρίον καὶ ὁ ψευδοπροφήτης, καὶ βασανισθήσονται ἡμέρας καὶ νυκτὸς εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.
- 11 Καὶ εἶδον θρόνον μέγαν λευκὸν καὶ τὸν καθήμενον ἐπ' αὐτὸν οὐδ' ἀπὸ τοῦ προσώπου ἔφυγεν ἡ γῆ καὶ ὁ οὐρανός, καὶ τόπος οὐχ εὐρέθη αὐτοῖς.
- 12 Καὶ εἶδον τοὺς νεκροὺς, τοὺς μεγάλους καὶ τοὺς μικροὺς, ἐστῶτας ἐνώπιον τοῦ θρόνου, καὶ βιβλία ἠνοίχθησαν· καὶ ἄλλο βιβλίον ἠνοίχθη, ὃ

καὶ θὰ βγεῖ νὰ πλανέσει τὰ ἔθνη ποὺ εἶναι στὶς τέσσερις γωνιῆς τῆς γῆς, τὸν Γὼγ καὶ Μαγὼγ, καὶ θὰ τὰ συνάξει γιὰ πόλεμο, ἀναρίθμητα σὰν τὴν ἄμμο τῆς θάλασσας,

κι' ἀνέβηκαν σ' ὄλο τὸ πλάτος τῆς γῆς, καὶ κύκλωσαν τὸ στρατόπεδο τῶν ἀγίων καὶ τὴν πολιτεία τὴν ἀγαπημένη· καὶ κατέβηκε φωτιά ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ τοὺς ἔφαγε.

Καὶ τὸ διάβολο ποὺ τοὺς πλάνευε τὸν ἔριξαν στὴ λίμνη τῆς φωτιάς καὶ τοῦ θειαφιοῦ, ὅπου πετάχτηκε τὸ θηρίο κι' ὁ ψευτοπροφήτης, καὶ θὰ βασανίζονται ὅλημερίς κι' ὀλονυχτὶς στοὺς αἰῶνες τῶν αἰῶνων.

Καὶ εἶδα ἓνα θρόνο μεγάλο κάτασπρο, καὶ Ἐκεῖνον ποὺ κάθεται σ' αὐτόν. Ἡ γῆ καὶ ὁ οὐρανὸς ἔφυγαν ἀπὸ τὸ πρόσωπό του καὶ δὲ βρέθηκε τόπος γι' αὐτούς.

Καὶ εἶδα τοὺς νεκροὺς μεγάλους καὶ μικροὺς νὰ στέκονται μπροστὰ στὸ θρόνο. Καὶ ἀνοίχθηκαν βιβλία· καὶ ἀνοίχτηκε κι' ἄλλο βιβλίον ἀκόμη,

ἔστιν τῆς ζωῆς· καὶ ἐκρίθησαν οἱ νεκροὶ ἐκ τῶν γεγραμμένων ἐν τοῖς βιβλίοις κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν.

13 Καὶ ἔδωκεν ἡ θάλασσα τοὺς νεκροὺς τοὺς ἐν αὐτῇ, καὶ ὁ θάνατος καὶ ὁ Ἄιδης ἔδωκαν τοὺς νεκροὺς τοὺς ἐν αὐτοῖς, καὶ ἐκρίθησαν ἕκαστος κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν.

14 Καὶ ὁ θάνατος καὶ ὁ Ἄιδης ἐβλήθησαν εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρός. Οὗτος ὁ θάνατος ὁ δεύτερός ἐστιν, ἡ λίμνη τοῦ πυρός.

15 Καὶ εἴ τις οὐχ εὐρέθη ἐν τῇ βίβλῳ τῆς ζωῆς γεγραμμένος, ἐβλήθη εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρός.

ΚΑ' Καὶ εἶδον οὐρανὸν καινὸν καὶ γῆν καινὴν· ὁ γὰρ πρῶτος οὐρανὸς καὶ ἡ πρώτη γῆ ἀπῆλθαν, καὶ ἡ θάλασσα οὐκ ἔστιν ἔτι.

2 Καὶ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν Ἱερουσαλήμ καινὴν εἶδον καταβαίνουσαν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, ἡτοιμασμένην ὡς νόμφην κεκοσμημένην τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς.

τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς. Καὶ κρίθησαν οἱ νεκροὶ ἀπὸ τὰ γραμμένα στὰ βιβλία κατὰ τὰ ἔργα τους.

Καὶ ἡ θάλασσα ἔδωσε πίσω τοὺς νεκροὺς ποὺ κρατοῦσε, καὶ ὁ θάνατος καὶ ὁ Ἄιδης ἔδωσαν πίσω τοὺς νεκροὺς ποὺ κρατούσαν· καὶ κρίθηκε ὁ καθένας κατὰ τὰ ἔργα του.

Κι' ἔριξαν τὸ θάνατο καὶ τὸν Ἄιδη στὴ λίμνη τῆς φωτιᾶς. Τοῦτος εἶναι ὁ δεύτερος θάνατος· ἡ λίμνη τῆς φωτιᾶς.

Κι' ἂν κανένας δὲ βρέθηκε γραμμένος στὸ βιβλίον τῆς ζωῆς, τὸν ἔριξαν κι' αὐτὸν στὴ λίμνη τῆς φωτιᾶς.

Καὶ εἶδα νέον οὐρανὸν, νέα γῆ· γιατί ὁ πρῶτος οὐρανὸς καὶ ἡ πρώτη γῆς ἔφυγαν, καὶ θάλασσα πιά δὲν εἶναι.

Καὶ τὴν πολιτείαν τὴν ἁγίαν Ἱερουσαλήμ, τὴν εἶδα νέα, νὰ κατεβαίνει ἐξ οὐρανοῦ, ἀπὸ Θεοῦ, ἑτοιμασμένη καὶ στολισμένη ὡσάν τὴ νύφη γιὰ τὸν ἄντρα της.

3 Καὶ ἤκουσα φωνῆς μεγάλης ἐκ τοῦ θρόνου λεγούσης· Ἴδου ἡ σκηνὴ τοῦ Θεοῦ μετὰ τῶν ἀνθρώπων, καὶ σκηνώσει μετ' αὐτῶν, καὶ αὐτοὶ λαοὶ αὐτοῦ ἔσονται, καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς μετ' αὐτῶν ἔσται,

4 καὶ ἐξαλείψει πᾶν δάκρυον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, καὶ ὁ θάνατος οὐκ ἔσται ἔτι, οὔτε πένθος οὔτε κραυγὴ οὔτε πόνος οὐκ ἔσται ἔτι· ὅτι τὰ πρῶτα ἀπῆλθαν.

5 Καὶ εἶπεν ὁ καθήμενος ἐπὶ τῷ θρόνῳ· Ἴδου καινὰ ποιῶ πάντα. Καὶ λέγει· Γράψον, ὅτι οὗτοι οἱ λόγοι πιστοὶ καὶ ἀληθινοὶ εἰσιν.

6 Καὶ εἶπέν μοι· Γέγοναν. Ἐγὼ τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος. Ἐγὼ τῷ διψῶντι δώσω ἐκ τῆς πηγῆς τοῦ ὕδατος τῆς ζωῆς δωρεάν.

7 Ὁ νικῶν κληρονομήσει ταῦτα, καὶ ἔσομαι αὐτῷ Θεὸς καὶ αὐτὸς ἔσται μοι υἱός.

8 Τοῖς δὲ δειλοῖς καὶ ἀπίστοις καὶ ἐβδελυγμένοις

Κι' ἄκουσα μιὰ δυνατὴ φωνὴ ἀπὸ τοῦ θρόνου ποῦ ἔλεγε: «Ἴδου ἡ σκηνὴ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων μαζί του. Καὶ θὰ σκηνώσει μ' αὐτούς, καὶ θὰ εἶναι οἱ λαοὶ του, κι' αὐτὸς ὁ Θεὸς μαζί τους θὰ εἶναι ὁ Θεὸς τους.

»Καὶ θὰ σκουπίσει κάθε δάκρυ ἀπὸ τὰ μάτια τους· καὶ θάνατος δὲν θὰ ὑπάρχει πιά οὔτε πένθος οὔτε κραυγὴ οὔτε πόνος θὰ ὑπάρχουν πιά· γιατί τὰ παλιὰ περάσαν».

Καὶ εἶπεν ἐκεῖνος ποῦ κάθουνταν στὸ θρόνο: «Νὰ ποῦ κάνω τὰ πάντα νέα». Καὶ ξαναλέει: «Γράψε πῶς τοῦτα τὰ λόγια εἶναι πιστὰ καὶ ἀληθινὰ».

Καὶ πάλι μοῦ λέει: «Ἐγιναν. Ἐγὼ εἶμαι τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος. Ἐγὼ θὰ δώσω στὸ διψασμένο νὰ πιεῖ ἀπὸ τὴν πηγὴ τοῦ νεροῦ τῆς ζωῆς δωρεάν.

»Αὐτὰ θὰ κληρονομήσει ὁ νικητής· καὶ θὰ εἶμαι γι' αὐτὸν Θεὸς κι' αὐτὸς θὰ εἶναι υἱός μου.

»Ἀλλὰ γιὰ τοὺς δειλοὺς καὶ ἀπιστοὺς καὶ σι-

καὶ φονεῦσιν καὶ πόρνοις καὶ φαρμακοῖς καὶ εἰδω-
λολάτραις καὶ πᾶσιν τοῖς ψευδέσιν τὸ μέρος αὐτῶν
ἐν τῇ λίμνῃ τῇ καιομένῃ πυρὶ καὶ θεῖῳ, ὃ ἐστὶν ὁ
θάνατος ὁ δεύτερος.

- 9 Καὶ ἦλθεν εἰς ἐκ τῶν ἑπτὰ ἀγγέλων τῶν ἔχόν-
των τὰς ἑπτὰ φιάλας τῶν γεμόντων τῶν ἑπτὰ πλη-
γῶν τῶν ἐσχάτων, καὶ ἐλάλησεν μετ' ἐμοῦ λέγων·
Δεῦρο, δείξω σοὶ τὴν νύμφην τὴν γυναῖκα τοῦ Ἄρ-
νίου.
- 10 Καὶ ἀπήνεγκέν με ἐν Πνεύματι ἐπὶ ὄρος μέγα
καὶ ὑψηλόν, καὶ ἔδειξέν μοι τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν
Ἱερουσαλήμ καταβαίνουσαν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ
τοῦ Θεοῦ,
- 11 ἔχουσαν τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ· ὁ φωστῆρ αὐ-
τῆς ὅμοιος λίθῳ τιμιωτάτῳ, ὡς λίθῳ ἰάσπιδι
κρυσταλλίζοντι·
- 12 ἔχουσα τεῖχος μέγα καὶ ὑψηλόν, ἔχουσα πυλῶ-
νας δώδεκα, καὶ ἐπὶ τοῖς πυλῶσιν ἀγγέλους δώδε-
κα, καὶ ὀνόματα ἐπιγεγραμμένα, ἃ ἐστὶν τῶν δώ-
δεκα φυλῶν υἱῶν Ἰσραήλ.
- 13 Ἄπὸ ἀνατολῆς πυλῶνες τρεῖς, καὶ ἀπὸ βορρᾶ

χαμερούς καὶ φονιάδες καὶ πόρνους καὶ μάγους
καὶ εἰδωλολάτρες καὶ ὄλους τοὺς ψεύτικους, τὸ με-
ρίδιό τους βρίσκεται στὴ λίμνη ποῦ καίγεται μὲ
φωτιά καὶ θειάφι· αὐτὸ εἶναι ὁ δεύτερος θάνατος».

Καὶ ἦρθε ἓνας ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ ἀγγέλους ποῦ
κρατοῦσαν τὰ ἑπτὰ τάσια τὰ γεμάτα μὲ τὶς ἑπτὰ
πληγὰς τὶς ὑστερες· μοῦ μίλησε καὶ μοῦ εἶπε· «Ἐλα·
θὰ σοῦ δείξω τὴ νύφη, τὴ γυναῖκα τοῦ Ἄρνιου».

Καὶ μὲ πῆρε πνευματικὰ σὲ μέγα κι' ἀψηλὸ
βουνὸ καὶ μοῦ ἔδειξε τὴν πολιτεία τὴν ἁγία Ἱε-
ρουσαλήμ, νὰ κατεβαίνει ἐξ οὐρανοῦ, ἀπὸ Θεοῦ,

μέσα στὴ δόξα τοῦ Θεοῦ. Κι' ἡ λάμψη τῆς
ὅμοια μὲ πέτρα ἀξετίμητη, σὰν τὴν πέτρα τὸν
Ἰασπη ποῦ κρυσταλλολάμπει·

τὰ τεῖχη τῆς εἶναι μεγάλα κι' ἀψηλά, μὲ δώ-
δεκα πύλες, καὶ στὶς πύλες ἄγγελοι δώδεκα καὶ
ὀνόματα γραμμένα: τῶν δώδεκα φυλῶν τῶν γιῶν
Ἰσραήλ.

Στὴν ἀνατολὴ τρεῖς πύλες, στὸ βοριὰ τρεῖς

πυλώνες τρεῖς, καὶ ἀπὸ νότου πυλώνες τρεῖς, καὶ ἀπὸ δυσμῶν πυλώνες τρεῖς.

- 14 Καὶ τὸ τεῖχος τῆς πόλεως ἔχον θεμελίους δώδεκα, καὶ ἐπ' αὐτῶν δώδεκα ὀνόματα τῶν δώδεκα ἀποστόλων τοῦ Ἀρνίου.
- 15 Καὶ ὁ λαλῶν μετ' ἐμοῦ εἶχεν μέτρον κάλαμον χρυσοῦν, ἵνα μετρήσῃ τὴν πόλιν καὶ τοὺς πυλῶνας αὐτῆς καὶ τὸ τεῖχος αὐτῆς.
- 16 Καὶ ἡ πόλις τετράγωνος κεῖται, καὶ τὸ μῆκος αὐτῆς ὅσον τὸ πλάτος. Καὶ ἐμέτρησεν τὴν πόλιν τῷ καλάμῳ ἐπὶ σταδίων δώδεκα χιλιάδων· τὸ μῆκος καὶ τὸ πλάτος καὶ τὸ ὕψος αὐτῆς ἴσα ἐστίν.
- 17 Καὶ ἐμέτρησεν τὸ τεῖχος αὐτῆς ἑκατὸν τεσσαράκοντα τεσσάρων πηχῶν, μέτρον ἀνθρώπου, ὃ ἐστὶν ἀγγέλου.
- 18 Καὶ ἡ ἐνδύμησις τοῦ τείχους αὐτῆς ἴασπις, καὶ ἡ πόλις χρυσίον καθαρὸν ὅμοιον ὑάλῳ καθαρῷ.
- 19 Οἱ θεμέλιοι τοῦ τείχους τῆς πόλεως παντὶ λί-

πύλες, στὸ νοτιὰ τρεῖς πύλες, καὶ στὴ δύση τρεῖς πύλες.

Καὶ τὸ τεῖχος τῆς πολιτείας ἔχει δώδεκα θεμέλια καὶ ἀπάνω σ' αὐτὰ τὰ δώδεκα ὀνόματα τῶν δώδεκα ἀποστόλων τοῦ Ἀρνιοῦ.

Κι' αὐτὸς ποῦ μοῦ μιλοῦσε εἶχε γιὰ μέτρον χρυσὸ καλάμι, γιὰ νὰ μετρήσῃ τὴν πολιτεία καὶ τίς πύλες τῆς καὶ τὸ τεῖχος τῆς.

Καὶ ἡ πολιτεία ὀρθώνεται τετράγωνη· τὸ μῆκος τῆς ὅσο καὶ τὸ πλάτος τῆς· καὶ τὴ μέτρησε μὲ τὸ καλάμι, δώδεκα χιλιάδες στάδια· μῆκος, πλάτος, ὕψος, ὅλα ἴσα.

Καὶ μέτρησε τὰ τεῖχη τῆς· ἑκατὸν σαράντα τέσσερις πῆχες, κατὰ τὰ μέτρα τοῦ ἀνθρώπου, δηλαδὴ τοῦ ἀγγέλου.

Καὶ ἡ δομὴ τοῦ τείχους ἴασπις, καὶ ἡ πολιτεία καθαρὸ χρυσάφι σὰν τὸ καθαρὸ γυαλί.

Καὶ τὰ θεμέλια τῶν τειχῶν τῆς πολιτείας στο-

θω τιμίω κεκοσμημένοι· ὁ θεμέλιος ὁ πρῶτος
ἴασπις, ὁ δεύτερος σάπφειρος, ὁ τρίτος χαλκηδών,
ὁ τέταρτος σμάρραδος,

20 ὁ πέμπτος σαρδόνυξ, ὁ ἕκτος σάρδιον, ὁ
ἕβδομος χρυσόλιθος, ὁ ὄγδοος βήρουλλος, ὁ ἑνα-
τος τοπάζιον, ὁ δέκατος χρυσόπρασος, ὁ ἐνδέ-
κατος ὑάκινθος, ὁ δωδέκατος ἀμέθυστος.

21 Καὶ οἱ δώδεκα πυλῶνες δώδεκα μαργαρίται·
ἀνὰ εἷς ἕκαστος τῶν πυλώνων ἦν ἐξ ἑνὸς μαργα-
ρίτου. Καὶ ἡ πλατεῖα τῆς πόλεως χρυσίον καθα-
ρὸν ὡς ὕαλος διαυγής.

22 Καὶ ναὸν οὐκ εἶδον ἐν αὐτῇ· ὁ γὰρ Κύριος ὁ
Θεὸς ὁ Παντοκράτωρ ναὸς αὐτῆς ἐστίν, καὶ τὸ
'Αρνίον.

23 Καὶ ἡ πόλις οὐ χρεῖαν ἔχει τοῦ ἡλίου οὐδὲ
τῆς σελήνης, ἵνα φαίνωσιν αὐτῇ· ἡ γὰρ δόξα τοῦ
Θεοῦ ἐφώτισεν αὐτήν, καὶ ὁ λύχνος αὐτῆς τὸ 'Αρ-
νίον.

24 Καὶ περιπατήσουσιν τὰ ἔθνη διὰ τοῦ φωτὸς
αὐτῆς, καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς φέρουσιν τὴν δόξαν
αὐτῶν εἰς αὐτήν·

λισμένα με̄ κάθε πολύτιμη πέτρα· τὸ πρῶτο θε-
μέλιο ἴασπης, τὸ δεύτερο ζαφείρι, τὸ τρίτο χαλκη-
δόνιο, τὸ τέταρτο σμαράγδι,

τὸ πέμπτο σαρδόνυξ, τὸ ἕκτο σάρδιον, τὸ
ἕβδομο χρυσόλιθος, τὸ ὄγδοο βαρύλι, τὸ ἑνατο
τοπάζι, τὸ δέκατο χρυσόπρασος, τὸ ἐνδέκατο
ὑάκινθος, τὸ δωδέκατο ἀμέθυστος.

Καὶ οἱ δώδεκα πύλες δώδεκα μαργαριτάρια·
ἓνα μαργαριτάρι ἢ καθεμιά. Καὶ ἡ πλατεῖα τῆς
πολιτείας καθαρὸ χρυσάφι σὰν τὸ καθαρὸ γυαλί.

Καὶ ναὸ σ' αὐτὴν δὲν εἶδα, γιὰτὶ ὁ Κύριος ὁ
Θεὸς ὁ Παντοκράτωρ καὶ τὸ 'Αρνὶ εἶναι ὁ ναὸς τῆς.

Καὶ ἡ πολιτεία δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὸν ἡλιο
μηδὲ ἀπὸ τὸ φεγγάρι γιὰ νὰ τῆ φωτίζου, γιὰτὶ
ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ τῆ φώτισε καὶ λύχνος τῆς εἶναι
τὸ 'Αρνί.

Καὶ τὰ ἔθνη θὰ περπατοῦν με̄ τὸ φῶς τῆς, καὶ
οἱ βασιλιάδες τῆς γῆς θὰ τῆς φέρου,ν τὰ μεγαλεῖα
τους·

25 και οἱ πυλώνες αὐτῆς οὐ μὴ κλεισθῶσιν ἡμέ-
ρας, νύξ γὰρ οὐκ ἔσται ἐκεῖ·

26 και οἴσουσιν τὴν δόξαν και τὴν τιμὴν τῶν ἔ-
θνῶν εἰς αὐτήν.

27 Καὶ οὐ μὴ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν πᾶν κοινὸν και ὁ
ποιῶν βδέλυγμα και ψεῦδος, εἰ μὴ οἱ γεγραμμένοι
ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς ζωῆς τοῦ Ἄρνιου.

KB' Καὶ ἔδειξέν μοι ποταμὸν ὕδατος ζωῆς λαμπρὸν
ὡς κρύσταλλον, ἐκπορευόμενον ἐκ τοῦ θρόνου
τοῦ Θεοῦ και τοῦ Ἄρνιου.

2 Ἐν μέσῳ τῆς πλατείας αὐτῆς και τοῦ ποταμοῦ
ἐντεῦθεν και ἐκεῖθεν ξύλον ζωῆς ποιοῦν καρποὺς
δώδεκα, κατὰ μῆνα ἕκαστον ἀποδιδούν τὸν καρπὸν
αὐτοῦ, και τὰ φύλλα τοῦ ξύλου εἰς θεραπείαν τῶν
ἔθνῶν.

3 Καὶ πᾶν κατάθεμα οὐκ ἔσται ἔτι. Καὶ ὁ θρό-
νος τοῦ Θεοῦ και τοῦ Ἄρνιου ἐν αὐτῇ ἔσται, και
οἱ δοῦλοι αὐτοῦ λατρεύσουσιν αὐτῷ,

4 και ὄψονται τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, και τὸ ὄνο-

και οἱ πύλες της δὲ θὰ κλείνουν ὀλημερίς,
γιατὶ νύχτα ἐκεῖ δὲ θὰ ὑπάρχει·

και θὰ ῥχονται και θὰ τῆς φέρουν τὰ μεγα-
λεῖα και τὰ πλούτη τῶν ἔθνῶν.

Και κανένα πράγμα μολυσμένο δὲ θὰ μπαίνει
ἐκεῖ, μήτε ὅσοι ἔπραξαν τὰ σιχαμερὰ και τὰ ψεύτικα,
παρὰ οἱ γραμμένοι στὸ βιβλίον τῆς ζωῆς τοῦ Ἄρνιου.

Και μοῦ ἔδειξε τὸν ποταμὸ τοῦ νεροῦ τῆς ζωῆς
λαμπερὸ σὰν τὸ κρύσταλλο ποῦ ἀνάβρυζε ἀπὸ τὸ
θρόνον τοῦ Θεοῦ και τοῦ Ἄρνιου.

Στὴ μέση στὴν πλατεία της, δῶθε και κεῖθε
ἀπὸ τὸν ποταμὸ, εἶταν τὰ δέντρα τῆς ζωῆς, βγά-
νοντας καρποὺς δώδεκα φορές· μιὰ φορὰ κάθε
μῆνα· και τὰ φύλλα τους θεραπεύουν τὰ ἔθνη.

Και ἀνάθεμα δὲ θὰ ὑπάρχει πιά κανένα. Και
ὁ θρόνος τοῦ Θεοῦ και τοῦ Ἄρνιου θὰ εἶναι μέσα
στὴν πολιτεία· και οἱ δοῦλοι του τὸν λατρεύουν·

και θὰ ἰδοῦν τὸ πρόσωπό του, και τ' ὄνομά

μα ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν.

- 5 Καὶ νύξ οὐκ ἔσται ἔτι, καὶ οὐκ ἔχουσιν χρεῖαν φωτὸς λύχνου καὶ φωτὸς ἡλίου, ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς φωτίσει ἐπ' αὐτούς, καὶ βασιλεύσουσιν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
- 6 Καὶ εἶπέν μοι· Οὗτοι οἱ λόγοι πιστοὶ καὶ ἀληθινοί, καὶ ὁ Κύριος ὁ Θεὸς τῶν πνευμάτων τῶν προφητῶν ἀπέστειλεν τὸν ἄγγελον αὐτοῦ δεῖξαι τοῖς δούλοις αὐτοῦ ἃ δεῖ γενέσθαι ἐν τάχει.
- 7 Καὶ ἰδοὺ ἔρχομαι ταχύ. Μακάριος ὁ τηρῶν τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου.
- 8 Καὶ γὰρ Ἰωάννης ὁ ἀκούων καὶ βλέπων ταῦτα. Καὶ ὅτε ἤκουσα καὶ ἔβλεπα, ἔπεσα προσκυνῆσαι ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν τοῦ ἀγγέλου τοῦ δεικνύοντός μοι ταῦτα.
- 9 Καὶ λέγει μοι· Ὁρα μὴ σύνδουλός σου εἶμι καὶ τῶν ἀδελφῶν σου τῶν προφητῶν καὶ τῶν τηρούντων τοὺς λόγους τοῦ βιβλίου τούτου· τῷ Θεῷ προσκύνησον.

του θὰ εἶναι στὰ μέτωπά τους.

Καὶ δὲ θὰ ὑπάρχει πιά ἡ νύχτα, καὶ δὲ θὰ χρειάζονται τὸ φῶς τοῦ λύχνου καὶ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, γιατί ὁ Κύριος ὁ Θεὸς θὰ τοὺς φωτίζει καὶ θὰ βασιλεύουν στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων.

Καὶ μοῦ εἶπε: «Εἶναι πιστὰ καὶ ἀληθινὰ τοῦτα τὰ λόγια· ὁ Κύριος ὁ Θεὸς τῶν πνευμάτων τῶν προφητῶν ἔστειλε τὸν ἄγγελό του γιὰ νὰ δεῖξει στοὺς δούλους του αὐτὰ ποὺ μέλλονται γρήγορα νὰ γίνουν.

»Ἐρχομαι γρήγορα. Μακάριος ὁποῖος φυλάει τὰ λόγια τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου».

Κι' ἐγώ, ὁ Ἰωάννης, τ' ἄκουγα τοῦτα καὶ τὰ βλεπα. Καὶ σὰν τ' ἄκουσα καὶ τὰ εἶδα ἔπεσα νὰ προσκυνήσω στὰ πόδια τοῦ ἀγγέλου ποὺ μοῦ τὰ δειχνε.

Κι' αὐτὸς μοῦ λέει: «Τὸ νοῦ σου, μὴ! Δοῦλος εἶμαι κι' ἐγώ σὰν κι' ἐσένα καὶ σὰν τ' ἀδέρφια σου τοὺς προφήτες κι' ἐκείνους ποὺ φυλάγουν τὰ λόγια τῆς μαρτυρίας τοῦ βιβλίου τούτου· τὸ Θεὸ προσκύνησε».

- 10 Καὶ λέγει μοι· Μὴ σφραγίσῃς τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου· ὁ καιρὸς γὰρ ἐγγύς ἐστιν.
- 11 Ὁ ἀδικῶν ἀδικησάτω ἔτι, καὶ ὁ ρυπαρὸς ρυπανθήτω ἔτι, καὶ ὁ δίκαιος δικαιοσύνην ποιησάτω ἔτι, καὶ ὁ ἅγιος ἁγιασθήτω ἔτι.
- 12 Ἴδου ἔρχομαι ταχύ, καὶ ὁ μισθὸς μου μετ' ἐμοῦ, ἀποδοῦναι ἐκάστῳ ὡς τὸ ἔργον ἐστὶν αὐτοῦ.
- 13 Ἐγὼ τὸ Α καὶ τὸ Ω, ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος.
- 14 Μακάριοι οἱ πλύνοντες τὰς στολὰς αὐτῶν, ἵνα ἔσται ἡ ἐξουσία αὐτῶν ἐπὶ τὸ ξύλον τῆς ζωῆς καὶ τοῖς πυλῶσιν εἰσέλθωσιν εἰς τὴν πόλιν.
- 15 Ἐξω οἱ κύνες καὶ οἱ φαρμακοὶ καὶ οἱ πόρνοι καὶ οἱ φονεῖς καὶ οἱ εἰδωολάτραι καὶ πᾶς φιλῶν καὶ ποιῶν ψεῦδος.
- 16 Ἐγὼ Ἰησοῦς ἐπεμψα τὸν ἄγγελόν μου μαρ-

Καὶ μοῦ λέει ἀκόμη: «Μὴν τὰ κρατήσεις κρυφὰ τὰ λόγια τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου· γιατί ὁ καιρὸς εἶναι κοντά.

» Ὁ ἄδικος ἄς ἀδικήσῃ ἀκόμη, ὁ βρωμερὸς ἄς βρωμίσει ἀκόμη, καὶ ὁ δίκαιος ἄς πράξῃ ἀκόμη τὴ δικαιοσύνη, καὶ ὁ ἅγιος ἄς ἁγιάσῃ ἀκόμη.

» Ἐρχομαι γρήγορα κι' ἔχω μαζί μου τὴν πλερωμή, γιὰ νὰ πλερώσω τὸν καθένα ὅπως ἀξίζει τὸ ἔργο του.

» Ἐγὼ εἶμαι τὸ Α καὶ τὸ Ω, ὁ πρῶτος καὶ ὁ στερνός, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος.

» Μακάριοι ὅσοι πλένουνε τὰ φορέματά τους γιὰ νὰ ἐξουσιάσουν τὸ δέντρο τῆς ζωῆς καὶ νὰ μποῦνε στὴν πολιτεία ἀπὸ τὶς πύλες.

» Ἐξω οἱ σκύλοι καὶ οἱ μάγοι καὶ οἱ πόρνοι καὶ οἱ φονιάδες καὶ οἱ εἰδωολάτρεις κι' ὅσοι ἀγαποῦν καὶ δουλεύουν τὴν ψευτιά.

» Ἐγὼ, ὁ Ἰησοῦς, σᾶς ἔστειλα τὸν ἄγγελό μου

τυρῆσαι ὑμῖν ταῦτα ἐπὶ ταῖς ἐκκλησίαις. Ἐγὼ εἶμι ἡ ρίζα καὶ τὸ γένος Δαυεὶδ, ὁ ἀστὴρ ὁ λαμπρὸς ὁ πρωϊνός.

17 Καὶ τὸ Πνεῦμα καὶ ἡ νύμφη λέγουσιν· Ἔρχου. Καὶ ὁ ἀκούων εἰπάτω· Ἔρχου. Καὶ ὁ διψῶν ἐρχέσθω, ὁ θέλων λαβέτω ὕδωρ ζωῆς δωρεάν.

18 Μαρτυρῶ ἐγὼ παντὶ τῶ ἀκούοντι τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου· ἐάν τις ἐπιθῆ ἐπ' αὐτά, ἐπιθήσει ὁ Θεὸς ἐπ' αὐτὸν τὰς πληγὰς τὰς γεγραμμένας ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ·

19 καὶ ἐάν τις ἀφέλῃ ἀπὸ τῶν λόγων τοῦ βιβλίου τῆς προφητείας ταύτης, ἀφελεῖ ὁ Θεὸς τὸ μέρος αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς καὶ ἐκ τῆς πόλεως τῆς ἁγίας, τῶν γεγραμμένων ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ.

20 Λέγει ὁ μαρτυρῶν ταῦτα· Ναί, ἔρχομαι ταχύ. Ἄμην, ἔρχου, Κύριε Ἰησοῦ.

21 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ μετὰ πάντων.

για νὰ μαρτυρήσει τοῦτα στὶς ἐκκλησίαις. Ἐγὼ εἶμαι ἡ ρίζα καὶ τὸ γένος τοῦ Δαβίδ, τὸ ἄστρο τὸ λαμπρὸ τὸ πρωινό».

Καὶ τὸ Πνεῦμα καὶ ἡ νύμφη λένε: «Ἐλα!» Κι' ὅποιος ἀκούει ἄς λέει: «Ἐλα». Καὶ ἄς ἔρθει ὁ διψασμένος, ἄς λάβει ὅποιος θέλει τὸ νερὸ τῆς ζωῆς δωρεάν.

Ἐγὼ μαρτυρῶ σὲ ὅλους ποὺ ἀκοῦνε τὰ λόγια τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου. Κι' ἂν κανένας προσθέσει τίποτε σ' αὐτά, ὁ Θεὸς θὰ τοῦ προσθέσει τὶς πληγὰς ποὺ εἶναι γραμμένες στὸ βιβλίον τοῦτο·

κι' ἂν κανένας ἀφαιρέσει τίποτε ἀπὸ τὰ λόγια αὐτῆς τῆς προφητείας, θὰ τοῦ ἀφαιρέσει ὁ Θεὸς τὸ μερίδιό του ἀπὸ τὸ δέντρο τῆς ζωῆς καὶ ἀπὸ τὴν ἁγία πολιτεία, ποὺ εἶναι γραμμένα σὲ τοῦτο τὸ βιβλίον.

Λέει ἐκεῖνος ποὺ τὰ μαρτυρᾷ ἐτοῦτα: «Ναί, ἔρχομαι γρήγορα». «Ἄμην, ἔλα, Κύριε Ἰησοῦ».

Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ μαζί μὲ ὅλους σας.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

5* Ἐποκάλυψη σύμφωνα με τὴν χριστιανική παράδοση, δημιουργὸς τῆς Ἐποκάλυψης εἶναι ὁ ἀπόστολος Ἰωάννης. Δὲν ἀγγίζω περισσότερες λεπτομέρειες πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα, μήτε πάνω στὴν κριτικὴ τοῦ κειμένου ποὺ προκάλεσε πολλές συζητήσεις· κυρίως τὸ ἐνδιαφέρον θέμα ἀν πρόκειται γιὰ ἓνα ἐνιαῖο κείμενο, ἢ δυὸ ἢ περισσότερα κείμενα συγχωνεμένα. (Σημειῶνω πρόχειρα, γιὰ περισσότερα, τὶς ἐργασίες τοῦ M.-E. Boismard, O. P., καθηγητῆ τῆς Βιβλικῆς Σχολῆς Ἱερουσαλήμ: «L' Apocalypse ou "Les Apocalypses" de S. Jean» καὶ «Notes sur l' Apocalypse», *Revue biblique*, τόμος LVI, 1949, καὶ τόμος LIX, 1952.) Ὅσο γιὰ τὴν χρονολόγησή της οἱ παλαιότερες μαρτυρίες τοποθετοῦν τὴν ἐξορία τοῦ Ἰωάννη στὴν Πάτμο καὶ τὴν Ἐποκάλυψη στὰ χρόνια τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοκράτορα Δομιτιανοῦ, στὰ τέλη τοῦ 1ου αἰ. μ. Χ., μολονότι ἄλλοι προτιμοῦν τὸν καιρὸ τοῦ Νέρωνα. Ὅλα αὐτὰ δὲν τὰ συζητῶ. Χρησιμοποιοῦ τὸ παλαιὸ κείμενο ὅπως μᾶς παραδόθηκε, β' ἐκδοση τῆς Βρετανικῆς Βιβλικῆς Ἐταιρίας, Λονδίνο 1958.

7 Καὶ ἐὰν ἡ σάλπιγγα· Παύλου *Πρὸς Κορινθίους Α'* 14, 8-9, μεταγραφὴ λεγόμενη «Λούκαρη», ἐκδοση 1824.

7 Ὁ Θεὸς ἠθέλε· πρόλογος α' ἐκδοσης (1638) τῆς πάνω μεταγραφῆς.

* Οἱ ἀριθμοὶ παραπέμπουν στὶς σελίδες.

23 τὸν *Εἶναι* καὶ τὸν *Εἶταν* καὶ τὸν *Ἐρχόμενο* στερεότυπη ἔκφραση τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ· δὲς *Ἔξοδο Γ' 14*: καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς πρὸς Μωυσῆν λέγων· *Ἐγὼ εἰμι ὁ ὢν*.

25 βασιλαιο... ἱερεῖς· οἱ πιστοὶ βασιλεύουν ὡς ἱερεῖς.

25 Πάτμος· ἐξορισμένος ἐκεῖ ὡς Χριστιανός.

27 ἦρθα σὲ ἔκσταση τοῦ Πνεύματος· δηλ. μὲ συνεπῆρε τὸ Πνεῦμα, μ' ἔκαμε νὰ βλέπω ὄραματα.

27 σὲ βιβλίο· δὲς σημ. σελ. 53 καὶ 65.

27 χαλκολίβανο· εὐγενῆς χαλκὸς λαγαρισμένος· ἴσως χαλκὸς τοῦ Λιβάνου.

29 Τὸ μυστήριον· τὸ μυστικόν· πρβλ. Μακρυγιάννη, Β' 16: καὶ ἀρχινάγει νὰ μὲ βάλει εἰς τὸ μυστήριον.

31 λένε πὼς εἶναι ἀπόστολοι· ψευδαπόστολοι (πρβλ. Πρὸς Κορ. Β' 5, 13)· ἴσως οἱ Νικολαῖτες.

31 ὑπομονή· μὲ τὴν ἔννοια καὶ τῆς ἀντοχῆς.

31 τὸν τόπο του· ἢ Ἔφεσος θὰ χάσει τὴ σειρά της ὡς ἐκκλησιαστικὴ Μητρόπολη.

33 Σμύρνη· γνωστὴ γιὰ τὴν ἀφοσίωσή της στὴ Ρώμη· πολλοὶ Ἰουδαῖοι ραδιοῦργοι.

33 βλαστήμια· μὲ τὴν ἔννοια τῆς κακολογίας, τῆς δυσφήμισης.

33 δέκα ἡμέρες· γιὰ λίγο.

33 στὴν Πέργαμον· ἡ εἰδωλολατρία εἶταν ζωντανὴ μὲ τὴν κλασικὴ καὶ μὲ τὴ νεότερη μορφή της (αὐτοκρατορικὴ λατρεία) ποὺ ἡ Ἀποκάλυψη μόνιμα παρασταίνει ὡς λατρεία τοῦ Σατανᾶ· λ.χ. ἀμέσως παρακάτω.

35 Βαλαάμ... Βαλάκ· τὸν καιρὸ τῆς Ἐξόδου ὁ Βαλάκ,

βασιλιάς τοῦ Μωάβ, τρομαγμένος ἀπὸ τὸν ἐρχομὸ τῶν Ἑβραίων, ζήτησε νὰ τοὺς καταραστεῖ ὁ προφήτης Βαλαάμ. Αὐτὸς ὁμως, ἀπὸ Θεοῦ βουλή, μόνο εὐλογίες μπόρεσε νὰ προφητέψει. Σύμφωνα μὲ μιὰ Ἰουδαϊκὴ παράδοση, ὁ Βαλαάμ συμβούλευσε ὥστόσο τὸν Βαλάκ νὰ καταστρέψει τοὺς Ἰσραηλίτες χρησιμοποιοῦντας τὰ θέλγητρα τῶν Μωαβιτισσῶν γιὰ νὰ τοὺς ἐλκύσει στὴν εἰδωλολατρία.

35 εἰδωλόθυτα· κρέατα θυσιασμένα στὰ εἰδωλα·

35 πορνευτοῦν· πορνεία, κατὰ τὴς Γραφές: εἰδωλολατρία· δὲς λ.χ. Ἰεζεκιήλ ΙΣ' 15 ἐπ., ΚΓ'.

35 Νικολαϊτῶν· αἵρεση ποὺ ἀνέχονταν ὀρισμένες εἰδωλολατρικὲς συνήθειες.

37 Ἰεζάβελ· ψευτοπροφήτισσα, τῆς αἵρεσης τῶν Νικολαϊτῶν.

39 ἔθνη· οἱ ἐθνικοί: οἱ εἰδωλολάτρες.

39 ποιμάνει· ἔτσι στὸ πρωτότυπο, δὲς καὶ ΙΘ' 15, ἐμνευσμένο ἀπὸ τὸν Ψαλμὸ Β' 9: ποιμανεῖς αὐτοὺς ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾷ, ὡς σκεῦος κεραμέως συντρίψεις αὐτούς. Πάνω σ' αὐτὸ ὁ Edouard Dhormea (*L'Ancien Testament*, Παρίσι, N. R. F.) ἐξηγεῖ τὴ φωνητικὴ σύγχυση τοῦ ἑβραϊκοῦ ῥήματος «ποιμαίνω» καὶ «τσακίζω» στὴς μεταφράσεις, ὅπως ἄλλωστε καὶ στὴ λατινικὴ: «teges eos». Ἐξ ἄλλου ὁ M.-E. Boismard (*L'Apocalypse*, ἔκδοση τῆς Βιβλικῆς Σχολῆς Ἱερουσαλήμ, 1953) σημειώνει: «Στὸ ἑβραϊκὸ κείμενο, τὸ ῥῆμα σημαίνει τσακίζω, ἀλλὰ ἡ μετάφραση τῶν Ο', ἀπὸ σφαιερὴ φωνητικὴ ἀπόδοση, ἀντιλαμβάνεται ποιμαίνω (βοσκῶ). Ὁ Ἰωάννης ἐπαναλαμβάνει τὸ ῥῆμα τῶν Ο', ἀλλὰ

καταλαβαίνει ἀσφαλῶς τὸ κείμενο μὲ τὴν ἑβραϊκὴ ἔννοια».

43 *Δαβίδ*: πρβλ. Ἡσαΐα, ΚΒ' 22: *καὶ δώσω τὴν δόξαν Δαυὶδ αὐτῷ, καὶ ἄρξει, καὶ οὐκ ἔσται ὁ ἀντιλέγων, καὶ κλείσει καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἀνοίγων.*

45 *ὄνομα*... *νέο*: πρβλ. ΙΘ' 12-13: *«κι' ἔχει ὄνομα γραμμένο πάνω του πού κανεὶς δὲν τὸ ξέρει πάρεξ αὐτὸς μονάχα· κι' εἶναι ντυμένος φόρεμα βαμμένο στὸ αἷμα, καὶ τ' ὄνομά του: ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ».*

45 ὁ *Ἀμήν*: ὁ ναί· ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, τὸ «ναί» τοῦ Θεοῦ.

47 *κολλύριο*: στὴ Λαοδίκεια κατασκευάζαν φορέματα καὶ μιὰ εἰδικὴ σκόνη γιὰ τὴ θεραπεία τῶν ματιῶν.

49 *καὶ ὁ καθισμένος*... *σμαράγδι*: δὲν περιγράφεται ἐδῶ ἀνθρώπινη μορφή τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ εἶναι ἓνα δράμα φωτός, λαμπυρίσματα φωτός.

53 *βιβλίο*: πρέπει νὰ νοηθεῖ σὰν ἓνας πάπυρος τυλιγμένος.

57 *ἄγιοι*: οἱ πιστοὶ τοῦ Χριστοῦ, ὁ λαὸς του.

59 *Γιὰ τὸ δράμα τῶν ἀλόγων* πρβλ. Ζαχαρία Α' 8 ἐπ.: *ἑώρακα τὴν νύκτα καὶ ἶδον ἀνὴρ ἐπιβεβηκὼς ἐπὶ ἵππον πυρρὸν, καὶ οὗτος ἐστήκει ἀνὰ μέσον τῶν ὀρέων τῶν κατασκίων, καὶ ὀπίσω αὐτοῦ ἵππον πυρρὸν καὶ ψαρὸν καὶ ποικίλοι καὶ λευκοί.*

59 *ἄλογο πυρρὸ* 61 *ἄλογο χλωμό*: αἰσθάνομαι ὅτι γιὰ τὸν προσδιορισμὸ τοῦ χρώματος τῶν ἀλόγων χρειάζεται μιὰ ἀπλὴ λέξη (ὄχι σύνθετη). Οἱ λέξεις «πυρρὸ» μὲ τὴν ἔννοια κόκκινο τῆς φωτιᾶς, καὶ «χλωμό» μὲ τὴν ἔννοια τοῦ χρώ-

ματος τῆς σάπιας σάρκας, πού γυρεύει νὰ δηλώσει ὁ Ἰωάννης μὲ τὴ δύσκολη ἐδῶ λέξη *χλωρός*, εἶναι ἐκεῖνες πού μὲ ἱκανοποιοῦν τὸ περισσότερο γιὰ τὴν ὥρα. Τὸ «κίτρινο» πού χρησιμοποιοῦν κάποτε τὸ βρίσκω ὑπερβολικὰ προσδιορισμένο πρὸς ἄλλη κατεύθυνση καὶ ἐνδεχομένως παραπλανητικό.

60 *Χοϊνίξ*: μέτρο χωρητικότητας.

61 *ἓνα δηνάρι*: ἀξία ἐνὸς μεροκάματου· σύμβολο τοῦ λιμοῦ.

63 *χειμωνιάτικο καρπὸ*: τὸ ἀρχαῖο ὄλυνθοι· δὲς Π. Γ. Γενναδίου, *Λεξικὸν Φυτολογικόν*, 1914. Ὁ ἴδιος ἀναφέρει ὅτι αὐτὰ τὰ σύκα λέγονται στὴν Ἀττικὴ ἔλυθοι ἢ ἀσκάλυθοι. Λυποῦμαι πού ἡ γλωσσικὴ φθορὰ μας μ' ἐμποδίζει νὰ χρησιμοποιήσω αὐτὲς τίς λέξεις.

65 *τυλιχτάρι*: τὰ βιβλία τῆς ἐποχῆς εἶναι πάπυροι τυλιγμένοι· ὁ Παλαμᾶς θὰ τὸ ἔλεγε τυλιγάδι (ὄπως στὸ Δωδεκάλογο), πού μπορεῖ ὥστόσο νὰ συγχυστεῖ μὲ τὸ «τυλιγάδι» τῆς ὑφαντικῆς.

67 *ἑκατὸν σαράντα τέσσερις*: τὸ τετράγωνο τοῦ 12 (ἑρὸς ἀριθμὸς) ἐπὶ 1000. Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς συμβολίζει τὸ πλῆθος τῶν πιστῶν πού θὰ σωθοῦν τὴν ἡμέρα τῆς ὀργῆς.

75 *ἀψίνθι*: βότανο πικρὸ καὶ φαρμακερὸ.

85 *βιβλάρι*: τὸ μικρὸ βιβλίο (δὲς λεξικά), μὲ τὴν ἔννοια πάντα τῆς σημ. σελ. 65. Μοῦ εἶταν δύσκολο νὰ πῶ ὅτι ὁ Ἰωάννης ἔφαγε ἓνα βιβλιαράκι. Τὸ προτίμησα ἐπίσης ἀπὸ τὸν τύπο *βιβλαρίδιον* πού εἶναι στὸ κείμενο.

91 *χιλίαις διακόσιαις ἐξήντα μέρες*: ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ

Δανιήλ τὰ τριάμισυ αὐτὰ χρόνια, πραγματική διάρκεια τοῦ διωγμοῦ τοῦ Ἀντίοχου τοῦ Ἐπιφανῆ, ἔγιναν ὁ τύπος τῆς διάρκειας κάθε διωγμοῦ. Ἐδῶ πρόκειται γιὰ διωγμὸ τῆς Ρώμης.

91 *σάκκους*· φόρεμα πένθους καὶ μετάνοιας.

93 *πνευματικά*· συμβολικά.

102 Προτίμησα τὴ γραφὴ καὶ ἐστάθην ἐπὶ τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης ἀπὸ τῆ γραφὴ καὶ ἐστάθη.

106 Πρβλ. Ἱερεμία ΙΕ' 2: *ἄσοι εἰς μάχαιραν, εἰς μάχαιραν* [...] καὶ *ἄσοι εἰς αἰχμαλωσίαν, εἰς αἰχμαλωσίαν*.

111 *ἑξακόσια ἑξήντα ἕξι*· στὰ ἑβραϊκά, ὅπως καὶ στὰ ἑλληνικά, τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου ἐκφράζουν ἀριθμούς. Στὰ ἑβραϊκά ὁ ἀριθμὸς 666 εἶναι τὸ ἄθροισμα τῶν γραμμάτων τῶν λέξεων *Καῖσαρ Νέρων*· στὰ ἑλληνικά ὁ ἀριθμὸς 616 (γραφὴ ποῦ ὑπάρχει ἐπίσης) εἶναι τὸ ἄθροισμα τῶν γραμμάτων τῶν λέξεων *Καῖσαρ Θεός*: $K+A+I+\Sigma+A+P+\Theta+E+O+\Sigma = 616$. Δόθηκε ἐπίσης, ἀνάμεσα σὲ πολλές ἄλλες, ἡ ἑρμηνεία τοῦ ἀριθμοῦ 666 ἀπὸ τὸ ἄθροισμα τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων τῆς λέξης ΛΑΤΕΙΝΟΣ, μὲ τὴν ἔννοια τῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας.

113 *εἶναι παρθένοι*· μεταφορική σημασία· εἶναι παρθένοι ἀπὸ εἰδωλολατρίας, ὅπως καὶ ἄλλοῦ. Κατὰ γενικὸ κανόνα πορνεία εἶναι ἡ εἰδωλολατρία.

121 *Σκηνὴ τῆς Μαρτυρίας*· δὲς στὴν Ἔξοδο ΚΕ' 22: *κιβωτὸς τοῦ μαρτυροῦ*.

129 *τάλαντο*· 40 χιλιόγραμμα περίπου.

131 *μυστικό*· ἡ Βαβυλῶν συμβολίζει τὴ Ρώμη. Δὲν εἶναι

ἴσως ὀλωσδιόλου περιττὸ νὰ σημειωθεῖ ὅτι ὁ Δάντης μνημονεύει τούτη τὴν εἰκόνα τῆς Ἀποκάλυψης στὴν «Κόλαση» (ΙΘ' 106 ἑ.) μιλώντας γιὰ τοὺς σιμωνιακοὺς Πάπες: *Di Voi pastor s'accorse il Vangelista, | quando colei, che siede sopra l'acque, | puttanezziar co' regi a lui fu vista.*

141 *λινό*· στὸ πρωτότυπο· βύσσος· «λεπτὸν ὑποκίτρινον λινὸν καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ κατασκευαζόμενον ὕφασμα» (λεξικὸ Δημητράκου).

143 *καρβίσιον πλήθος*· προτίμησα τὴ γραφὴ καὶ πᾶς ἐπὶ τῶν πλοίων ὁ ὄμιλος ἀπὸ τῆ γραφὴ καὶ πᾶς ὁ ἐπὶ τόπον πλέων.

156 *Καὶ εἶδον θρόνους*...· ἡ ἀρχὴ τοῦ χωρίου, στὴ σημερινὴ τῆς κατάστασι, εἶναι φθαρμένη καὶ δυσκολονόητη.

157 *πελεκοσφαγμένων*· *πεπελεκισμένων*· στὸ πρωτότυπο· παίρνω τὴ λέξη ἀπὸ τὴ λεγόμενη μετάφραση «Λούκαρη», ἔκδ. 1824.

159 *τὸν Γὼγ καὶ Μαγὼγ*· πρβλ. Ἔξοδο Ι' 2 καὶ Ἰεζεκιήλ ΛΗ' 2 ἐπ. Πρόκειται γιὰ τὸν Γὼγ, βασιλέα τοῦ Μαγὼγ. Ἄλλοι τοποθετοῦν τὸ βασίλειό του πρὸς τὴν Κασπία Θάλασσα. Ἄλλοι πιστεύουν ὅτι Γὼγ εἶναι μετάγραφὴ τοῦ Γύγη, βασιλέα τῆς Λυδίας, καὶ Μαγὼγ ἡ χώρα του ἡ Λυδία. Ὅπως κι' ἂν εἶναι, τὰ ὀνόματα ἐδῶ εἶναι προσωποποιήσεις τῆς εἰδωλολατρίας καὶ τοῦ κακοῦ.

165 *κρουσταλλολάμπει*· μετάφραση «Λούκαρη».

167 *κατὰ τὰ μέτρα τοῦ ἀνθρώπου*· ὁμοίως δὲ αὐτὰ τὰ μέτρα εἶναι συμβολικά.

ΤΥΠΩΘΗΚΕ
ΣΤΗΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗ Ε.Π.Ε.
ΑΧΑΡΝΩΝ 432
ΤΟΝ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟ ΤΟΥ 1966
ΓΙΑ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ
ΤΗΣ ΕΚΔΟΤΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ «ΙΚΑΡΟΣ»
ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΤΟΥ Λ. ΖΕΝΑΚΟΥ
ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΣΧΕΔΙΑΣΕ Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΟΡΑΛΗΣ

